

கம்பனிஸ் நான்மறை

Acc.No. 45846

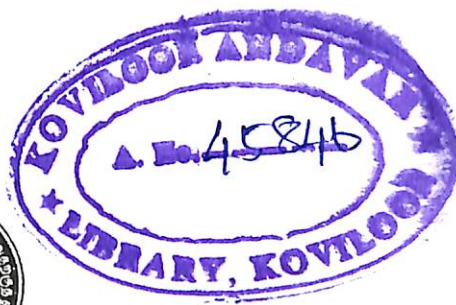
0.31.5.66

சீத்தாந்தச் செம்மணி
முனைவர் படி. முத்தப்பன்

கம்பனில் நான்மறை

மீனாட்சி பழனியப்பா நினைவு
மூன்றாம் ஆண்டு
அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு நூல்

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்
(முதல்வர், செட்டிநாடு கலைக்கல்லூரி, திருச்சி-9)

உமா பதிப்பகம்

171, (புதிய எண் 18), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.
தொலைபேசி : 2521 5363, 2525 0092

மீனாட்சி பழனியப்பா நினைவு அறக்கட்டளை
மூன்றாம் சொற்பொழிவு நூலின் இம் முதற் பதிப்பு
காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தின் சார்பில்
27.03.2010 கம்பன் திருநாளில் வெளியிடப் பெற்றது.

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர்	: கம்பனில் நான்மறை
ஆசிரியர்	: முனைவர் பழ. முத்தப்பன்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: முதல் பதிப்பு - மார்ச் - 2010
பதிப்புரிமை	: © ஆசிரியருக்கு
தாள்	: J.K. மேப்லித்தோ
நூல் அளவு	: 14 x 22 செ.மீ. டெம்மி
எழுத்து	: 12 புள்ளிகள்
பக்கங்கள்	: 224
பைண்டிங்	: சாதாரணக் கட்டு

விலை : ரூ. 80.00

ஒளி அச்சு : விக்னேஷ்வர் கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : உமா பதிப்பகம்
சென்னை - 600 001.

முன்னுரை

தமிழ்கூறும் நல்லுலகில் கம்பன் கழகங்கள் தோன்றிய பிறகு இராமாயணம் பற்றிய சிந்தனைகள் பல்கிப் பெருகி வளர்ந்துள்ளன. அதிலும் கம்ப காவியக் கட்டுரைகள் ஆயிரக்கணக்கில் வெளிவந்துள்ளன. நூல்கள் நல்லறிஞர் பலரால் உருவாக்கப் பெற்று வெளிவந்துள்ளன. அந்த வகையில் இந்நூலும் இடம் பெறுகிறது. 22.3.2008ல் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தாரால் நடத்தப் பெற்ற கம்பன் திருநாளில் - நாட்டரசன் கோட்டை சமாதி விழாவில் “கம்பன் எண் சுவடி” என்ற பொதுத் தலைப்பில் “நான்கு” என்ற பொருளில் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பேச்சு முடிந்தபின் செயலர் அன்புச் சகோதரர் கம்பன் அடிசூடி அவர்கள் உரையை எழுத்து வடிவாக்குங்கள் என்று என்னிடம் கூறினார்கள். நன்றிக் கடிதத்திலும் அதனைக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். ஆகட்டும் என்ற பதிலை வழக்கம்போல் நானும் கூறினேன்.

2008-2009 ஆண்டுகளில் பதினான்கு சாத்திரங்களுக்கு உரை எழுதும் பணியில் இருந்ததால் “கம்பனில் நான்கு” சிந்தனையை எழுத்து வடிவம் ஆக்க இயலவில்லை. 14.11.2009ல் பதினான்கு சாத்திரங்கள் உரைநூல் வெளியிடப் பெற்றது. வெளியீட்டு விழாவில்

அன்புச் சகோதரர் கம்பன் அடிசூடி அவர்கள் நூல் மதிப்புரை வழங்கினார்கள். விழா முடிந்து விடைபெறும் பொழுது - இப்பணி முடிந்ததால் அடுத்த பணியைத் தொடரலாமே என்றார்கள். கம்பன் பணியைத் தொடங்க அந்நாளில் வித்திடப் பெற்றது.

பின்னர் 2.12.2009 நாளிட்ட மடலில் கம்பன் அடிசூடி அவர்கள் தம் பெற்றோர் நினைவாக ஏற்படுத்தியுள்ள அறக் கட்டளைச் சொற்பொழிவை நாட்டரசன் கோட்டை தலைப்பிலேயே நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் ஆணையை அனுப்பினார்கள். அவ்வாணையின் வழியே இந்நூல் வெளிவருகிறது.

காரைக்குடி கம்பன் மேடை எமை வளர்த்துவிட்ட மேடை. கம்பன் அடிப்பொடி அவர்களின் அங்கீகாரம் பெற்ற சொற்பொழி வாளர்களில் ஒருவன் என்ற எண்ணம் என்றும் மகிழ்வு தருவதாகும். பாரதி நூற்றாண்டுவிழா - கம்பன் விழாவின் நிறைவு நாளில் எம் பேச்சு அமைந்திருந்தது. எம் உரை முடிந்ததும் கம்பன் அடிப்பொடி அவர்கள் மேடையில் மறுநாள் நாட்டரசன் கோட்டையில் “பாரதியின் உரைநடை” என்ற தலைப்பில் பேச வேண்டியவர் வராத இடத்தை இந்த இளஞ்சிங்கம் பேசி நிரப்பும் என்று கூறிய அற்புத நிகழ்ச்சி என்றும் எம் வாழ்வில் மறக்க இயலா நிகழ்வாகும். நாட்டரசன் கோட்டையில் பேச அங்கீகாரம் கிடைப்பது என்பது அத்துணை சுலபமல்ல. அன்று முதல் எம்மை வளர்த்து வருகின்ற காரைக்குடி கம்பன் விழாவில் சொற்பொழிவாக அமைந்து - இந்நூல் வெளிவருவது எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றேன். என்றும் கம்பன்விழா மேடைகளில் பரம்பொருள் நிலையில் அருளாசி வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் கம்பன் அடிப்பொடி அவர்களின் திருவடி மலர்களை நினைந்து போற்றி மகிழ்வது கடமையாகும்.

மீனாட்சி - பழனியப்பர் நினைவு அறக்கட்டளைச் சொற்பெருக்காற்ற வாய்ப்பளித்து நூல் வடிவை வெளிக் கொணரும் அன்புச்சகோதரர் கம்பன் அடிசூடி பழ. பழனியப்பன்

அவர்கட்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றிப் பெருக்கைக் காணிக்கையாக்கி மகிழ்வேன்.

இந்நூல் கம்ப காவியத்தில் நான்கு மறை பற்றிய செய்திகளை எடுத்துக்காட்டும் போக்கில் அமைகிறது. வேதம், நான்குமறை, சுருதி, ஆரணம் என்ற சொற்களோடு இணைந்து வரும் பாடல்களே நூலுக்குரிய கருப்பொருளாக எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

முதல் கட்டுரையில் இந்தியத் தத்துவஞானத்தில் மையமாக அமைந்திடும் வேதம் பற்றிய பொதுவான செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இரண்டாவது கட்டுரையில் வேதமருளிய பரம் பொருளையும், திருமால், இராமாவதாரம் என்ற இரு தெய்வ உணர்வுகளோடு வேதம் எவ்வாறு இணைந்து வருகிறது என்பதையும் கம்ப காவியத்தின் அடிப்படையில் செய்திகள் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. வேதச் சொற்கள் இணைந்து வரும் பாடல்களே எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

மூன்றாவது கட்டுரையில் மறை உணர் கம்ப பாத்திரங்களின் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. மக்களிடையே வேதப் பயிற்சி இருந்தமைக்கு - கம்பன், இராமாயணப் பாத்திரங்கள் மூலமாகக் காட்டும் தொடர்கள் எடுத்தாளப் பெற்று வேதவழக்கு சமுதாய வாழ்வியலோடு இணைந்திருந்தமை நிறுவப் பெற்றுள்ளது.

நான்காவது கட்டுரையில் நான்கு மறைவழிச் சடங்கு முறைகள் வழிபாடுகள் - காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளவைகள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றின் மூலம் வேதங்கள் வழி வாழ்க்கை முறை அமைந்தமை எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

ஐந்தாவது கட்டுரையில் நான்கு மறைகள் காப்பியத்தில் உவமையாக - உருவகமாக அமைந்தவைகள் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுக் கம்பன் உத்திகள் வெளிக்கொணரப் பெற்றுள்ளன.

ஆறாவது கட்டுரையில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள வேதம் பற்றி தமிழில் வந்த கட்டுரைகளைக் கொண்டு அவை கூறும் செய்திகள்

கம்பன் காவியத்தில் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளன என்பது ஒப்பீட்டு ஆய்வு நோக்கில் தரப் பெற்றுள்ளது.

கட்டுரைச் செய்திகள் அனைத்தும் வேதம் பற்றிய சொற்கள் நேரிடையாக இடம் பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டே தரப் பெற்றுள்ளன. பாடல் எண்கள் வை.மு.கோ பதிப்பு எண்களாகும். பாடல்களில் பாட பேதங்கள் சென்னை கம்பன் கழகப்பதிப்பைக் கொண்டதாகும்.

கட்டுரை உருவாகும் காலத்தில் உடனிருந்து உதவிய திருச்சி செட்டிநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர். ப. குப்புசாமி அவர்களுக்கும், அன்புப் பெரியவர் உறையூர் புலவர் ப. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் எம் நன்றி உரியது. வழக்கம்போல் உடன் இருந்து உதவி கணினியில் எழுத்து வடிவை அரங்கேற்றும் என் அன்புத் துணைவி மு. அழகம்மைக்கும், என்னரும் புதல்வன் முனைவர் மு. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும் நன்றிகலந்த வாழ்த்துக்கள் உரியதாகும். நிறைவாக இப்பணியைச் செம்மையாக நிறைவேற்ற உடன் இருந்து ஆட்டுவிக்கும் சிவபரம்பொருளை நினைந்து வணங்கி மகிழ்வேன்.

6, அன்னை சாரதாநகர்,
சோமரசம்பேட்டை,
திருச்சி-102.

- பழ. முத்தப்பன்

பதிப்புரை

காரைக்குடி கம்பன் கழகம் 1939இல் தொடங்கப் பெற்றது முதல் நிறுவனர் சா. கணேசன் அவர்களோடு நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தவர்கள் இந்நகர் மெ.செ.அ.மெ.பழ. குடும்பத்தவர்.

கம்பன் திருநாளுக்கு ஆண்டு தவறாது வந்து கலந்து மகிழ்ந்து மகிழ்விப்பதுடன், தேவையான உதவிகளை தம் அணிற் பங்காய் நிறைந்த உள்ளத்துடனும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடனும் செய்து வந்தவர் அமரர் மெ.செ.அ.மெ. பழனியப்ப செட்டியார். 'யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்றபின் போரொடுங்கும்; புகழ் ஒடுங்காது' என்ற கம்ப வரிகளுக்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்ந்தவர்; கௌரவ நீதிபதியாய் பணியாற்றிய பண்பாளர்; வாய் பேசாத, காது கேளாத குழந்தைகளுக்கென பள்ளி நடத்த கட்டிடம் கட்டி உதவியவர்; ஏழை எளியவர்க்கு இரங்கி இன்னருள் சுரந்த பெற்றியர். இவர் தம் நூற்றாண்டாகும் 2010ஆம் ஆண்டு.

தில்லையில் திருவடி குதித்தாலும் நடராசனடி நாளும் பரவும் மெ.செ. குடும்பத்து மருமகளான மீனாட்சி ஆச்சி, காரைநகர் மேவும் கொப்புடையாள் பாதம் பரவிப் பணிசெய் அரு.அ. குடும்பத்தே

கவிஞர் அருணாசலம் செட்டியார் மகளாவார். ஏழை பாழை என்று பாராது எவர்க்கும் எளியவராய் இலங்கிய இவர், கருவிலேயே கம்பனை நினைந்து ஊட்டி கம்பனடிசூடியை ஈன்ற பெருமாட்டி ஆவார். இவர்தம் நூற்றாண்டாகும் 2008ஆம் ஆண்டு.

‘இவர்களிருவர் நினைவைப் போற்றும் வகையில் ஆண்டு தோறும் கம்பன் திருநாளின் திருநாள் மங்கலப்பேரவையில் கம்பனைப் பற்றி இதுவரை யாரும் ஆய்ந்திராத புதிய ஒரு கூறைப் பற்றியோ அல்லது புதிய கோணத்திலோ ஒரு நினைவுச் சொற்பொழிவு நடக்க வேண்டுமென விரும்பி இவர்கள் குடும்பத்தினர் ஏற்பாடு செய்துள்ளனர். கம்பன் அடிப் பொடியின் நூற்றாண்டான 2008-இல் நிகழும் 70-ஆம் ஆண்டுக் கம்பன் திருநாள் தொடங்கி சொற்பொழிவும், அச்சொற் பொழிவின் நூல் வடிவமும் அப்போதே வெளியிடப் பெறவும் ஆவன செய்துள்ளனர்.

★ 27.03.2010ஆம் நாள் மீனாட்சி - பழனியப்பா நினைவு அறக்கட்டளையின் மூன்றாம் சொற்பொழிவினை “கம்பனில் நான்மறை” என்ற தலைப்பில் நிகழ்த்திய முனைவர் பழ. முத்தப்பன் அவர்கள்;

★ இந்த ஆய்வுச் சொற்பொழிவினை நூல் வடிவாக்கி அச்சிட்டு, அன்றைய தினமே வெளியிட்டுதவும் சென்னை உமா பதிப்பக இராம. லெட்சுமணன் அவர்கள்;

★ இந்நினைவுச் சொற்பொழிவினை ஏற்பாடு செய்து, நூல் வடிவமாக்கி அதனை கம்பன் கழகம் மூலம் நிறைவேற்றிய மீனாட்சி பழனியப்பர் குடும்பத்தார்;

- ஆகியோருக்கு எங்கள் மனம் கனிந்த நன்றி.

- கம்பன் கழகத்தார்

காரைக்குடி
27.03.2010

**“தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை
தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை”**

- என்ற நடையின் நின்றாயர் இராம காம்பியத்தில்
அறக்கட்டளைச் சொற்வாழிவினை
நிறுவக் காரணராய

மீனாட்சி - பழனியப்பா

உள்ளே..

1. வேதம் 11
2. வேதப்பரம்பொருள் 23
3. நான்குமறைஉணர்பாத்திரங்கள் 57
4. நான்குமறைவழிச்சடங்குகள் 129
5. நான்மறைஉவமையாதல் 169
6. கம்பனும்நான்மறைபொருளும் 188

வேதம்

வேதம் 'வித்' என்னும் சொல் அடியில் இருந்து தோன்றியது. வித் என்ற சொல்லுக்கு அறிதல் என்பது பொருளாகும். எனவே, வேதங்கள் என்ற சொல் அறிவு நூல்களைக் குறிக்கும். என்றாலும் பல்வகை அறிவுகளுக்கு இடையே தத்துவங்களை ஆராய்ந்து கூறுகின்ற நூல்களே வேதங்கள் எனப்பட்டன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இந்தியத் தத்துவ ஞானம் அவ்வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விவாதிக்கப்பெற்றன. இந்தியத் தத்துவ ஞானத்திலும் இந்தியச் சமயங்களிலும் இன்றைக்குக் காணப்பெறும் கருத்து வேறுபாடுகள் அதிக அளவில் இருந்தாலும் அவை அனைத்திற்கும் மூலமாக விளங்குவது வேதவாக்கியங்களே ஆகும்.

வேதங்கள் இறைவன், ஆன்மா, உலகம் என்ற முப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது வாக்கியங்களை அமைத்துக் கொண்டன. எனவேதான் இந்தியத் தத்துவ ஞானத்தில் அமைந்துள்ள எல்லாத் தத்துவங்களும் வேதத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு தத்துவ விமர்சனங்களைச் செய்தன. வேதங்கள் உலகப் பண்பாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு தொன்மையானதைப் போல உலக நூல்கள் அனைத்திற்கும் தொன்மையாக விளங்குகின்றன. உலகத் தத்துவ ஞானிகள் தங்கள் கருத்துக்கு வலிமை சேர்ப்பதற்கோ அல்லது பிற தத்துவங்களை விமர்சனம் செய்வதற்கோ வேதங்களைச் சான்றாகக் கொண்டனர். எனவேதான் வேதங்கள் பல மொழிகளில் மொழி

பெயர்க்கப் பெற்றன. எனவே, இந்தியப் பெருங்கண்டத்தில் வழங்கி வருகின்ற வேதத்தின் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் உலகத் தத்துவத்துறைக்கும், சமயத்துறைக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது வேதங்களே எனலாம்.

வேதங்களை ஆக்கியவர் யார் என்ற கேள்விக்கு இன்றுவரை நேரிடையான பதில் கிடைக்கவில்லை. வேதங்களை ஆக்கியவர் பற்றி பல கூற்றுக்களும் பல புராணக் கதைகளும் நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. வேதங்களுக்கு வடமொழியில் அபௌர்ஷேயம் என்ற ஒரு பெயர் உண்டு. இதற்குப் பொருள் வேதங்கள் மனிதர் எவராலும் ஆக்கப்பட்டன அல்ல என்பதாகும். தமிழில் எழுதாமறை என்று வழங்குவதை இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். மறை என்ற தமிழ்ச்சொல் வேதத்தைக் குறிக்கின்ற காரணப் பெயராகும்.

மறை என்ற சொல்லுக்குச் சில தவறான பொருள் கூறுவதுண்டு. அதாவது வேதங்கள் சில சாதியினரால் ஓதப்படக் கூடாது என்று மறைத்து வைக்கப்பட்டதால் மறை என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பது அவர்கள் கூற்றாகும். இது பொருத்தம் உடையதல்ல. மறைந்து நிற்கும் பரம்பொருளை விளக்குகின்ற நூல் என்பதால் மறை என்று வழங்கப்படுகின்றது என்பதே பொருளாகும். வேதத்திற்கு மற்றொரு பெயர் சுருதி என்பதாகும். சுருதி என்றால் காதால் கேட்பது என்பது பொருள். வேதங்கள் தோன்றிய காலத்தில் எழுதப்படாது குரு சீடர் முறையில் ஒருவர் மற்றொருவருக்குச் சொல்ல அவர்கள் அதனைக் காதால் கேட்டு உணர்ந்தனர். இந்தக் குரு பரம்பரையில்தான் வேதங்கள் காலங் காலமாய் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. இந்தக் கேள்வி ஞானமே பல நூறு ஆண்டுகளாக வேதத்தைப் பாதுகாத்தது எனலாம். எழுதா மறை, சுருதி என்பவற்றின் மூலமும் புராணங்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் மூலமும் - வேதங்கள் குறிப்பிட்ட ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டது அல்ல என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டுவதாகிறது.

வேதங்கள் எங்கு எம்மொழியில் முதன் முதலாக வழங்கப் பெற்றது என்ற வினா அடுத்து எழுகிறது. இந்திய மொழிகளில் தொன்மையானதாகிய வடமொழியில் தான் வேதம் முதன் முதலில் தோன்றியது என்று ஒரு கூற்று நிலவுகிறது. இல்லை மற்றொரு

தொன்மையான மொழியான தமிழில்தான் தோன்றியது என்ற ஒரு கூற்றும் நிலவுகிறது. எது எப்படி இருப்பினும் இரு மொழிகளிலும் வேதச் சார்பு ஆதிகாலந்தொட்டு இருந்து வருகிறது என்பது உண்மையாகும். வேதங்களைப் படைத்தவர் யார் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாததைப் போல, வேதங்கள் எம்மொழியில் தோன்றின என்பதையும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது.

வேதத்தின் காலம் பற்றிய ஆய்வுகள் உலக அறிஞர்களாலும் இந்தியத் தத்துவ ஞானிகளாலும் ஆராயப் பெற்றுள்ளன. அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள கீழை மேலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருளியல் வரலாறு என்ற நூலில் தரபதசௌத்ரி என்ற பேராசிரியர் வேதங்களின் காலம் பற்றிய தன் ஆய்வைக் கட்டுரையாக வெளியிட்டுள்ளார். அக்கட்டுரையில் மாக்ஸ்மூல்லர் தான் முதன் முதலாக வேதங்களின் காலத்தைப் பற்றி ஆய்வு செய்து அதன் காலம் கி.மு. 1200 - 600 எனக் குறித்தவர் என்றும் அவருக்குப் பின்னர் பல ஆய்வாளர்கள் வேத காலத்தை ஆய்வு செய்து முடிவு வெளியிட்டுள்ளனர் என்றாலும் திலகர் என்பவரும், ஜேகொபி என்பவரும் வெளியிட்ட ஆய்வின்படி கி.மு. 4500 - 2500க்குள் இருக்கலாம் என்று அப்பேராசிரியர் முடிவு காட்டுகிறார் (ப. 49). ஆயின் இந்தியத் தத்துவஞானம் நூலின் ஆசிரியர் இலங்கை கி. லெட்சுமணன் அவர்கள் வேத காலத்தைப் பற்றித் தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதையும் இங்கு நினைவு கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

“கௌதமபுத்தர் தமது காலத்தில் வழக்கில் இருந்த வேதங்களை எதிர்த்தே தமது மதத்தை தாபிக்கத் தொடங்கினார். ஆகையால், வேதங்கள் கௌதமருக்கு முற்பட்டன என்பது நிச்சயம். கௌதமர் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு அளவில் வாழ்ந்தவர் என்பது அறிஞர் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம். ஆகவே, வேதங்கள் குறைந்தபட்சம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டன என்பதில் ஆட்சேபணைக்கு இடமில்லை. வேதங்களின் காலம் கிறித்துவுக்கு முன் ஆயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அதாவது இன்றைக்கு மூவாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆக்கப்பட்டுவிட்டன என்று தத்துவஞானி இராதாகிருஷ்ணன்

கூறுவதும் இதற்கு அரணாகும்.” (ப. 11-12) எனவே, கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்ற ஆய்வுகளின்படி வேதங்களின் காலம் கிறித்துவுக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும் என்பது பெறப்படுகிறது.

யார் தோற்றியது எங்கு தோன்றியது எப்பொழுது தோன்றியது என்று வரையறுக்க முடியாத தொன்மையான வேதங்கள் தமிழகத்தில் ஆதி காலந்தொட்டு வழங்கி வந்தன என்பதற்குத் தமிழ் மொழி இலக்கண இலக்கியங்கள் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில், “அறங்கரை, நாவின நான்மறை முற்றிய” என்று மறையாகிய வேதம் இடம் பெற்றுள்ளது. மறைமொழி மாந்தர் என்ற தொடரும் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. தமிழின் தொன்மை இலக்கியமான சங்க இலக்கியங்களிலும், காப்பிய இலக்கியங்களிலும், இடைக்கால இலக்கியமான சமய இலக்கியங்களிலும் வேதம் சொல்லாலும் பொருளாலும் இடம் பெற்றுத் திகழுகின்றது.

“நாஅல் வேதநெறி திரியினும்”	- புறம் 2-18
* “நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை”	- புறம் 6-20
“புரையில் நற்பனுவல் நால்வேதத்து”	- புறம் 15-16
“அந்தணாளர் நான்மறை”	- புறம் 362-8
“அருமறை நாலின் அந்தணர்”	- சிறுபாணாற்றுப்படை 204
“நான்மறையோர்”	- பட்டினப்பாலை - 202
“அருமறை பல பகர்ந்து”	- கலித்தொகை - 1
“வேத முதல்வர்”	- நற்றிணை கடவுள் வாழ்த்து
“வேதத்து மறைநீ”	- பரிபாடல் 3-66

சங்க இலக்கியங்களில் வேதம் என்ற சொல் பல இடங்களில் இடம் பெற்றாலும் எடுத்துக்காட்டுக்காகச் சில சுட்டிக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. வேதம் என்ற சொல் மட்டும் அல்லாது வேதங்கள் கூறுகின்ற வேள்விகளைச் சங்ககால அரசர்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவ்விலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற அரசனே வேள்விகளைச் செய்து அச்சிறப்பையே தனக்குரிய பெயராகப் பெற்றுள்ளமை சங்ககால வேள்விச் சடங்குகளை மெய்ப்பிக்கின்றது. புறநானூற்றில் 166ஆவது பாடல்

வேள்வியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதோடு நிமிர்ச்சடை முது முதல்வனாம் சிவபெருமானின் வாயை விட்டு நீங்காத வேதம் என்றும் வேதத்தின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, சங்ககால மக்கள் வாழ்வியலில் வேதங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது.

காப்பிய காலத்திலும் வேத வழக்கு இருந்தமை ஐம்பெருங் காப்பியங்களால் தெரிய வருகிறது. காப்பியங்களில் பெரும்பாலும் மறை என்ற சொல்லே இடம் பெற்றிருக்கின்றது. ஆரணம் என்ற சொல் சிறு வழக்காகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

“நான்மறை மரபில் தீமறை ஒருபால்” - சிலப்பதிகாரம்

5-175

“முதுமறை அந்தணர் முன்னிய துறை” - மணிமேகலை -

13-56

“மெய் நிகர் இல்லாத வேத வணிகன்” - சிந்தாமணி - 1449

காப்பியங்கள் சமயம் சார்ந்தவை என்பதால் அவ்வச் சமயங்களுக்கு உரிய வேதநூல்களும், சமய நூல்களும் தவறாது குறிக்கப் பெற்று வேத வழக்கினை உறுதியாக்குகின்றன.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்கள் வேதங்களைப் பற்றிய செய்திகளை மிகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் தத்தம் சமயத்திற்குச் சார்ந்த இறைவனே வேதங்களைத் தந்தான் என்றும், இறைவனே வேதங்கள் என்றும், வேதங்கள் முனிவர்கள் வழி பரவின என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. சைவ வைணவ இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள சில சான்றுகள் -

“வேதத்தின் அந்தமும் மிக்க சித்தாந்தமும்”

- திருமந்திரம் - 2370

“வேதங்கள் ஆட மிகு ஆகமம் ஆட” - திருமந்திரம் - 2729

“வேதியனை வேதப் பொருளானை வேதத்திற்கு ஆதியனை”

- காரைக்கால் அம்மையார் இரட்டை மணிமாலை - 8

“வேதத்து ஒலியானும் மிகுவேணுபுரம் தன்னை”

- திருஞானசம்பந்தர் 1-1-1

“வேதங்கள் நான்கும் கொண்டு வீண்ணவர் பரவீ ஏத்த”

திருநாவுக்கரசர். திருவிடைமருதூர் - 5

“வேதவேதியர் வேதநீதியர்” சுந்தரர். திருவீழிமிழலை. 10

“வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு”

- மணிவாசகர். திருப்பொற்கண்ணம் 20

“வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத் துறை விளங்க”

(பெரியபுராணம். திருஞானசம்பந்தர் - 1)

இவ்வாறு சைவத் திருமுறைகளில் வேதம் சிவபெருமானால் அருளப் பெற்றது என்றும், வேதமாகவே சிவபெருமான் இருக்கிறான் என்று குறிப்பிடுவதும் நினைவுகூறத் தக்கதாகும். வைணவ இலக்கியமான நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் திருமாலே வேதத் தலைவன் என்றும், வேதமுதல்வன் என்றும், வேதத்தை அருளியவன் என்றும் கூறப் பெற்றிருப்பதும் அறியத் தக்கதாகும். சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

“வேதத்தை வேதத்தின் சுவைப் பயனை” - பெரிய திருமொழி - 3-2

“வேதமும் வேள்வியும் வீண்ணும் இருசுடரும்

ஆதியும் ஆயினான்”

- பெரிய திருமொழி - 4-1

“மறையாய் நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே:-

நம்மாழ்வார் - 3-1-10

கம்பன் காட்டும் வேதத் தொடர்கள் இந்நூலில் பின்வரும் கட்டுரைகளில் முழுவதும் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் கிருஷ்ணனே வேதநாயகனாக விளங்குகிறான் என்பது விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிவஞானபோதச் சிறப்பைச் சொல்லும் பாடல் ஒன்றில்.

“வேதம் பசு.அதன்பால் மெய் ஆகமம். நால்வர்

ஓதும் தமிழ் அதனின் உள்ளுறு நெய் - ஓதமிகு

நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்

செய்ததமிழ் நூலின் திறம்”

என்று சைவ இலக்கிய சாத்திரங்களுக்கு வேதம் அடிப்படையாகக் கூறப் பெறுகிறது. இவ்வாறு தமிழகத்தில் வேத வழக்கு இயல்பாக வழங்கப் பெற்றமை அவ்வக்கால இலக்கியங்கள் மூலமாக அறியப்படுவதால் வேதம் தமிழ்மொழியின் அங்கமாக விளங்குகிறது

என்பது உண்மையாகும். இங்கு ஒரு சிக்கல் எழுகிறது. ஒரு சிலர் வேதங்கள் தமிழ்மொழியில் தோன்றியவையாகும். அவை வட மொழியின் மொழிபெயர்ப்பு அல்ல என்று வாதிடுகின்றனர். மற்றொரு சாரார் வேதங்கள் வடமொழியில் தான் தோன்றின என்று வாதிடுகின்றனர். இதில் ஒரு வியப்பு. இருசாராரும் தமிழகத்தாரே. எது எவ்வாறு இருப்பினும் மொழி பற்றிய சர்ச்சைக்கு ஆளாகாமல் வேதநெறிகளைப் போற்றுவதும், வேத வாக்கியப் பொருள்களை அறிந்து கொள்வதும் மானிடர் கடமையாகும் என்ற நிலையில் வேதம் தமிழுக்கு உரியதே என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

வேதநெறிக்கும் தேவாரச் செய்திகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. வேத வாக்கியங்களையும் சமய குரவர்களாகிய சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோரின் தேவாரங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த நிலை தமிழகத்தில் உண்டு. குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் பேரறிஞர் காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் வெளியிட்ட தேவாரம் வேதசாரம் என்ற நூலைக் குறிப்பிடலாம். அந்நூலில் அவர் வேத வாக்கியங்களுக்கு வடமொழி சுலோகங்களை எடுத்தாண்டு அவற்றின் பொருளோடு தேவாரப் பாடல்களை ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். எனவே, வேதநெறி தமிழ்நெறிக்கு உரியது என்பதை மறுத்தல் இயலாது. வடமொழி சுலோகங்களை ஒதுக்கிய காரணத்தால் வேதம் என்ற நிலையில் இன்றைக்கு எந்த நூலையும் காட்ட முடியவில்லை. வேதம் வேதம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிரத் தமிழுக்கென்று வேதமாக ஒரு நூலைக் காட்ட முடியவில்லை.

இன்றைக்கும் வேதங்களைப் பற்றி ஆராய்பவர்கள் பிற நாட்டார் அல்லது பிறமொழி அறிஞர்கள் தத்தம் மொழியில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்ட அயல்மொழி மொழிபெயர்ப்புக்களைக் கொண்டே ஆய்வு செய்ய முடிகிறது. இந்நிலையை கி. லெட்சுமணன் அவர்கள் குறிக்கின்ற பொழுது கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இன்று நம் நாட்டிலே உள்ள வேதப் பொருளை நாம் அறிய வேண்டுமாயின் பிற நாட்டினர் பிற மொழிகளில் எழுதி வைத்த நூல்களையே நாட வேண்டி உள்ளது. தத்துவ அறிஞர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தமது இந்தியத் தத்துவ ஞானம் என்ற

நூலில் வேதங்களைப் பற்றிய அத்தியாயத்தில் துணை நூல்களாகக் குறிக்கப் பெற்றிருப்பவை யாவும் முழுக்க முழுக்கப் பிற நாட்டவர் நூல்களே ஆகும்" என்று குறிப்பிடுகின்றார். (ப. 16)

எனவே, இன்றையச் சூழலில் வேதம் என்று எண்ணுகின்ற பொழுது தமிழ் வேதங்கள் நம் எண்ணத்திற்கு வரமுடியாது வடமொழி வேதங்களே ஆய்வு நிலைக்கு உட்படுகின்றன. வடமொழி வேதங்களைப் பற்றியும் அவற்றின் வகைகளைப் பற்றியும் தமிழ் களஞ்சியங்களும், அகராதிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றோடு தமிழ்மொழி ஆய்வாளர்கள் பலரும் அவ்வடமொழி வேதங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் தம் ஆய்வுகளில் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். இவற்றை எல்லாம் கொண்டு வேதங்களின் வகைகளையும் அவற்றின் செய்திகளையும் ஓரளவு தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. வேதங்களின் வகைகளைப் பற்றி அபிதான சிந்தாமணி விரிவாகத் தருகிறது.

வேதம் என்று பேசப்பட்ட காலந்தொட்டு இன்றுவரை அதன்வகை நான்காகவே கூறப்பெற்று வந்துள்ளது. என்றாலும் வேதங்கள் நான்காக வழங்கப்படுவதற்கு வேதங்களைப் பயின்றோர் மத்தியில் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. அதாவது வேதம் முதலில் ஒன்றையாய் பரந்து இருந்தது என்றும், நூறாயிரம் சாகைகள் எனப்படும் அத்தியாயங்களுடன் இருந்தது என்றும், துவாபர யுகத்தில் வியாச முனிவரால் அது நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டது என்றும், அந்தப் பிரிவுகளே ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆகியன என்றும் வழங்கப் பெறுகின்றது.

ரிக் வேதமே முதலில் தோன்றியது என்றும் அதுவே பழமையானது என்றும் பிற மூன்று வேதங்களும் பின்னர் தோன்றின என்றும் கூறுகின்ற கருத்தும் உண்டு. ஆனால், சுவாமி என்பவர் அனுராகம் பதித்த ரிக் வேதக் குறிப்பேட்டில் அதனை மறுக்கின்றார். வேதம் எவராலும் எழுதப்பட்ட புத்தகம் இல்லை. அதனால் அது முன்னால் உண்டானது பின்னால் உண்டானது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. வேதம் அனைத்தும் சமமே என்பதால் முதல் கடைசி என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். (ப. 3)

நால்வகை வேதங்களிலும் மந்திரப் பகுதி என்றும் பிரமாணப் பகுதி என்றும் இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. பிரமாணப் பகுதியில் உபநிடதம் என்ற மேலும் ஒரு பகுதி உண்டு. மந்திரம் பிரமாணம் உபநிடதம் ஆகிய மூன்றையும் சேர்த்து வேதம் என்ற பெயராலேயே வழங்கப்படுவது மரபாகும். (கி. லட்சுமணன், இந்தியத் தத்துவஞானம் (ப. 17))

ரிக் வேதத்தில் மந்திரங்களும் துதிக்கின்ற தோத்திரங்களும் அமைந்துள்ளன. எட்டுப் பாகங்களை அது உடையது. ஒவ்வொரு பாகமும் பல அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தையும் பத்து மண்டலங்களாக கூறுவதும் உண்டு. ரிக் வேதத்தில் அத்தியாயங்கள் என்று பிரிக்கப்பட்ட பிரிவே குறிப்பிடத் தக்கதாக அமைகிறது. இந்த அத்தியாயங்களில் பல முனிவர்களின் புராணங்களாகிய வரலாறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவர்கள் ஓதிய மந்திரங்கள் அவரவர்கள் பெயரால் வழங்கப் பெற்றுள்ளன. முனிவர்களின் வரலாற்றோடு சில அரசர்களின் கதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. சுவநயனீகை என்பவனும் அசங்கன் என்பவனும், சிந்துதீவபன் என்பவனும் இடம் பெற்ற அரசர்களில் ஒருசிலர் ஆவர். பொதுவாக இந்த ரிக் வேதத்தில் கடவுளரின் துதிகள், முனிவர், அரசர், அரசர் ஆகியோர்களின் வரலாறுகள் இடம் பெற்று இறுதியில் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டையும் இவ்வேதம் குறிப்பிடுகிறது.

இந்திரன், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் உள்ளிட்ட தெய்வங்களின் மந்திரங்கள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. ரிக் வேதத்தில் கடவுள் பற்றிய செய்திகள் மட்டும் அல்லாது யாகங்கள் செய்வதால் உழவுத் தொழில் பெருகும் என்றும், மழை பெய்யவில்லை என்றால் சூரியனை வணங்க வேண்டும் என்றும், அக்கினிக்குச் செய்யப்படும் யாகங்கள் பிற கடவுளர்க்குப் போய்ச்சேரும் என்றும், அக்கினியிலிருந்தே வாழ்க்கை உண்டாகின்றது என்றும் பல செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. மருத்துவ நுட்பமும், உடலியலும், மனஅறிவும் உட்பொருளாக ரிக் வேதத்தில் அமைந்துள்ளன. வான சாத்திர சோதிடச் செய்திகளும், உலக உற்பத்தி, அதற்கு முந்திய நிலைகளும் இவ்வேதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

யஜுர் வேதத்தில் அதிக பாகத்தைக் கொண்டது மந்திரங்களாகும். இவ்வேதம் நாற்பது அத்தியாயங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. அத்தியாயங்களில் கந்திகம் என்ற பிரிவு உள்ளது. இக்கந்திகம் தோத்திரங்களாகவே உள்ளது. இவ்வேதத்தில் வேள்வி செய்யும் முறைகள் அதிகமாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன. ராஜசூயம், வாஜபேயம். சௌத்திராமணி யாகம், அசுவமேதயாகம் ஆகியவை கூறப் பெற்றுள்ளன. தவம், நியமம் உள்ளிட்ட சமயச் சடங்குகளையும் இவ்வேதம் குறிப்பிடுகிறது. பிரஜாபதி, பரமேஸ்டி, நாராயணன், வருணன், சந்திரன், சூரியன் உள்ளிட்ட தெய்வங்களைப் பற்றியும் செய்திகள் உள்ளன. பௌர்ணமி, அமாவாசை விரதங்களைப் பற்றியும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்த வேதத்திலும் பல முனிவர்களின் கதைகள் கூறப்பெறுகின்றன. உடலமைப்பு, மிருகங்களைப் பற்றிய செய்திகள், துணி நெசவு, கணிதம் பற்றிய செய்திகள், பல மைல்கள் பறக்கும் புட்பக விமானம், கிருமிகளால் பரவும் நோய்கள், அவற்றிற்குரிய வைத்திய முறைகள் ஆகியவையும் இவ்வேதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. பருவகாலங்களைப் பற்றிய செய்திகள், அக்காலங்களில் தோன்றும் பறவை இனங்கள் ஆகியவை பற்றிய செய்திகளும் காணப் பெறுகின்றன. பொதுவாக இவ்வேதம் பண்டைக்கால மக்களின் வாழ்வியலைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம். இவ்வேதத்தில் இருபத்தி ஆறாவது அத்தியாயம் இரண்டாவது செய்யுளில் அனைவருக்கும் வேதம் பொதுவானது என்ற செய்தி இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

சாமவேதம் என்பது இசைக்கு முக்கியத்துவம் தருவதாகும். இந்தச் சாம வேதத்தை நாராயணோ உபநிடதம் சூரிய மண்டலத்தின் ஒளி போன்றது என்று குறிப்பிடுகின்றது. கீதையில் கண்ணன் தன்னை வேதங்களுள் சாம வேதம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இறைவனை அடைய தியானம், வழிபாடு, பக்தி ஆகியவை உயர்ந்த வழிகள் என்று இவ்வேதம் குறிப்பிடுகிறது. மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது இவ்வேதம். பூர்வ அர்ச்சிகா, உத்திர அர்ச்சிகா, மகா நாமினி அர்ச்சிகா என்பவை அவை. இவை காண்டங்கள். அத்தியாயங்கள் என்ற உட்பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வேதத்தில் 1875 செய்யுள்கள் உள்ளன. இவ்வேதத்தில் ஓசையாம் இசையை ஒழுங்கு செய்வதற்குரிய

இலக்கணங்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன. தோத்திரங்களைக் கீதங்களாக எவ்வாறு பாடவேண்டும் என்பதும், காதுகளில் அவை எவ்வாறு ஒலிக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்பெற்றுள்ளது. பலவிதமான கானம் என்ற ஓசைப் பிரிவுகள் கூறப் பெற்றுள்ளன. இவ்வேதத்தில்தான் விஷ்ணுவைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. அக்கினியைப் போற்றுகின்ற மந்திரங்கள் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வேதத்திலும், மனித, மிருக உடலமைப்புக்கள் உலக இயற்கை, அதன் இயக்கம், உலக அமைப்பு ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன.

அதர்வண வேதம் என்பது வாழ்வில் அச்சமற வாழலாம் என்று கூறுவதால் அப்பெயர் பெற்றது என்பர். தருவ என்பது வடமொழியில் அச்சம் என்று பொருள்படும். எனவே, அதருவம் என்பது அச்சமற்றது என்று பொருள்படுகிறது. எனவே, அச்சமற்ற வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கு வழிகளைக் கூறுவதால் இவ்வேதம் அதர்வண வேதம் ஆயிற்று என்று கூறப்படுவதும் உண்டு. இருபது காண்டங்களைக் கொண்டது. 500க்கும் மேற்பட்ட செய்யுள்களைக் கொண்டது. வருணன், அக்கினி, திருமால், இந்திரன், சூரியன், கந்தருவர் ஆகிய கடவுள்கள் போற்றி வணங்கப் பெறுகின்றனர். இவர்களுக்கு மேலான பரப்பிரம்மம் என்ற முழுமுதல் தெய்வம் போற்றி வணங்கப் பெறுகின்றது. குழந்தைப் பிறப்பிற்கு முன் உள்ள தாய் நிலை, குழந்தை பிறப்பு, வளர்ப்பு பெண் வயதிற்கு வருவது, ஆண் பெண் கடமைகள் இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் அமைந்துள்ளன. மேலும் விவசாயம், வியாபாரம், ஆடு, மாடு வளர்த்தல் ஆகியவையும் கூறப்பெறுகின்றன. ஏழை நடுத்தர செல்வ மக்களின் வாழ்க்கை. அரச வாழ்க்கை. பிள்ளைப்பேற்று மருத்துவம் ஆகியவையும் கூறப் பெற்றுள்ளன. பெரிய யாகங்கள் செல்வந்தர்கள் செய்யும் பொழுது ஏழை மக்கள் எளிய சடங்குகளால் இறைவனை வழிபடலாம் என்று கூறுகிறது. பகைவரின் துன்பத்தை எதிர்க்க மருந்து மந்திரங்கள் கூறப் பெறுகின்றன. பொதுவாக இவ்வேதம் மக்களின் வாழ்க்கை முறையை அதிகம் கூறுகிறது. அதிலும் பிணிகளின் அச்சம், எதிரிகளின் அச்சம், ஏவல்களின் அச்சம் ஆகியவை நீங்குவதற்கு உரிய வழிகள் இவ்வேதத்தில் கூறப் பெற்றிருக்கின்றன எனலாம்.

இவ்வாறு நான்கு வேதங்களைப் பற்றிய செய்திகள் இன்று கிடைக்கின்றன. பொதுவாக இந்த வேதச் செய்திகளைப் பார்க்கும் பொழுது வெறும் கடவுள் துதிகளாக மட்டும் வேதங்கள் அமையாது மனித வாழ்வியல் செய்திகளையும் தருகின்றன என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. எனவேதான் மானிடர் கற்க வேண்டிய கல்விகளில் வேதக் கல்வி சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் இலக்கணத்தில் தலைவன் பிரிகின்ற பிரிவில் ஒன்று ஒதற் பிரிவாகும். இந்தப் பிரிவில் குலக் கல்வியோடு வேதங்களை ஒதுவதற்காகத் தலைவன் பிரிகின்றான் என்று உரையாசிரியர்களால் விளக்கம் தரப் பெறுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது வாழ்வியல் முறைகளைத் தருகின்ற வேதத்தை இறைவன் அருளினான் என்பதும் அதனை முனிவர்களாகிய ஆசிரியர்கள் மக்களுக்கு உபதேசித்தார்கள் என்பதும், அதனை மக்கள் ஏற்று வேதவழி வாழ்ந்தார்கள் என்பதும், இன்றைக்கும் அது நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது என்பதையும் உணரலாம். எனவேதான் கம்பனில் வேதம் என்று சிந்திக்கின்ற பொழுது மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கு உரிய வேதங்களைப் பற்றிய பொதுவான செய்திகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம் ஆயிற்று.

வேதப் பரம்பொருள்

வேதம் பற்றிய பொதுக் கருத்துக்கள் முன் கட்டுரையில் இடம் பெற்றன. இப்பகுதியில் கம்பனில் வேதம் என்ற அடிப்படையில் கம்பன் காட்டுகின்ற வேதச் செய்திகளும், வேதம் அருளிய பரம்பொருளின் நிலையும், வேதக் கடவுளர் பற்றிய செய்திகளும் தொகுத்துத் தரப்பெறுகின்றன. இராமாயணம் இராம அவதாரத்தைக் குறிப்பிட்டாலும் கம்பன் தன் காப்பியத்தில் ஒரு புதுமையைச் செய்கின்றார். இராமனின் பெரும் புகழைக் கூறுவதோடு அமையாது திருமால் உள்ளிட்ட மூவருக்கும் மேலானவன் இராமன் என்று கம்பன் நிறுவுகிறார். கம்ப இராமாயணத்தில் திருமால் உள்ளிட்ட மூவருக்கும் மேலான பரம்பொருள் உண்டு என்பதை வாய்ப்புக் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் கம்பன் குறிப்பிட்டுக் கொண்டே செல்கின்றார். இதனை அமரர் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் தன்னுடைய கம்பன் புதிய பார்வை என்ற நூலில் கம்பன் கண்ட பரம்பொருள் என்ற கட்டுரையில் நிறுவியுள்ளார். அதுபோல அமரர் தமிழ்க்கடல் முரு.பழ. இரத்தினம் செட்டியார் அவர்களும் கம்பன் உணர்த்தும் பரம்பொருள் நிலை என்ற நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். எனவே, முக்கடவுளர்க்கும் மேலான பரம்பொருளை வேதப் பரம்பொருளாக இராமாயணத்தில் காணமுடிகிறது.

வேதம் பற்றிக் கம்பனின் கருத்து:

தொடக்க காலத்தில் இந்திய நாட்டுச் சமயவாதிகள் எந்த நூல்களைப் படைத்தாலும் அவற்றிற்கு ஆதாரமாக வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொள்வதுண்டு. ஒவ்வொரு சமயவாதியும் தத்தம் சமயங்களுக்குரிய தலைவர்கள், அல்லது கடவுள்கள் வேதத்தைப் படைத்தவன் என்று கூறுவார்கள். அல்லது அக்கடவுள்கள் வேதப் பொருளாக இருப்பவர்கள் என்று கூறுவார்கள். சமயப் பிரிவுகள் தோன்றிய காலத்தில் வேதங்களை ஒத்துக் கொள்ளாத சமயங்களும் தோன்றலாயின. அவைகள் அவைதீக சமயங்களாகக் கருதப்பட்டன. மேலும் வளர்ந்த நிலையில் வேதத்தின் ஒரு பகுதியை ஏற்றுக் கொண்டு பிற பகுதிகளை ஏற்றுக் கொள்ளாத சமயங்களும் தோன்றின. இவற்றை எல்லாம் வகைப்படுத்திய நிலையும் உண்டு. வேதங்களை உடன்படாது அவற்றிற்கு எதிராகக் கருத்துக்களை வெளியிட்ட சமயங்கள் இந்தியத் தத்துவ ஞானிகளால் புறப்புறச் சமயங்கள் என்று ஒதுக்கப் பெற்றன. இவற்றில் உலகாயதம், மாத்தியமிகம், யோகசாரம், வைபாடிகம், சௌத்திராந்திகம் என்ற நால்வகைப் பிரிவுகளைக் கொண்ட பௌத்தம், சமணம் ஆகியவை அடங்கும். வேதத்தை உடன்பட்டும், அதன்வழி வருகின்ற சிவ ஆகமங்களை உடன்படாதும் விளங்குகின்ற மதங்களைப் புறச்சமயங்கள் என்றும் கூறுவார்கள். தருக்கம், மீமாம்சை, ஏகான்மவாதம், யோகம், சாங்கியம், பாஞ்சராத்திரம் என்ற வைணவம் என்பன அவை. வேத ஆகமங்களை உடன்பட்டாலும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் தத்தமக்கு உரிய நூல்களையே சிறப்பாகப் போற்றுகின்ற சமயங்கள் அகப்புறச் சமயங்கள் ஆயின. பாசுபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வைரவம், ஐக்கியவாத சைவம், வாமம் என்பன அவை. வேதங்களை முழுமையாக உடன்பட்டு வேதவாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளும் பொழுது உண்மைப் பொருளைக் கொள்ளாது மாறுபட்ட பொருளைக் கொள்ளுகின்ற சமயங்கள் அகச்சமயங்கள் எனப்பட்டன. அவை பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசாங்கிராந்த வாதம், ஈசுவர அவிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாமவாதம் என்பன ஆகும். இத்தகைய நால்வகையைப் பொதுவாக இரண்டாக்கி வேதத்தை

ஒத்துக்கொண்ட சமயங்கள் வைதீக சமயங்கள் என்றும், ஒத்துக் கொள்ளாத சமயங்கள் அவைதீக சமயங்கள் என்றும் இந்தியத் தத்துவ ஞானத்தை வகைப்படுத்துவது மரபாகும்.

வைணவம் வேதத்தை ஒத்துக் கொண்டதாகும். அதன்படி வைணவக் காப்பியமான இராமாவதாரத்தைப் படைத்த கம்பனும் வேதத்தை ஒத்துக் கொண்டு, தாம் படைத்த காப்பியத்தில் வேதத்தைப் பற்றிய பல செய்திகளைத் தருகிறார். வேதத்தை அவர் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது வேதம், மறை, ஆரணம், சுருதி என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றார். வேதம் என்ற சொல் காப்பியத்தில் விரவி வருகிறது. அதுபோல மறை என்ற சொல்லும் விரவி வருகிறது. சுருதி, ஆரணம் என்ற சொற்களைச் சிற்சில இடங்களில் மட்டுமே கம்பன் பயன்படுத்துகின்றார்.

“ஆயதற்கு உரியன கலப்பை யாவையும்
ஏயெனக் கொணர்ந்தனர் நிருபர்க்கு ஏந்தலும்
தூயநல் புனல்படஇ சுருதி நூல்முறை
சாய்வறத் திருத்திய சாலை புக்கனன்.” (பால-அவதார - 83)

“ஆரண மறையோன் எந்தை அருந்ததி கற்பின் எம்மோய்
தாரணி புரந்த சால கடங்கெட மன்னன்தையல்
போரணி பொலம்கொள் வேலாய் பொருந்தலை இகழ்தற்கு ஒத்த
காரணம் இதுவேயாயின் என்உயிர் காண்பன் என்றான்”
(ஆரண்ய - சூர்ப்பனகை - 50)

இப்பகுதிகள் சுருதி, ஆரணம் என்ற சொற்கள் இடம் பெற்றதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். வாய்ப்புக் கிடைக்கின்ற பொழுதெல்லாம் வேதம் பற்றிய பொதுவான கருத்துக்களைக் கம்பன் சொல்லத் தவறவில்லை. அவற்றால் வேதஞானம் கம்பனுக்கு இருந்தமை நன்கு புலனாகின்றது. காப்பியத்தில் கம்பனால் கையாளப் பெற்றிருக்கின்ற வேதம் பற்றிய பொதுச் செய்திகளை அவ்வப் பாடல் கொண்டு காண்பது இன்றியமையாதது ஆகிறது. உலக நூல்களில் நன்னூல் என்று குறிக்கப் பெறுவது வேதமே ஆகும் என்ற குறிப்பைக் கம்பனில் காணமுடிகிறது. உரோமபத மன்னன் தனது நாட்டில் முனிவர்களை அழைத்துத் தானம் கொடுத்த பிறகும் வானம் மழை பொழியவில்லை.

அப்பொழுதுதான் கலைக்கோட்டு முனிவனை அழைத்து வந்தான். இச்செய்தியைக் குறிக்க வந்த கம்பன், “நன்னூல் மன்னு முனிவரை அழைத்து” என்று குறிப்பிடுகின்றார். (பால - திருஅவதார - 36) நன்னூல் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் வேதத்தையே குறிப்பிடுகின்றனர்.

இந்த வேதம் ஒருவராலும் செய்யப்படாத வேதம் ஆகும் என்பதும் கம்பனின் கருத்தாகும். இராமன் போர்க்கோலம் பூணுகின்ற பொழுது அம்புகளைக் கொண்ட அம்பறாத்தூணியை முதுகிலே கட்டிக் கொள்கிறான். இதனைக் குறிப்பிட வந்த கம்பன் யாவராலும் செய்யப்படாத வேதச் சொற்களைப் போல எடுக்க எடுக்கக் குறையாத அம்புகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“எல்லோர் மார்பில் தீராக்கவசம் இட்டு இழையா வேதச் சொல்னைத் தொலையா வாளி தூணியும் புறத்துத் தூக்கி”

(யுத்த - மூலவதை - 70)

என்பது அப்பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் இழையா வேதச்சொல் எனக் குறிக்கப் பெற்றிருப்பது வேதத்தின் தோற்றத்தைக் குறிப்பதாகும். இழையா என்பது இழைக்கப்படாத எனப்பட்டுச் செய்யப்படாத என்ற பொருளைத் தருகிறது. வேதங்கள் மானிடரால் செய்யப்படாது பரம்பொருளால் செய்யப் பெற்றிருப்பதால் இழையா என்ற சொல் இடம் பெற்றது. இழைத்தல் என்பது கல்லில் இழைத்தல், மரத்தில் இழைத்தல் என்பன போன்ற மானிடருக்குரிய செயல்களாகும். எனவேதான் வேதம் மானிடரால் செய்யப்படவில்லை என்பதைக் குறிக்கக் கம்பன் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்.

வேதம் அநாதியானது என்பதையும் கம்பன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார், அனுமனைப் பற்றி இராமன் இலக்குவனிடம் வியந்து கூறுமிடத்தில் இச்செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. வேதங்களால் அறியப்படாத மோட்சலோகம் அனும வடிவம் எடுத்து வந்ததோ என்று அனுமனைப் பாராட்டுகிறான் இராமன்.

“நாட்படா மறைகளாலும் நலைபடா ஞானத்தாலும் கோட்படா பதமே ஐய குரங்கு உருக்கொண்டது என்றான்”

(கிட்கிந்தா - அனும - 36)

என்பது பாடற் பகுதி. வேதங்கள் தோற்ற அழிவுகள் இல்லாமல் அநாதியாய் நித்தியமாய் விளங்குவது என்பதையும், அதன் தோற்றம் எந்தக் காலத்திற்கும் உட்படாது என்பதையும் விளக்குவது நாட்படா மறை என்ற தொடராகும். இக்கருத்தைப் பிறிதொரு இடத்தில் “முன்னை மூலம்” என்ற தொடரால் கம்பன் விளக்குகிறான். (யுத்த-இரணியன்வதை - 25) இங்கு முன்னை என்ற சொல் பழமை என்ற பொருளைத் தருவதோடு அநாதி என்ற பொருளையும் தருகிறது. எவ்வாறு என்றால் அநாதியாய் இருக்கும் இறைவனை முன்னவனே என்று பக்தி இலக்கியங்கள் கூறுவதை நினைவு கொள்ளலாம்.

இத்தகைய அநாதியான வேதம் இராமாவதாரத்தால் வாழுகிறது என்பது கம்பனின் எண்ணமாகும். அகத்தியர் தன் ஆசிரமத்தில் இராமன் தங்கினால் வேதங்கள். மனுநீதி, அறம் ஆகியன வாழும் என்கிறார். இங்கு வாழும் மறை என்பது வினைத்தொகை ஆகி அதனுடைய நித்தியத்தைக் குறிக்கிறது எனலாம்.

“வாழும்மறை வாழும் மனுநீதி அறம் வாழும்
தாழும் இமையோர் உயர்வர் தானவர்கள் தாழ்வர்
ஆழி உழவன் புதல்வ ஐயம்இலை மெய்யே
ஏழ் உலகும் வாழும் இனி இங்கு உறைதி என்றான்”

(ஆரணிய - அகத்திய - 53)

இவ்வாறு வேதம் பற்றிய பொதுவான செய்திகளைத் தந்த கம்பன் வேதத்தின் வகை நான்காகும் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். பொதுவாக வேதம் நான்கு என்பதற்கு ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வணம் என்பதையே குறிப்பார். ஒருசில உரையாசிரியர்கள் நான்மறை என்பதற்குத் தைத்ரீயம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமவேதம் என்றும் கூறுவர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் கலித் தொகை கடவுள் வாழ்த்தில் வருகின்ற “அருமறை பல பகர்ந்து” என்பதற்கு உரையெழுதும் பொழுது இந்த நால்வகையைத் தான் குறிக்கின்றார். ஆனால், கம்பன் காட்டுகின்ற நான்மறைக்கு உரையெழுதிய அனைவரும் ரிக் முதலிய நான்கினையே குறிப்பிடுகின்றனர்.

“வேதமொரு நாலுநிறை வேள்விகளும் வெவ்வேறு
ஒதமவை ஏழும் மலைஏழும் உலகேழும்
பூதம் அவை ஐந்தும் எரி முன்றும் நனி பொய்தீர்
மாதவமும் ஆவதியும் ஐம்புலனும் மற்றும்”

(யுத்த-இராமன் தேரோ - 13)

என்ற பாடற்பகுதி இராமனின் தேரில் பூட்டிய குதிரைகளுக்கு நான்கு வகை வேதத்தை உவமையாகக் காட்டுகின்றது. மிக்க வலிமையும் அளவிட முடியாத புகழும் விரைந்து சொல்லும் பொருட் சிறப்பும் உடைய வேதம் போல அக்குதிரைகள் வலிமையுடையதாகவும், வேகமாகச் செல்லும் குணமுடையதாகவும் கொண்டிருந்தன என்கிறார் கம்பர். இங்கு வேதத்திற்கு அடைமொழியாக நான்குவகை குறிக்கப் பெற்று வேதங்களின் வகை நான்கு என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

பரம்பொருளால் படைக்கப்பட்ட வேதத்தை முக்கடவுளர்களில் ஒருவராகிய நான்முகன் உலகிற்கு அருளினான் என்பது தொன்று தொட்டு வந்த நம்பிக்கையாகும். எனவேதான் நான்முகனை வேதன் என்றே குறிப்பிடுவார்கள். கம்பன் நான்முகனை நான்மறைப் புலவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“வரந்தரு முதல்வன் மற்றை மான்மறி கரத்து வள்ளல்
புரந்தரன் முதல்வ ராய நான்மறைப் புலவர் பாரிஸ்
நிரந்தரம் தோன்றி நின்றார்” (யுத்த - இந்திரசித்துவதை - 57)

இப்பகுதியில் திருமால் உள்ளிட்ட மூவரைக் குறிப்பிடும்பொழுது நான்முகனை நான்மறைப் புலவர் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். புலவர் என்ற சொல் ‘ர்’ ஈறு பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். புலவர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் ‘ர்’ ஈறு அமைத்துக் கூறுகின்ற முறையைக் கம்பன்தான் தோற்றுவித்தார் என்பது இங்கு புலனாகிறது. இப்பகுதி இந்திரசித்து மறைந்த பொழுது முத்தெய்வங்களும் தங்கள் மகிழ்ச்சியைக் காட்ட வானரங்கள் காணும் வண்ணம் நேரிடையாகக் காட்சி தந்தமையைக் குறிக்கிறது. திருமால் வானரங்களுக்கு வரத்தைத் தந்தவண்ணம் காட்சி தந்திருக்கிறார். எனவேதான் வரந்தரு முதல்வன் என்றும், சிவபெருமான் மானைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் முழு வடிவத்தில் காட்சி தந்திருக்கிறார் என்பதால் மான்மறி

கரத்து வள்ளல் என்றும், நான்முகனோ நான்கு மறைகளைக் கூறி வாழ்த்திய வண்ணம் காட்சி தந்திருக்கிறார் என்பதால் நான்மறைப் புலவர் என்றும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன். இங்கும் மறை நான்குவகை என்பது குறிக்கப் பெறுகிறது.

இந்த நான்மறை வடமொழியில் எழுந்ததா தமிழ் மொழியில் எழுந்ததா என்ற கருத்து வேறுபாடுகளுக்குக் கம்பன் ஒரு நல்ல நீதி அரசராக விளங்கி ஒரு தீர்வைத் தருகிறார்.

“வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பு ஆகி நான்மறையும் மற்றைநூலும் இடைச்சொற்ற பொருட்கெல்லாம் எல்லையதாய் நல்லறத்துக்கு

புடைசுற்றும் துணையின்றிப் புகழ்பொதிந்த மெய்யேபோல் பூத்துநின்ற அடைசுற்றும் தண்சாரல் ஓங்கிய வேங்கடத்தில் சென்றடைதிர்

மாதோ” (கிட்கிந்தா - நாடவிட்ட - 2)

இப்பாடல் வேங்கடமலையில் சிறப்பைக் கூறுவதாகும். வேங்கட மலை வடமொழி வழங்கும் நிலத்திற்கும், தென்மொழி வழங்குகின்ற நிலத்திற்கும் எல்லையாக விளங்குவது என்பதை வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பின்றாய் என்ற தொடர் குறிப்பிட்டாலும் அடுத்து வருகின்ற நான்மறைக்கு அத்தொடரை அடைமொழியாகக் கொண்டால் கம்பனின் தீர்ப்பு குறிப்பாக வெளிப்படும். அதாவது வடமொழி இலக்கியங்களும் தென்மொழியாகிய தமிழ் இலக்கியங்களும் சொற்களாகிய மொழியால் வேறுபட்டிருந்தாலும் அவற்றுக்கு எல்லையாக விளங்குவது நான்மறைகள்தான் என்பதைக் கம்பன் குறிப்பாகக் காட்டி, வேத எல்லையிலிருந்து வடமொழித் தத்துவங்களும், தமிழ்மொழித் தத்துவங்களும் தோன்றுகின்றன என்பதை நிறுவுகிறார் எனக் கொள்ளலாம். இப்பகுதியில் வேதத்தை நான்காகக் காட்டுவதும் நினைவுகூறத் தக்கதாகும்.

பரம்பொருளிடத்தில் இருந்து வேதத்தை ஏற்று நான்மறைகளை நான்முகன் பாடினான் என்ற கருத்தை உடன்பட்டு அதனை வருணனைப் பகுதியில் அமைக்கின்றார் கம்பன்.

“வண்டாய் அயனான் மறைபாட மலர்ந்தது ஒருதாமரைப் போது
பண்டு ஆல்இலையின் மிசைகிடந்து பாரு நீரும் பசித்தான் போல்
உண்டான் உந்திக் கடல் பூத்தது ஒதக் கடலுந்தான் வேறோர்
வெண்டாமரையின் மலர் பூத்தது ஒத்தது ஆழி வெண்திங்கள்”

(பால - மிதிலைக்காட்சி - 71)

இப்பாடலில் திங்கள் தோன்றிய வருணனை கூறப்பெறுகிறது. இதில் திருமாவின் உந்திக் கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகன் வண்டுபோல நான்கு வேதங்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தான் என்று முதல் இரண்டடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வேதங்கள் இனிமையான ஒலியை உடையன, அந்த ஒலி பொருள் பொதிந்த ஒலியாகும், வெறும் காற்று ஒலி அல்ல, அந்த ஒலியின் உட்பொருளை ஞானிகளே அறிவர் என்பதையெல்லாம் உள்ளடக்கிக் கொண்டு “வண்டாய் அயனான் மறைபாட” என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது. மேலும் வேதங்களின் வகைகளைத் திருமாலிடத்திலிருந்து நான்முகன் அறிந்து உலகங்களுக்குத் தந்தான் என்ற குறிப்பினையும் அப்பகுதி விளக்குகிறது. எனவேதான் ஆலிலையின் மேல் கிடந்த திருமாவின் உந்திக் கமலத்திலிருந்து பூத்த தாமரையில் நான்முகன் இருந்து வேதஒலியால் நான்குமறைகளைப் பாடினான் என்ற செய்தியை இப்பாடல் தருகிறது. எனவே, நான்மறை என்ற பகுப்பும் அந்த மறைகளை நான்முகன் திருமாலிடத்திலிருந்து பெற்றுத் தந்தான் என்பதும் பண்டைக்கால வழக்கு என்பதை உணர முடிகின்றது.

கடவுளால் வேதம் தரப்பட்டது என்றாலும் அவ்வேதங்கள் கூறுகின்ற உட்பொருள் - பலவகை சாதனங்களைக் கொண்டு கடவுளின் திருவடியை அடைகின்ற முத்திப்பேறே ஆகும் என்பதும் அந்த வேதங்கள் போற்றிப் புகழ்வது பரம்பொருளாகிய கடவுளைத் தான் என்பதும் கம்பனால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்ற செய்தியாகும். இதனை இரணிய வதைப்படலம் முழுமையும் கூறுகிறார் என்றாலும் பிரகலாதன் கூற்றாக வரும் இரண்டு அடிகள் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

“சாதிப்பார் பெறும் பெரும்பதம் தலைக்கொண்டு சமைத்தேன்
ஒதிக் கேட்பது பரம்பொருள் இன்னமொன்று உளதோ”

(இரணியன்வதை - 30)

வேதம் ஒதிக் கேட்கப்படுவது பரம்பொருளையே என்பதைத் இப்பகுதியில் கம்பன் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு விடுகிறார். இப்பாடலில் வேதங்களைக் கொண்டு, சிறந்த யாகங்களைச் செய்து, தத்துவ ஞானத்தைப் பெறுகின்ற பெரியோர், தாங்கள் ஒதுகின்ற வேதத்தின் பரம்பொருள் நீயே என்று பிரகலாதன் நாராயணப் பரம்பொருளிடத்துக் கூறுவதாகச் செய்திகள் அமைந்துள்ளன. எனவே, வேதம் ஒதுகின்ற வாக்கியங்கள் எல்லாம் பரம்பொருளின் திருவடியைச் சார்வதற்குக் கருவிகளாக அமைகின்றன என்பது பெறப்படுகிறது.

கடவுள் நித்தியம் என்பதும் தன்னிலை என்றும் திரிவதில்லை என்பதும் தத்துவ நூலாரின் முடிந்த முடிபாகும். அதுபோல வேதங்களும் கடவுள் தன்மை பெற்று விளங்குகின்ற காரணத்தால் எந்த ஒரு காலத்தும் தன்னிலை பிறழ்வதில்லை. அத்தகைய பெருமை வாய்ந்தவை வேதங்களாகும். கிட்கிந்தா காண்டத்தில் கர்காலப் படலத்தில் சீதையைப் பிரிந்து வாடுகின்ற இராமனை இலக்குவன் தேற்றுகின்ற பொழுது இராமனை வேதப் பொருளாகவே கொண்டு தேறுதல் மொழிகளைக் கூறுவான். அப்பொழுது இராமனுடைய உறுதிநிலை என்றைக்கும் தன்னிலை மாறாது என்பதை வலியுறுத்தக் கீழ்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடுகிறான்.

**“மறை துளங்கினும் மதி துளங்கினும் வானும் ஆழ்கடல் வையமும்
நிறை துளங்கினும் நிலை துளங்குறு நிலைமை நின்வயின் நிற்குமே”**
(பாடல். 66)

இப்பகுதியில் மறையும் மற்ற இயற்கை நிலைகளும் தன்னிலை மாறினாலும் இராமனின் நிலை மாறாது என்று கூறப் பெற்றிருக்கிறது. இராமனின் மன உறுதி மாறுவதில்லை என்பதை வலியுறுத்த இப்பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது. நிலை தடுமாறாதவை மறைகளும் இயற்கை நிலைகளும் ஆகும். எனவே, அவை மாறினாலும் என்று எதிர்மறை முகத்தான் கூறினாலும் அவை நிலை தடுமாறாதவை என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. மறை துளங்குதல் என்பதற்கு வேதம் நிலை கலங்குதல் என்று பொருள் கொண்டு அதற்கு விரிவு காணும் பொழுது பரம்பொருளால் தரப்பட்ட வேதங்கள் மானிடர் உய்தி பெறுவதற்கு

வேண்டும் நன்மை தீமைகளாகிய உறுதிப் பொருளைத் தெரிவிப்பதில் தடுமாறியும் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். வேத வாக்கியங்கள் பாவ, புண்ணியங்களுக்கு உரிய நன்மை, தீமைகளை அறிவிப்பது ஆகும். அப்பொருள்கள் என்றைக்கும் மாறுவதில்லை என்பதே இங்கு முக்கியமான செய்தியாகும். எனவே, பரம்பொருளால் தரப்படுகின்ற வேதங்களின் உட்பொருள் பரம்பொருளின் பெருமையும் மானிடர்க்கு உறுதி பயக்கும் (நன்மை தீமை பயக்கும்) பொருள்களும் ஆகும் என்பது அறியப் பெறுகிறது.

வேதத்தில் காணப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் சிறந்ததாக அனைவராலும் பாராட்டப்படுவதாகும் என்பதை வீடணன் அடைக்கலப் படலத்தில் ஒரு புறாவின் கதையைக் கூறுமிடத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். தன்னைச் சரண் அடைந்தவர்களை எப்படி இருந்தாலும் காத்தல் முறையாகும் என்பதை விளக்க வருகின்ற இராமன் ஒரு புறாவினுடைய செயலைக் குறிப்பிடுகின்றான். தன்னுடைய மனைவியாகிய பெண்புறாவைச் சிறை பிடித்த வேடனுக்குத் தன்னையே உணவாகக் கொடுத்த புறாவினுடைய செயல் மிகச் சிறப்புடையதாகும். அது எதுபோல என்றால் வேதத்தின் விழுமியது போன்றதாகும் என்கிறான் இராமன். வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் சிறந்தவை என்று எவ்வாறு பாராட்டப்படுகின்றனவோ அதுபோன்றது, புறாவினுடைய வரலாறு என்று இராமன் குறிப்பிடுவது வேதத்தின் சிறப்பைக் காட்டுவதாகும்.

“பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்க வந்தடைந்த பேதை வேடனுக்கு உதவி செய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டி பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள் வீடுபெற்று உயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றோ” (பாடல்-112)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடலில் புறாவினுடைய நிகழ்ச்சியை வரலாறு என்றோ கதை என்றோ குறிப்பிடாது வார்த்தை என்று கம்பன் குறிப்பிட்டிருப்பது வேதத்தின் வார்த்தையைக் குறிப்பதற்காக என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு வேதத்தின் சிறப்புக்களைப் பல நிலைகளில் எடுத்துக்காட்டித் தனக்குரிய வேதப் பயிற்சியைக் கம்பன் வெளிப்படுத்துகிறார். இப்பகுதியில் கூறப்பட்ட செய்திகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது கீழ்க்கண்டவாறு கொள்ளலாம்.

வேதம் நித்தியமானது என்றும், அது நான்குவகைகளை உடையது என்றும், அவற்றைத் திருமாலின் வாயிலாக நான்முகன் பெற்று உலகுக்கு ஈந்தான் என்றும், அவற்றின் உட்பொருள் பரம்பொருளின் பெருமையும் மானிடர்க்கு உய்தியைத் தரும் உபதேசமும் ஆகிய அடிப்படைச் செய்திகளைக் கொண்டது என்றும் கொள்ளலாம்.

வேதம் தந்த பரம்பொருள்:

கம்பன் வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட வைணவப் பெரியார் ஆவார். எனவே, தாம் பாடிய காப்பியத்தில் வேதம் பற்றிய செய்திகளை ஆங்காங்கு தந்து செல்லுகிறார். வேதம் மானிடர் யாராலும் செய்யப்படவில்லை என்றாலும் வேதம் தானே தோன்றியதுமல்ல. வேதத்தைத் தோற்றுவிக்க யாரோ ஒருவர் இருத்தல் வேண்டும். அந்த ஒருவரைத்தான் ஒவ்வொரு மதமும் தங்கள் தலைவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. வைணவப் பெரியார்கள் திருமால்தான் வேதத்தைத் தந்தார் என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால், கம்பனோ வேதத்தைத் தந்த பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு. அவன் நான்முகன் உள்ளிட்ட மூவருக்கும் மேலானவன். அவனே பரம்பொருள் என்று கூறுகின்ற கொள்கை உடையவர். அக்கொள்கையைத் தன் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் இடம்பெற வைத்துள்ளார் கம்பர். கம்பன் காவியத்தில் மனதில் இடம் பெறக் கூடிய பாடல்களில் ஒன்றான,

“சிவனோ அல்லன் நான்முகன் அல்லன் திருமாலாம்
அவனோ அல்லன் மெய்வரம் எல்லாம் அடுகின்றான்
தவனோ என்னின் செய்து முடிக்கும் தான் அல்லன்
இவனோ தான் அவ்வேத முதற் காரணன் என்றான்”

(இரணியன்வதை-135)

இப்பாடல் நான்முகன், திருமால், சிவன் ஆகிய மூன்று தெய்வங்களுக்கும் மேலான பரம்பொருள் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தும் பாடலாகும். அப்பரம்பொருள் இராவணன் நோக்கத்தில் இராமனாக இருந்தாலும் கட்டுரையின் கருத்துக்கு ஏற்ப வேதமுதல்வனாக பரம்பொருள் விளங்குகிறது என்பது உண்மையாகும். வேதமுதற்

காரணன் என்ற தொடர் இப்பாட்டின் உயிர்நாடியான தொடராகும். வேதங்களுக்கு எல்லாம் முதன்மையான காரண கர்த்தாவாகப் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என்பதை அத்தொடர் விளக்குகிறது.

இதுபோல இரணியன் வதைப் படலத்தில் மூவரின் பெயரைக் கூறாது நாராயண நாமம் என்ற திருநாமத்தைப் பிரகலாதன் கூறுவதாகக் கம்பன் குறிப்பிடுவதும் பரம்பொருளை நினைவுபடுத்துவதற்கே ஆகும். ஆசிரியர் தந்தையின் நாமத்தைச் சொல் என்று சொன்ன பொழுது பிரகலாதன் “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்று உரைத்து ஆசிரியரை நடுங்க வைக்கின்றான். பின்னர் அவன் ஆசிரியர்க்கும் தன் தந்தைக்கும் நாராயண நாமத்தின் பெருமைகளைச் சொல்லுகின்றான். அப்பாடல்களில் பெரும்பாலானவற்றில் வேதத்தோடு இணைத்து பெருமைகள் கூறப்படுகின்றன. அப் பெருமைகளை எல்லாம் ஒருமைப்படுத்தி ஆய்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது வேதத்தைத் தந்தவர் பரம்பொருள்தான் என்பது உறுதியாகப் பெறப்படும். பிரகலாதன் கூறுவதாக அமைந்த பாடல்களில் ஒருசில பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

“வேதபாரகன் அவ்வுரை வீளம்பலும் வீமலன்
ஆதிநாயகன் பெயரன்றி யான் பிறிதறியேன்” (பாடல், 27)

“தொல்லை நான்மறை வரன்முறைத் துணிபொருட்கு எல்லாம்
எல்லை கண்டவன் அகம்புகுந்து இடங்கொண்டது என்உள்
இல்லை வேறுஇனிப் பெரும்பதம் யான்அறியாத
வல்லையேல் இனி ஒதுவீ நீதியின் வழாத” (பாடல், 28)

“யாரைச் சொல்லுவது அந்தணர் அருமறை அறிந்தோர்
ஓர்ச் சொல்லுவது எப்பெருள் உபநிடதங்கள்
தீர்ச் சொல்பொருள் தேவரும் முனிவரும் செப்பும்
பேரைச் சொல்லுவது அல்லது பிறிதும் ஒன்று உளதே”
(பாடல், 29)

“வேதத்தானும் நல்வேள்வியினாலும் மெய்உணர்ந்தப்
போதத்தானும் அப்புறத்துள எப்பொருளானும்
ஓதிக் கேட்பது பரம்பொருள்” (பாடல், 30)

“எனக்கும் நான்முகத்து ஒருவருக்கும் யாரினும் உயர்ந்த
தனக்கும் தன்நிலை அறிவுஅரும் ஒரு தனித்தலைவன்
மனக்கு வந்தான்” (பாடல், 33)

இப்பாடல்களில் பரம்பொருளைக் குறிக்கும் பொழுது வேதத்தை இணைத்தே கம்பன் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். எனவே, நான்முகன் முதலான மூவர்க்கும் மேலான பரம்பொருள்தான் வேதத்தைத் தந்தவன் என்பது கம்பனின் எண்ணமாகத் தெரிகிறது. மூலநூலில் இல்லாத இரணியன் வதைப் படலத்தைக் கம்பன் படைத்திருப்பதற்குக் காரணம் மூவருக்கும் மேலான பரம்பொருளைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கும், அந்தப் பரம்பொருள்தான் வேதத்தைத் தந்தது என்றும் வலியுறுத்துவதற்கும் ஆகும் எனக் கொள்ளலாம்.

மேற்குறித்த பாடல்களில் அப்பரம்பொருள் தொன்மையான நான்கு வேதங்களுக்கும், அவை கூறுகின்ற பொருள்களுக்கும் எல்லை யாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. அடுத்து அரிய வேதங்களை உணர்ந்த அந்தணர்கள் ஆராய்ந்து வேதத் தெய்வமாகச் சொல்லுவதும் அப்பரம்பொருள்தான் என்பதும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. வேதங்களை ஓதி யாகங்களைச் செய்கின்றவர்களுடைய பயனை அடைய வைப்பதும் அப்பரம்பொருள். அந்தப் பயனைப் பெறுவதற்காக யாகங்களில் ஓதப்படுகின்ற வேத ஒலியின் பொருளாய் விளங்குவதும் அப்பரம்பொருளே என்றும் கூறப் பெற்றுள்ளது. நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் தலைவனாக விளங்குவது அப்பரம்பொருளே என்பதும் வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

எனவே, கம்பனுடைய எண்ணத்தில் வேதத்தைத் தந்த பரம்பொருள் நான்முகன் உள்ளிட்ட மூவருக்கும் மேலான பரம்பொருளாகும் என்ற கருத்து இடம் பெற்றிருக்கின்றது என்பது உண்மையாகும். அது மட்டும் அல்லாது அந்தப் பரம்பொருளின் திருநாமம் ‘ஓம் நமோ நாராயணாய நம’ என்ற எட்டெழுத்தாகும் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

“மண்ணின் நின்று மேல்மலர் அயன் உலகு உறவாமும்
எண்ணில் பூதங்கள் நிற்பன திரிவன இவற்றின்
உள்ளிறைந்துள்ள கரணத்தின் ஊங்குஉள உணர்வும்
எண்ணுகின்றது இவ்வுெட்டெழுத்தே பீறிதில்லை” (பாடல், 43)

என்ற பாடல் சான்றுக்குரிய பாடலாகும்.

முரு. பழ. இரத்தினம் செட்டியார் அவர்கள் கூறுவதுபோலக் கம்பன் காட்டும் பரம்பொருள் இராமனே என்றாலும் இக்கட்டுரையின் கோணத்தில் பார்க்கும் பொழுது நாராயண நாமப் பரம்பொருளே வேதத்தைத் தந்தது எனலாம்.

பரம்பொருளால் தரப்பெற்ற வேதப் பொருள் திருமால், நான்முகன் ஆகியோரால் தேவர் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் ஓதுவிக்கப் பெற்றது என்பதை இனிவரும் செய்திகளால் காணலாம். அச்செய்திகள் திருமாலோடும் இராம அவதாரத்தோடும் இணைத்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

வேதமும் திருமாலும்:

முன் குறிப்பிட்டவாறு திருமால் உள்ளிட்ட மூவருக்கும் மேலான பரம்பொருள் உண்டு என்ற தத்துவத்தைக் கம்பன் ஏற்றுக் கொண்டவர் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. அதாவது வைணவப் பெரியார்கள் சிலர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும், முரு. பழ. இரத்தினம் செட்டியார் உள்ளிட்டவர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதும் ஆகிய சூழலில் அறிவு உணர்வால் அறியமுடியாத பரம்பொருளை அறிந்து கொள்வதற்கு உரிய இறை வடிவமாகத் திருமாலைக் கொள்வது மரபாகும். எனவே, வேதம் பற்றிய செய்திகளைக் கம்பன் தருகின்ற பொழுது திருமாலையும் அவருடைய அவதாரமாகிய இராமனையும் இணைத்தே கூறுகிறார். திருமாலோடு இணைத்துச் சொல்லப்படுகின்ற வேதம் பற்றிய செய்திகள் கம்பன் காவியத்தில் விரிவாகக் காணப் பெற்றாலும் சில இன்றியமையாத பகுதிகள் மட்டும் இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றன. அச்செய்திகள் அனைத்தும் திருமாலின் சிறப்பைக் கூறுவதோடு வேதத்திற்கும் திருமாலுக்கும் உள்ள தொடர்பை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

திருமாலையும் வேதத்தையும் இணைத்துச் சொல்லுகின்ற பாங்கு தொடக்கத்திலிருந்தே கம்பனிடத்தில் காணப் பெறுகிறது. பால காண்டத்தில் வேள்விப் படலத்தில்,

தங்கள் நாயகரின் தெய்வந்தான் பிறிதிலை என்று எண்ணும்
 மங்கைமார் சிந்தைபோலத் தூயது மற்றும் கேளாய்
 “எங்கள் நான்மறைக்கும் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர்க்கும் எட்டாச்
 செங்கண்மால் இருந்து மேனாள் செய்தவம் செய்ததன்றே”
 (பாடல். 16)

என்ற பாடல்மூலம் வேதங்களால் எட்டப்படாதவன் திருமால் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். நான்மறைக்கு எட்டாத திருமால் பூமிக்கு வந்து வேதம் கூறித் தவம் செய்தார் என்று பாடல்கூறும் கருத்தை எண்ணுகின்ற பொழுது, பரம்பொருளால் பெற்ற வேதத்தைத் தான் அறிந்து கொண்டதோடு அல்லாமல் பிறரும் அறிந்து கொள்ளும் முகத்தான் திருமால் விசுவாமித்திரர் காட்டிய சோலையில் தவம் செய்திருக்கிறார் என்பதும் தெரிய வருகிறது. வேதப் பரம்பொருள் தான் திருமாலாக விசுவாமித்திரர் போன்ற ஞானிகள் வணங்குகின்ற தெய்வமாகக் காட்சி தருகிறார் என்ற கருத்தை ‘எங்கள்’ என்ற சொல்லால் கம்பன் பெறவைத்து விடுகின்றார். எங்கள் செங்கண்மால் என்று விசுவாமித்திரர் கூறுவதாகக் கம்பன் குறிப்பிடுவது நினைந்து இன்புறத் தக்கது ஆகும். விசுவாமித்திரரின் விஷ்ணு பக்தி தெரிவதோடு கம்பனின் விஷ்ணு பக்தியும் தெரிகிறது.

நான்மறைக்கும் எட்டாச் செங்கண்மால் மறையாகிய வேதங்கள் சிறப்பாகத் தெரிவிக்கும் பொருளாக விளங்குகிறான் என்பதைக் கிட்கிந்தா காண்டம் கார்காலப் படலத்தில்,

“மருவீ நீங்கல் செல்லா நெடுமாலைய வானில்
 பருவ மேகத்தின் அருகுஉறக் குருகு இனம் பறப்ப
 திருவின் நாயகன் இவன்னைத் தேமறை தெரிக்கும்
 ஒருவன் மார்பினின் உத்தரியத்தையும் ஒத்த” (பாடல். 42)

என்ற பாடல்மூலம் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதியில் மறை “தே” என்ற அடைமொழி பெற்றுக் குறிப்பிடப்படுவது சிறப்புடையதாகும். “தே” என்ற அடைமொழி தெய்வத்தன்மை என்ற பொருளைத் தரும். தெய்வம் போல நித்தியமாய் இருத்தலும் தெய்வத்தால் வெளியிடப் பெற்றதும் பொருள்களின் இயல்பை உள்ளபடி கூறுதலும், எல்லா

வற்றிற்கும் சிறந்த பிரமாணமாக இருத்தலும் வேதத்திற்கு உரியன என்பதால் தேமறை என்று கம்பன் அடைகொடுத்து ஒதுகிறார். இத்தகைய தேமறை சிறப்பாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்ற ஒரே பொருள் திருமால் என்பதையும் இப்பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் திருவின்நாயகன் என்ற சொல் திருமகளின் கணவனாகிய திருமாலைக் குறித்து நின்றது. இத்திருமால் தெய்வ வடிவுக்குரிய ஆடையை அணிந்திருந்தார், அந்த ஆடையை ஒத்துப் பறவைக் கூட்டங்கள் பறந்தன என்று கூறுவதால் திருமால் மண்ணகத்துத் தெய்வமாக வடிவெடுத்து வந்திருக்கிறார் என்பதும் பெறப்படுகிறது. தெய்வப் பெருமை உடைய வேதங்கள் திருமகளின் நாயகனைக் குறிப்பதால் வேதங்களில் திருமாலைப் பற்றிய புராணச் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது தெரிய வருகிறது.

கிட்கிந்தா காண்டத்தில், மகேந்திரப் படலத்தில்,

“வேதம் அனைத்தும் தேர்தர எட்டா ஒரு மெய்யன்”

பூதலம் முற்றும் ஓர்அடி வைத்துப் பொலி போழ்து யான்

மோத இழைத்தே தான் உலை உற்றேன் விறல் மொய்யீர்”

(பாடல். 5)

என்ற பாடலில் ஜாம்பவான் ‘வேதங்கள் எல்லாம் தேடிப் பார்க்கவும் முடியாத ஒப்பற்ற சொரூபத்தை உடையவனாகிய திருமால் திருவிக் கிரம அவதாரத்தில் ஓரடி வைத்தான். பூமி முழுதும் அவனுக்காயிற்று. அப்பொழுது மேரு மலை தாக்கியதால் நான் வலிமை இழந்தேன்’ என்று கூறுவதாகப் பொருள் அமைந்துள்ளது. இங்கு நான்மறை களுக்கும் எட்டாத திருமாலாகிய மெய்ப்பொருள் மண்ணகத்தில் மூன்றடி கேட்டது என்று கூறப்பெறுவதால் திருமாலின் இறைத்தன்மை பெறப்படுகிறது. அந்தத் திருமால் வேதத்திற்கு எட்டாதவனாக இருக்கிறான் என்பது திருமால் இன்னவாறுதான் இருப்பான் என்று கூற முடியாத குட்டையும் நெட்டையுமாக விளங்குகிறான் என்பதைக் குறிப்பதாகும். எனவே, வேதத்தை ஒதுவிக்கின்ற திருமாலின் வடிவத்தை இன்னதென்று அளந்து கூறமுடியாத நிலையில் வேதம் இருக்கிறது என்பது புலனாகின்றது. அந்த அளவிற்குத் திருமால் பெருமை உடையவன் ஆகின்றான்.

சுந்தர காண்டத்தில் வேதக் கொழுஞ்சுடர் என்று திருமால் குறிக்கப் பெறுகிறார். (கடல்தாவு. 76) அங்காரதாரையின் வருணனை கூறும் பொழுது இத்தொடர் இடம் பெற்றுள்ளது. வேதக் கொழுஞ்சுடராகிய திருமாலை எதிர்த்த மதுகைடவர் போன்றவன் என்று அங்காரதாரை வருணிக்கப்படுகிறான். இப்பகுதியில் திருமால் வேதமாகவே விளங்குகிறார் என்பது வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. வேதத்தை ஒதுவித்து வேதப் பொருளே அளவிட முடியாது நின்ற திருமால் அரக்கர் தேவர் உள்ளிட்டவர்களுக்கு வேதக் கொழுஞ்சுடராக விளங்கியிருக்கிறார். அதாவது வேதமாகவே விளங்குகிறார். வேதப் பொருளுக்கு அவரே சாட்சி.

மற்றொரு இடமாகிய பிணிவீட்டுப் படலத்தில், “வேதமும் அரனும் சொல்லும் மெய்யற மூர்த்தியாகிய வில்லோன்” தசரத மகனாகத் தோன்றுவதற்குரிய காரணத்தை அனுமன் குறிப்பிடும் பொழுது,

“காரணம் கேட்டியாயின் கடையிலா மறையின் கண்ணும்
ஆரணம் காட்டமாட்டா அறிவினுக்கு அறிவும் அன்னோன்”

(பாடல். 79)

என்ற பகுதி மூலம் கம்பன் திருமால் வேதத்தாலும் ஆரணத்தாலும் காட்ட முடியாதவன் என்கிறார். இங்கு மறை என்பது வேதத்தின் பூர்வ பாகமாகிய கருமகாண்டத்தினையும், ஆரணம் என்பது வேதத்தின் அங்கமாகிய உபநிடதத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். முன்பு வேதங்களால் அறிய முடியாத சொரூபத்தை உடையவன் திருமால் என்று கூறிய கம்பன் இங்கு வேதங்களின் அந்தமாக விளங்குகின்ற உபநிடதங்களாலும் சுட்டிக் காட்ட முடியாதவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வேதங்களாலும் உபநிடதங்களாலும் அறிய முடியாத சொரூபத்தைத் திருமால் பெற்றிருந்தார் என்று கம்பர் குறிப்பிடுவது வேதத்திற்கும் திருமாலுக்கும் உள்ள பக்குவ நிலையைக் குறிப்பதாகும்.

இவ்வாறு அறிய முடியாத வடிவத்தைப் பெற்றிருந்தாலும் வேதத்தினுடைய பயன்களைத் தரக் கூடியவன் திருமால் என்பதை அதே படலத்தில் கீழ்வரும் பாடலால் குறிப்பிடுகிறார்.

“போதமும் பொருந்தும் வேள்வீப் பொறையறு பயனும் பொய்தீர்
மாதவம் சார்ந்த தீரா வரங்களும் மற்றும் முற்றும்
யாதுஅவன் நினைந்தான் அன்ன பயத்தன எதுவேண்டின்
வேதமும் அறனும் சொல்லும் மெய்யற மூர்த்தி வில்லோன்”

(பாடல், 78)

இப்பாடலில் வேள்விகளால் பெறுகின்ற பயனும் தவத்தால் பெறுகின்ற வரங்களும் திருமால் நினைக்கின்ற படியே பயனைத் தரும். ஏனென்றால், அவன் வேதம் கூறுகின்ற உண்மையான தர்ம சொரூபம் உடையவன் ஆவான் என்று கூறப்பெறுகிறது. இப்பாடலின் பொருளை எண்ணுகின்ற பொழுது திருமால் வேதப் பொருளாக நின்று வேதம் கூறி நடத்தப்படுகின்ற யாகங்களுக்குப் பயனைத் தருகின்ற கடவுட் குணத்தை உடையவன் என்பது பெறப்படுகின்றது. எனவேதான் பாடலில் வேதமும் அறமும் சொல்லுகின்ற மெய்யற மூர்த்தி என்று திருமால் குறிக்கப் பெறுகின்றான். இங்கு திருமால்தான் குறிக்கப் பெறுகிறார் என்பதை அடுத்த பாடல் கஜேந்திர மோட்சத்தைக் கூறுவதால் உணரலாம்.

இரணியவதைப் படலத்தில் பல கோணங்களில் வேதத்தையும் திருமாலையும் கம்பன் இணைத்தே பேசுகிறார். வேத வேள்வியைச் செய்கின்றவர்கள் வேள்வியின் நிறைவாகத் திருமாலுக்கு ஒரு ஆகுதியைக் கொடுப்பார்கள். அந்த ஆகுதியானது அப்பெருமானுக்கு உரியதாகி அவனுக்குச் சரீரமாக இருக்கின்ற அனைத்துப் பொருள் களிலும் சேர்ந்திடும். எனவே, திருமாலே தலைவன் ஆவான் என்று வேதம் கூறுவதாகக் கம்பன் கீழ்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஓர்ஆகுதி கடைமுறை வேள்வீ ஒம்புவோர்
அராவணை அமலனுக்கு அளிப்பரேல் அது
சராசரம் அனைத்தினும் சாரும் என்பது
பராவ அருமறைப்பொருள் பயனும் அன்னதால்”

(இரணியன் வதை - 68)

இப்பாடலில் திருமால் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட கோலம் குறிக்கப் பெறுகிறது. தூங்காமல் தூங்குவோன் என்று வழக்கில் கூறுவதற்கு இணங்க வேதத்தால் வேள்விகளைச் செய்கின்ற பயனை அடையும்

வண்ணம் திருமால் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருந்தாலும் அருள் பாலிப்பவன் என்பதை இப்பாடல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இப்பகுதியில் அராவணை அமலன் என்று திருமால் குறிக்கப் பெறுவதும், மறைப் பொருள் பயன் என்று குறிக்கப் பெறுவதும் உணரத் தக்கதாகும்.

திருமால் வேதத்தின் உட்பொருளாக விளங்குகிறான் என்பதைக் கம்பன் பல பாடல்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். அதிலும் இரணியன் வதைப்படலத்தில் மிகவும் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார். “வேதப் பொருளே விளையாடுவியோ” என்று பிரகலாதன் திருமாலைத் துதிக்கின்ற பொழுது குறிப்பிடுகின்றான். (பாடல். 110) வேதப் பொருளே என்று திருமாலைப் பிரகலாதன் துதிக்கின்ற அடிப்படையில் கம்பன் வேதம் காட்டும் பொருள் திருமால்தான் என்று அறுதியிடுவது உணரத்தக்கதாகும். ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட சமய நூல்கள் வேதங்களில் கூறப்படுகின்ற கடவுள்களைப் பற்றி பேதப்பட்டாலும் கம்பனுடைய உறுதியான எண்ணம் வேதத்தின் பொருளாய் விளங்குபவன் திருமால்தான் என்பதாகும். வேதம் அவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது எவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மூன்றவன் குணங்கள் செய்கை மூன்று அவன்உருவம் மூன்று
மூன்றுகண் சுடர்கொள் சோதி மூன்றவன் உலகம் மூன்று
தோன்றலும் இடையும் ஈறும் தொடங்கிய பொருள்களுக்கு எல்லாம்
சான்றவன் இதுவே வேதமுடிவு இது சாதம் என்றான்”
(இரணியன் வதை-122)

இப்பாடல் வேதம் குறிப்பிடுகின்ற திருமாலை அடையாளம் காட்டும் பாடலாகும். திருமால் சாத்துவிகம், இராசதம், தாமசம் என்ற மூன்று குணங்களை உடையவன். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று தொழில்களை உடையவன். பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திர என்ற மூன்று சொரூபம் உடையவன். சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களை உடையவன். சொர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம் என்னும் மூன்று உலகங்களை உடையவன். முதல், நடு, முடிவு என்ற மூன்று நிலைகளை உடைய பொருள்களுக்குச் சாட்சியாக நிற்பவன். இது வேதம் கூறுகின்ற பொருள் என்று இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

இப்பாடல் மூலம் வேதத்தில் கூறப்படுகின்ற திருமாலின் பண்பு நலன்கள் வெளிப்படுகின்றன. வேதங்களில் திருமாலைப் பற்றிய குறிப்பே இல்லை என்று பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் உள்ளிட்ட ஆய்வாளர்கள் (பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு ப. 5) குறிப்பிடுகின்ற நிலையில் கம்பன் வேதத்தின் உட்பொருளே திருமால் என்றும், வேதம் கூறுகின்ற பொருள்கள் திருமாலின் பண்புகளாகும் என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது திருமாலை ஒதுக்கி விட்டு வேதத்தைக் காணமுடியாது என்பதையும் உணர முடிகிறது.

திருமால் வேதங்களின் உச்சிப் பொருளாக அதாவது வேதாந்தங்களின் பொருளாக பரத்துவ நிலையில் விளங்குகின்றவர். அவருடைய நிலையை உணர்ந்தவர்கள் ஞானிகள் ஆவார்கள். உணராதவர்கள் அஞ்ஞானிகளே ஆவார்கள். அவர்கள் வீடுபேறு அடைய முடியாது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலில் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடல் மூலம் திருமால் வேதங்களின் உட்பொருளாக மட்டுமன்றி வேதாந்தத்தின் உட்பொருளாகவும் விளங்குகிறார். அவரைக் காட்சி முதலிய அளவைகளால் அளந்திட முடியாது என்றும், அவருடைய மாயத் தன்மையை யாராலும் அறிய முடியாது என்றும் திருமாலுடைய பரத்துவ நிலையைக் கம்பன் பெறவைத்து விடுகின்றார்.

“சித்தென வருமறை சிரத்தில் தேறிய

தத்துவம் அவனது தன்மை தாமுணர்

வீத்தகர் அறிகுவர் வேறுவேறு உணர்

பீத்தரும் உளர் வீடுபேறு இலார்”

(இரணியன் வதை - 61)

இத்தகைய திருமால் அன்னப் பறவையாக வடிவெடுத்த வேதத்தை வெளிக்கொணர்ந்து நான்முகனுக்கு வேதத்தை ஒது வித்தான் என்ற புராணச் செய்தியையும் கம்பன் ஏற்றுக் கொண்டு தன் காப்பியத்தில் இடம்பெற வைத்துள்ளார். முன்னொரு காலத்தில் பிரமதேவனிடத்தில் இருந்து வேதங்களைப் பறித்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கி மறைந்து போனார்கள் மதுகைடவர்கள். அதனை அறிந்த திருமால் கடலில் புகுந்து அவ்வரக்கர்களைத் தேடிச் கண்டு

பிடித்து அவர்களை அழித்து, வேதங்களைத் திரும்பக் கொணர்ந்து நான்முகனுக்கு உபதேசித்து அருளினான் என்பது புராண வரலாறு ஆகும். இதனை,

“ஆடினான் அன்னமாய் அருமறைகள் பாடினான்
நீடுநீர் முன்னைநூல் நெறிமுறையிலுந் நேமிதான்
துடினான் முனிவர்தம் தொகுதிசேர் சோலைவாய்
மாடுதான் வைகினான் எரிகதிரும் வைகினான்.” (கிட்கிந்தா - பம்பை - 37)

இப்பாடலில் இராமபிரான் மாலை நேரத்தில் சந்தியாவந்தனம் செய்து சோலையில் தங்கிய நிகழ்வு கூறப்பெறுகிறது. அவ்வாறு கூறும் பொழுது அன்னவடிவெடுத்து வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து நான்முகனுக்கு உபதேசம் செய்தான் என்று முதல்வரியில் பொருளை அமைத்துள்ளார் கம்பன். பின் வரிகளில் வேதநெறிப்படி திருமாலின் திருவடிகளில் (நேமிதான்) நீரை விளாவி சந்தியாவந்தனம் செய்தான் என்ற குறிப்பு காட்டப் பெற்றுள்ளது. மானிட வடிவத்திற்கு ஏற்ப இந்தச் சடங்கினை இராமன் செய்தான் என்றாலும் இராம அவதாரம் வேறு திருமாலாம் இறைவன் வேறு என்ற உணர்வையும் பின்வரிகள் ஏற்படுத்துகின்றன எனலாம். இச்செய்தியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது முத்தெய்வங்களுக்கும் மேலான பரம்பொருள் வேதத்தை முதன் முதலில் அருள அதனைத் திருமால் நான்முகனுக்கு உபதேசிக்க - நான்முகன் தேவர்கள் உள்ளிட்ட உலகுக்கு உபதேசிக்க, பின் இந்த நிகழ்வு நடந்திருக்க வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது. பிறிதோர் இடத்தில் நான்மறை தந்தான் திருமால் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். மீட்சிப் படலத்தில் இராமன் வீடணனுக்கு அறவுரை சொல்லும் பொழுது, சொல்லுகின்ற இராமனைக் கம்பன், “என்றான் நான்மறை தந்துளான்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த மறை தந்துளான் என்ற தொடர் முன் குறிப்பிட்ட புராணச் செய்தியை உட்கொண்டது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. வேதத்திலும் வேதங்களைத் தந்தவர் திருமால்தான் என்ற குறிப்பு காணப்பெறுவதாக வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் குறிப்பிட்டு, “யோப்ரஹ்மாணம் வித்தாதி பூர்வம் யஸ்மை வேதாம்ச ப்ரஹ்ணோதி” என்ற ஸ்லோகத் தொடரையும் எடுத்துக்காட்டுவார். எவராலும் செய்யப்படாது

பரம்பொருளால் உபதேசித்த வேதங்களைத் திருமால் தந்தான் என்று கூறுவது பிழையாகாது. ஏனென்றால், இந்தப்புராண நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையில் திருமால் தந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு கட்டுகிறார் கம்பன்.

மேலும் வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற வேள்விகளில் அவிசுமாக திருமால் விளங்குகிறான் என்பதையும் கம்பன் நினைவூட்டுகிறார்.

“நந்தலில் தெய்வமாய் நல்கும் நான்மறை
அந்தமில் வேள்வியாட்டு அவிசுமாவான்” (இரணியன் வதை-65)

இப்பகுதிக்கு நான்கு வேதங்களின் விதிப்படி செய்யப்படுகின்ற அழிவில்லாத யாகங்களில் தேவர்களை நினைந்து இடுகின்ற அவிசு (உணவு) திருமாலை நினைந்தே செய்யப்படுகின்றது. அதாவது அவ் அவிசுக்கு உரியவர் திருமால் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

வேதம் எத்தகையது என்பதைக் கம்பன் குறிக்கின்ற பொழுது, தோற்றமும் நாசமும் இல்லாத ஒழுங்கை உடையது வேதம் என்று குறிப்பிட்டு, அந்த வேதத்தின் தலையாய உபநிடதங்கள் போற்றுகின்ற பரம்பொருள் திருமாலே என்றும், அது மற்ற தேவர்களைக் குறிக்காது என்றும் மீட்சிப் படலத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“முன்பு சீன்பு இருபுடை எனும் குணிப்பு அருமுறைமைத்
தன்பெருந் தன்மை தான்தெரி மறைகளின் தலைகள்
மன்பெரம் பரமார்த்தம் என்று உரைக்கின்ற மாற்றம்
அன்ப நினை அல்லால் மற்றிங்கு யாரையும் அறையா”

(யுத்த - மீட்சி - 101)

மறைகளின் தலைகள் எனப்படும் உபநிடதம் அழிவில்லாத நிலை பெற்ற மேலான பரம்பொருள் என்று திருமாலைக் குறிப்பிடுகிறது என்று கூறி வேதப் பொருளாக திருமால் விளங்குவதை மெய்ப்பிக்கின்றார் கம்பர். இறுதி வரியில் வேதங்கள் பிற தெய்வங்களைப் பரம்பொருள் என்று குறிப்பிடுவதில்லை என்று கம்பன் அறுதியிட்டுக் கூறுவது நினைவுகூரத் தக்கதாகும்.

வேதங்கள் துதிக்கின்ற திருவடிகள் திருமாலின் திருவடிகளே என்று விராதன் கூறுவதாக ஆரணிய காண்டத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறு வேதங்கள் துதிக்கின்ற திருவடியானது உலகெங்கும் விரிந்தன என்று கூறித் திரிவிக்கிரம அவதார நிகழ்வைக் கம்பன் நினைவுபடுத்துகின்றார். கம்பனால் எடுத்துக்காட்டப் பெறுகின்ற அவதார நிகழ்வுகளில் ஒன்று திரிவிக்கிரம அவதார நிகழ்வும் ஒன்றாகும். இதனை விரிவாக பாலகாண்ட வேள்விப் படலத்தில் மாவலியின் வரலாற்றை விசுவாமித்திரர் கூறுவதாகக் கம்பன் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு வேதத்தையும் திருமாலையும் கம்பன் இணைத்துச் சொல்லுகின்ற பகுதிகள்மூலம் அறியப்படுகின்ற பொதுமைக் கருத்து ஒன்றுதான். பரம்பொருளால் தந்தருளப் பெற்ற வேதங்கள் திருமாலின் தலைமைப் பண்பால் நான்முகன் வழியாக உலகுக்கு அருளப் பெற்றது என்பதுதான் அந்தப் பொதுமைக் கருத்தாகும். வேதங்கள் பலபடத் திருமாலைப் பற்றிக் கூறினாலும் அந்த வேதங்களுக்குத் தலைவனாக இருந்து திருமால் வேதத்தின் உட்பொருளாய் வேதம் துதிக்கும் பரமனாய், வேதநெறி வேள்விக்கு உரியவனாய், பிற தெய்வங்களைவிட வேதத்திற்குரிய முதன்மை யனாய் திருமால் விளங்குகிறான் என்பதைக் கம்பன் காவியம் வலியுறுத்துகிறது எனலாம்.

வேதமும் இராமனும்:

திருமாலின் அவதாரங்களில் இராமாவதாரமும் ஒன்று. இராமாயணத்தை உணர்ந்தவர்கள் இக்கருத்தில் வேறுபடமாட்டார்கள். நடையில் நின்றுயர் நாயகனாம் திருமாலின் அவதாரங்களுள் இடைநிகழ்ந்தது இராமாவதாரம் என்பது கம்பனின் கூற்றாகும். இராமனுடைய அவதாரத்தைக் கூறும் பொழுது வேதத்தையும் திருமாலையும் சேர்த்துக் கூறி இராமாவதாரம் நிகழ்ந்தது என்று காட்டுகிறார்.

“ஒருபகல் உலகெலாம் உதரத்துள் பொதிந்து
அருமறைக்கு உணர்வரும் அவனை அஞ்சனக்
கருமுகில் கொழுந்தெழில் காட்டும் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தனள் திறம்கொள் கோசலை.” (பால-அவதார-103)

என்பது இராமனின் திருஅவதாரப் பாடலாகும். இப்பாடலில் வேதங்களினால் அறிய முடியாதவன் என்று கரிய செம்மலைத் திருமாலை இராமாவதாரத்திலேயே குறிப்பிடுவது இங்கு உற்று நோக்கத்தக்கதாகும். வேதங்களைத் தந்தவன் பரம்பொருள் என்பதால் தன்னைத் தந்தவனை வேதங்கள் அறிய முடியவில்லை என்ற செய்தியை அருமறைக்கு உணர்வரும் என்ற தொடர் குறிப்பிடுகிறது. அந்தப் பரம்பொருள் தான் இறை வடிவில் அஞ்சனக் கருமுகில் கொழுந்தாக வடிவெடுத்து விளங்குகிறது என்று திருமாலை நினைவுபடுத்தி, அந்த இறை வடிவத் திருமால்தான் கோசலையின் வயிற்றில் இராமனாக அவதாரம் செய்தார் என்ற செய்தியை இப்பாடல் குறிப்பிடுவதால் திருமாலின் பரிணாம வளர்ச்சி பெறப்படுகிறது.

எனவே, திருமாலின் பெருமைகளை எல்லாம் இராமன்மீது ஏற்றிக் கூறுவது இயல்பான கவிதை மரபாக ஆகிறது. அந்த அடிப்படையில் வேதத்தையும் திருமாலையும் இணைத்துப் பேசிவந்த கம்பன் இராமாவதாரத்தோடும் வேதத்தை இணைத்துச் சொல்வதில் தவறவில்லை. கிடைக்கின்ற வாய்ப்புத் தோறும் வேதத்தையும் இராமனையும் பெருமையோடு கம்பன் பேசுகிறார்.

ஆரணிய காண்டத்து விராதன் வதைப்படலம் திருமாலின் வடிவாக இராமனைப் போற்றுகின்ற படலமாகும். அரக்கர் குலத்தவ னான விராதன் இராம இலக்குமணர்களின் ஸ்பரிசத் தீட்சை பெற்ற வுடன் ஞானம் பெற்றவனாக ஆகின்றான். தான் பெற்ற ஞானத்தின் அருளால் இராமனைத் துதிக்கின்றான். சீவன்முத்தர் நிலைக்கு ஆளான விராதன் போற்றுகின்ற துதி மொழிகளை வரிசைப்படுத்தி ஆய்ந்து கூறினாலே இந்நூல் நிறைவு பெற்றுவிடும். அந்த அளவுக்கு இராமனின் துதிப்பாடல்களைக் கம்பன் அமைத்துள்ளார். இராமனைப் புகழ்ந்து துதிக்கின்ற விராதனைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“பிரிவுஇல் அன்புநனி பண்டு உடைய பெற்றிதனினும்

அறிவுவந்து உதவ நம்பனை அறிந்து பகர்வான்”

(ஆரணிய-விராதன் வதை-47)

இறைவனிடத்தில் பக்தியைப் பண்டுமுதல் கொண்டிருந்த விராதனுக்கு இராமனின் ஸ்பரிசத்தால் அறிவு வந்தது என்கிறார் கம்பன். இங்கு

அறிவு என்பது தத்துவ ஞானத்தைக் குறிப்பதாகும். அந்தத் தத்துவ ஞானத்தால் நம்பனை அறிந்தான் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. எதிரே எழுந்தருளியுள்ள இராமபிரானை அறிந்தான் என்பது திருமாலின் அவதாரமாக இராமன் விளங்குகிறான் என்ற அறிவை அறிந்ததாகும். எனவே, வால்மீகி கூறாத விராதனின் துதிச் செய்திகளைக் கம்பன் இங்கு கூறுவதற்குக் காரணம் திருமாலின் அவதாரம் இராமவாதாரம் என்பதை நிறுவுவதற்கே என்று கொள்ள வேண்டும். எனவே, திருமாலின் பெருமை எல்லாம் இராமனிடத்தில் கம்பன் காணுகின்றார். விராதனின் வழிபாட்டில் கஜேந்திரமோட்சம் இடம் பெற்றிருப்பது இதற்கு ஓர் சான்றாகும். மேலும் இராமனைத் துதிக்கின்ற பொழுது,

“ஆதி பரம்பொருள் நீ, உன்னுடையதே உலகங்கள், ஆராய்ந்து அறிவதற்கு அரிய எல்லா மதங்களும் அவற்றின் நூல்களும் உன்னைக் காரணமாகப் பற்றியதே ஆகும். அவை வேறல்ல” (பா. 54) என்று குறிப்பிடுகிறார் கம்பர். எனவே, விராதனின் துதிகள்மூலம் வேத நாயகனாகத் திருமால் விளங்குவது போல இராமவாதாரமும் விளங்குகிறது என்பது கம்பனின் எண்ணமாகும்.

இராமனைப் போற்றுகின்ற விராதன் அவனைத் திருமாலாகவே எண்ணிப் போற்றுகின்றான். திருமாலின் அருட் செயல்களில் கஜேந்திரமோட்சத்தைக் கூறுவது போலத் திரிவிக்கிரம அவதாரச் சிறப்பையும் குறிப்பிட்டுப் போற்றிப் புகழுகின்றான். அத்தகைய ஓரிடத்தில் வேதங்களால் புகழப்படுகின்ற இராமனின் பாதங்கள் உலகு எங்கும் பரந்திருக்குமானால் (மூவடியில் இரண்டடியால்) அவனுடைய மற்ற உறுப்புக்களின் பெருமையை எப்படிக் கூறுவது என்று வினவிக் கொள்கின்றான். அந்த இடத்தில் பாதங்களைக் குறிப்பிட்டுத் திரிவிக்கிரம அவதாரத்தை நினைவூட்டி இராமனை வேதத்தோடு இணைத்தும் பேசுகிறான்.

“வேதங்கள் அறைகின்ற உலகெங்கும் லீரிந்தன நின்
பாதங்கள் இவைஎன்னின் படிவங்கள் எப்படியோ” (பாடல். 48)

என்ற வரிகள் மேற்குறித்த கருத்துக்களைக் கொண்ட வரிகளாகும். இப்பகுதியில் வேதங்கள் அறைகின்ற என்று கூறி, உலகு எங்கும் என்று

குறிப்பதால் வடமொழி வழங்குகின்ற இடங்களையும், தமிழ்மொழி வழங்குகின்ற இடங்களையும் உள்ளடக்கிய வடமொழி வேதமும் தமிழ்மொழி வேதமும் அறைகின்றன என்று கொள்ளலாம். இது வல்லாது வேதங்கள் அறைகின்ற என்பதற்கு வேதங்கள் இராமனின் திருவடியில் அணிகின்ற சிலம்புகளாக இருந்து ஒலிக்கின்றன என்றும் கூறலாம். வேதங்களில் குறிக்கப்படுவன இறைவனின் திருவடிச் சிறப்பும், இறைவனை அடியவர்கள் அடைவதற்கு உரிய வழிகளும் என்பதால் வேதங்கள் அறைகின்ற என்பதற்கு வேதங்கள் வழங்குகின்ற உலகங்கள் என்றும் கொள்ளலாம். எனவே, திருமாலை இராமனாகக் காணுகின்ற விராதன் வேதத்தையும் இணைத்துப் பாராட்டிப் போற்றுவது சிறப்புடையதாகும்.

மேலும், இராமனுடைய ஸ்பரிசத் தீட்சையால் தனக்கு ஞானம் கிடைத்தது என்பதைச் சொல்ல வருகின்ற இடத்திலும் விராதன் வேதத்தை இணைத்தே கூறுகிறான்.

**“தூண்ட நின்ற தொன்மைதான் வேண்டநின்ற வேதநூல்
பூண்டநின் பொலங்கொள்தான் தீண்ட இன்று தேறினேன்”** (பாடல். 70)

இப்பகுதியில் வேதத்தின் பெருமையைக் கூறும்பொழுது - வேதமானது தன்னைப் பயிலுகின்றவர்களுக்கு நல்லறிவைத் தூண்டுகிறது. மேலும் அது தொன்மையானது. எல்லோராலும் வேண்டப்படுவது. அத்தகைய வேதங்களை இராமன் அணிகலன்களாகப் பூண்டுள்ளான் என்பது கூறப் பெறுகிறது.

இராமனுடைய திருவடி பட்டதால் தன்னுடைய மாயா மயக்கங்கள் தீர்ந்தன என்றும் கூறுகிறான். முன் பாடலில் வேதங்கள் அறைகின்றன என்பதற்குச் சிலம்பாய் ஒலிக்கும் என்று பொருள் கொண்டதற்கு இங்குள்ள வேதநூல் பூண்ட நின் பொலங்கொள்தான் என்பது சாட்சியாக விளங்குகிறது. இவ்வாறு விராதன் போற்றிய ஒவ்வொரு பாடலையும் அணுகிப் பார்க்கும் பொழுது வேதத்தின் பெருமையும் இராமனின் கடவுட் தன்மையும் ஒருசேரப் பெறப்படும் என்பது உறுதி.

காப்பியத் தலைவியும் இராமனை வேதத்தோடு தொடர்புடுத்திப் பேசுகின்ற இடமும் உண்டு. மீட்சிப் படலத்தில் அக்கினியில்

இறங்குவதற்குத் தீர்மானித்த சீதாப்பிராட்டி இராமனை விளித்துப் பேசுகின்ற பொழுது,

“ஆதலின் புறத்து இனி யாருக்காக என்
கோதறு தவத்தினைக் கூறிக் காட்டுகேன்
சாதலில் சிறந்தது ஒன்றில்லை தக்கதே
வேத நின் பணியது விதியும் என்றான்” (பாடல். 77)

இங்கு ‘வேத’ என்று இராமனை அழைத்துத் தன்னுடைய செயலைக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமனை வேத வடிவாகவே சீதாப்பிராட்டி காணுகிறாள். காரணம் தன்னை ஐயுற்ற இராமனின் செயல் மானுடத் தன்மையன்றி வேதம் தந்த பரத்துவ நிலை அல்ல. எனவே, இராமனுக்கு அவனுடைய பரத்துவ நிலையை நினைவூட்டுவதற்காகவும், அப்பரத்துவ நிலை உண்மையானதாக இருந்தால் தன்மீது ஏற்பட்ட ஐயம் அப்பரத்துவ நிலையால் நீக்கப்படும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே வேதசொரூபியே என்று அழைத்துப் பேசுகிறாள் போலும்.

சீதையால் வேத என்று அழைக்கப்பட்ட இராமன் வருணனால் வேதங்களில் கூறப்படுகின்ற மூலப்பொருள்களுக்கு எல்லாம் மூலமாக உள்ள வள்ளலே என்று அழைக்கப்படுகிறான். வள்ளல் என்ற சொல் பாடலில் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வேதப் பொருள்கள் தீமையை அகற்றி ஒழுங்கு நெறியில் வாழ்ந்திட தரும சிந்தனைப் பொருள்களை தத்துவங்களாக வாரி வழங்குவது போல, வேதத்திற்கு முதலாக உள்ள இராமனும் கருணையை வாரி வழங்குகின்ற வள்ளலாவான் என்பதைச் சுட்டுவது போல அப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“கள்ளமாய் உலகம் கொள்ளும் கருணையாய் மறையில் கூறும்
எள்ளல் ஆகாத மூலத்து யாதுக்கும் முதலாய் உள்ள
வள்ளலே காத்தி என்ற மாகரி வருத்தந் தீரப்
புள்ளின்மேல் வந்து தோன்றும் புராதனா போற்றி போற்றி”
(யுத்த- வருணனை வழிவேண்டு- 71)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடல் கஜேந்திர யானை ஆதிமூலமே என்று அழைத்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு ஆதிமூலம் என்ற தொடருக்கு விளக்கம் தருகிறது என்றும் கூறலாம்.

காப்பியத் தலைவனான இராமன் கஜேந்திர யானை நிகழ்ச்சியைக் கூறி அவ்யானைக்கு அருளியவன் வேதமும் முடிவும் காணா மெய்ப்பொருள் என்று கூறுகின்ற இடமும் உண்டு. வீடணன் அடைக்கலப் படலத்தில் சரணடைந்தவர்களைக் காக்க வேண்டும் என்று கூறும் பொழுது இச்செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. ஆதிமூலமே என்று யானை அழைத்தது என்று செய்தியை நேரிடையாகக் கம்பன் காட்டும் இடம் இதுவாகும். மேலும் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமனே தான் யானைக்கு அருளிய திறத்தைத் தானே கூறுகின்ற சிறப்பினைக் காட்டுவதுமாகும். வேதத்தினால் இப்படிப்பட்டவன் என்று வரைந்து கூற முடியாத உண்மைப் பரம்பொருள் திருமால் என்ற பொருள்பட “வேதமுடிவு காணா மெய்ப்பொருள்” என்று தொடர் அமைந்துள்ளது.

“ஆதியம் பரமே யான்உன் அபயம் என்று அழைத்த அந்நான்
வேதமும் முடிவு காணா மெய்ப்பொருள் வெளிவந்த செய்தி”

(வீடணன் அடைக்கலம் - 113)

இராமனுடைய மனம் எண்ணுகின்ற எண்ணமெல்லாம் வேத வாக்கியங்கள் ஆகும் என்பது கம்பனின் எண்ணமாகத் தெரிகிறது. வீடணனை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? வேண்டாமா? என்ற விமர்சனம் எழுந்த பொழுது அனுமன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகின்றான். ஏற்றுக் கொள்வதற்குரிய காரணங்களைக் கூறிய அனுமன் இறுதியில்,

“ஆதலால் இவன்வரவு நல்வரவே என உணர்ந்தேன் அடியேன் உந்தன்
வேதநூல் எனத்தகைய திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன் என்று

வீட்டான்” (வீடணன் அடைக்கலம் - 105)

என்று கூறுகின்றான். இப்பகுதியில் வேதநூல் போன்றது இராமனின் திருவுள்ளம் என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. வேதம் எவ்வாறு தெளிவாகவும் உறுதியாகவும், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்தும், நல்லது தீயது என்பவற்றை உணர்த்தியும் தன்னுடைய வாக்கியங்களை

வெளிப்படுத்துகின்றதோ அதுபோல இராமனின் இதயமும் விளங்குகின்றது என்பது அனுமனின் எண்ணமாகக் கம்பனின் எண்ணம் இங்கு அமைந்துள்ளது.

அனுமனின் கூற்றில் வேதமும் இராமனும் இணைந்திருப்பது போல இலக்குவனால் இராமனும் வேதமும் போற்றப்படுகின்ற இடங்களும் உண்டு. அதில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று இந்திரஜித் வதைப் படலத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்திரஜித் மாயத்தால் தன் போர்ச் செயல்களை நடத்துகிறான். அதனைக் கண்ட இலக்குவன் இன்று இவனை முடிக்கவில்லை என்றால் தன்னுடை வில்லாற்றலுக்கு எவ்விதப் பொருளும் இல்லை என எண்ணுகிறான். அந்த எண்ணத்தில் அவன் ஒரு சபதத்தைச் செய்கின்றான். அச்சபதம் இடம் பெற்றுள்ள பாடலில் இராமனும் வேதமும் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றது.

“மறைகளே தேறத்தக்க வேதியர் வணங்கற்பால
இறைவன் இராமன் என்றும் நல்லற மூர்த்தி என்னின்
பிறையெயிற்று இவனைக்கோரி என்று ஒரு பிறைவாய் வாளி
நிறைவுற வாங்கி வீட்டான்.” (பாடல்.51)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடற் பகுதியில் மறைகளே ஆராய்ந்து அறியத்தக்கவன் இராமன் என்றால் தான் விடும் அம்பு இந்திரஜித் தலையை அறுக்க வேண்டும் என்று சபதம் செய்கின்றான். இராமன் வேதக்கடவுள் என்ற எண்ணத்தில் தான் கம்பன் இப்பாடலைப் படைத்திருக்க வேண்டும். இந்திரஜித் தலை அறுக்கப்படுகிறது. மறைகள் ஆராய்ந்து அறியத்தக்க இராமன் கடவுள் என்பது உண்மையாகிறது. எனவே, இராமன் கடவுள் என்பதற்கும் அவனை அறிய வேதம் துணை செய்யும் என்பதற்கும் இப்பாடல் இன்றியமையாத எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

இந்திரஜித் தலை அறுக்கப்பட்ட பொழுது வேதம் இணைக்கப் பட்டதுபோல இராவணனின் பத்துத் தலைகளில் முதன் முதலாக ஒருதலை அறுக்கப் பட்டபோதும் வேதம் இணைத்துக் கூறப் பெறுகிறது.

“வேதியர் வேதத்து மெய்யன் மெய்யவர்க்கு
ஆதியன் அணுகிய அற்றம் நோக்கினான்
சாதியின் நிமிர்ந்தது ஓர்தலையைத் தள்ளினான்”

(இராவணவதை-149)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் இராமன் வேதியர்கள் ஓதுகின்ற வேதத்திற்கு உட்பொருளாக இருக்கின்ற மெய்யனாகக் கூறப்படுகின்றான். எனவே, அரக்கர்களில் குறிப்பிடத்தக்க இவ்விருவரின் தலை அறுக்கப்படுகின்ற நிலையில் இராமனைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது வேதத்தோடு இணைத்துக் கூறப்படுவதால் இராமனுக்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள இணைவின் பெருமை உணரப்படுகிறது.

நிறைவாக இராமன் வேதத்தால் அறிய முடியாதவன் மட்டுமல்ல, வேதங்களைப் பழுதறக் கற்று அவற்றுக்குத் தக்க வாழுகின்ற வேதியர்களும், பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் அறிய முடியாத ஆதி நாதர் என்றும் பெருமை படப் பேசப்படுகின்றான் என்ற செய்தியைக் குறிப்பிடலாம். ஆரணிய காண்டத்தின் கடவுள் வாழ்த்தில் இச் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன்.

“பேதியாது நிமிர் பேதஉருவம் பிறழ்கிலா
ஓதிஓதி உணருந்தொறும் உணர்ச்சி உதவும்
வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன் முதலோர் தெரிகிலா
ஆதி தேவர் அவர்எம் அறிவினுக்கு அறிவுஅரோ”

இப்பாடலில் வேதத்தைக் குறிக்கின்ற பொழுது வேதம் என்பது ஆசிரிய மாணவர் என்ற முறையில் கற்றுத் தேர்வது என்பதைக் குறிப்பதற்காக ஓதிஓதி உணரும் என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது. மேலும், ஓதி உணர உணரப் பொருளை ஆராயும் பொழுது மெய்யுணர்வை மேலும் மேலும் கொடுப்பது வேதமாகும் என்பதை உணருந்தொறும் உணர்ச்சி உதவும் என்ற தொடர் உணர்த்துகிறது. இத்தகைய வேதத்தால், வேதங்களை அறிந்தவரால், தேவர்களால் அறியமுடியாதவன் இராமன் என்று கம்பனே கடவுள் வாழ்த்தில் பாடுகிறார்.

இவ்வாறு திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமாவதாரம் திருமாலுக்கு உரிய வேதத் தொடர்புகளை எல்லாம் பெற்றிருந்தது என்பதைப் பல்வேறு கோணங்களில் கம்பன் படைத்து மொழிகின்றார். கம்பன் கூறுகின்ற செய்திகளில் இராமனின் பெருமைகள் வேதத்தோடு இணைத்துக் கூறப்படுகின்ற நிலை படித்து இன்புறத்தக்கதாகும். கஜேந்திரன் மோட்சத்தைக் கூறுகின்ற பொழுதெல்லாம் வேதத்தை இணைத்துக்கூறி ஆதிமூலமே என்ற தொடருக்கு வேத விளக்கத்தையும் கூறிக் கம்பன் பாடல்களை அமைத்திருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

கம்பனும் சிவனும்:

கம்பனின் வேதம் பற்றிய கருத்துக்களை எண்ணுகின்ற பொழுது வேதத்தோடு தொடர்புடைய கடவுள்களில் ஒருவரான சிவபெருமானைப் பற்றிய எண்ணமும் எழுவது இயல்பாகும். திருமாலையும் இராமாவதாரத்தையும் போற்றுகின்ற வைணவப் பெரியாராகிய கம்பன் தன் காப்பியத்தில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் தருகின்றார். கம்ப காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சிவனைப் பற்றி செய்திகளை எல்லாம் தமிழ்க்கடல் ராய. சொக்கலிங்கனார் அவர்கள் கம்பனும் சிவனும் என்ற நூலில் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்கள் அவ்வருமை நூலில் சிவன் இடம் பெற்ற பாடல்கள் அனைத்தும் வகைப்படுத்தித் தொகுத்துத் தரப் பெற்றுள்ளன. சிவன் வேதங்களில் புகழப் பெறுகின்றவன் என்பது வேதம் அறிந்தோர்களின் முடிந்த முடிபாகும். சிவ ஆய்வாளர்கள் வேதங்களில் சிவன் நேரிடையாகக் குறிக்கப் பெறவில்லை என்று வாதிட்டாலும் கம்பன் சிவனை வேதத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்ற பாங்கினை உடையவனாகவே திகழுகின்றார்.

சிவபெருமான் நிகும்பலை யாகத்தில் இராம இலட்சுமணர்களின் திறமையை அறிந்து பாராட்டுவதாக வருகின்ற இடத்தில் வேதங்களை நாள்தோறும் பாராயணம் செய்கின்ற நாம் என்று தன்னைக் குறித்துக் கொள்ளுகின்றார் நாராயணனாம் பரம்பொருள் தந்த வேதத்தைச் சிவபெருமான் ஓதுவதாகக் கம்பன் குறிப்பிடுவது ஆராயத்தக்கதாகும்

“நாராயண நரர் என்று இவர் உளராய் நமக்கு எல்லாம்
வேராய் முழுமுதற் காரணப் பொருளாய் வீணைகடந்தோர்
ஆராயினும் தெரியாதது ஓர்நெடு மாயையின் அகத்தார்
பாராயண மறை நான்கையும் கடந்தார் இவர் பழையோர்”

(நிதும்பலையாகம் - 141)

என்பது பாடல். பாராயண மறை என்ற தொடர் பாடலில் இடம் பெற்று, வேதங்கள் நாள்தோறும் பாராயணம் செய்யப்படுவது என்பது வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. இப்பாடல் சிவபெருமானின் கூற்றாக அமைந்திருப்பதால் பாராயணம் செய்வது சிவபெருமான் என்று உரையாசிரியர்களால் கொள்ளப் பெறுகிறது. பாராயணம் என்ற சொல் வேதத்திற்கு அடைமொழி என்று கொண்டால் பொதுவாக அனைவராலும் பாராயணம் செய்யப்படுவது என்ற பொருள்படும். அவ்வாறு பொருள் கொள்ளுவதை விடச் சிவபெருமான் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்திருப்பதால் நாள்தோறும் நாம் பாராயணம் செய்கின்ற வேதத்தைக் கடந்தவர்கள் இராம இலட்சுமணர்கள் என்று பொருள் கொள்ளுவது சிறப்பாகும். இச்செய்தியை வலியுறுத்துவது போல இரணியன் வதைப் படலத்தில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. பிரகலாதன் திருமாலின் சிறப்புக்களைக் கூறும்பொழுது, பிரமனும் சிவனும் இந்திரனும் நான்கு வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஒழுக்க நெறிகளிலேயே வாழுகின்றவர்கள். அவர்கள் கூட நாராயணனே உன்னுடைய உண்மை நிலையை அறியவில்லையே, நான் எப்படி அறிவேன்? என்று பிரகலாதன் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“வருநான்முகன் ஐமுகன் வானவர்கோன்

திருநான்மறையின் நெறியே திரிவார்

பெருநாள் தெரிகின்றிலர் பேதமையேன்

ஒருநாள் உனை எங்ஙனம் உள்ளுவெனோ” (பாடல். 106)

இப்பாடலில் சிவபெருமான் ஐமுகன் என்று குறிக்கப் பெறுகிறார். ('ஐந்து முகத்தொடு அதோ முகமும்' கந்தர் கலிவெண்பா) சிவபெருமானுக்கு ஐந்து முகம் உண்டு என்பதைச் சைவ நூல்கள் குறிப்பிடும். எனவே, சிவபெருமான் நான்மறையின் நெறிப்படி வாழுகின்றவர் என்பதால் வேதங்களைப் பாராயணம் செய்வது என்பது இயல்பாகும்.

இங்கு நான்முகனே முதல் வானவர் தாம் என்ற பாடவேறுபாடும் உண்டு. இப்பாட வேறுபாட்டிற்குப் பொருள் கொண்டாலும் நான்முகன் முதல் என்பதால் அந்த வரிசையிலும் சிவபெருமான் இடம் பெறுவது இயல்பாகும்.

சிவபெருமான் தான் வேதத்தை அறிந்து ஒதுவித்தவனும் ஆவான் என்ற கருத்தினைக் கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றார். அதிகாயன் வதைப் படலத்தில் அதிகாயன் சிவபெருமானிடத்தில் வேதம் கற்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“கற்றான் மறைநூலொடு கண்ணுதல் பால்
முற்றாதன தேவர் முரண்படை தாம்
மற்றாரும் வழங்க வலார் இலவும்
பெற்றான் நெடிது ஆண்மை சிறந்துடையான்”

(அதிகாயன் வதை- 64)

என்பது பாடல். சிவபெருமானிடத்தில் அதிகாயன் வேதங்களைக் கற்றதோடு தெய்வப் படைகளையும் பெற்றான் என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமானிடத்தில் அதிகாயன் கற்றான் என்று குறிக்கப் பெறுவதால் இங்கு சிவபெருமான் ஆச்சாரியனாகவே கருதப் பெறுகிறான். வேதத்தைத் தந்த பரம்பொருளில் சிவபெருமானை ஐக்கியப்படுத்த வைணவராகிய கம்பன் நினைக்காத காரணத்தால் சிவபெருமானை வேதத்தைத் தந்தவனாகக் கூறாது, வேதத்தைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியனாகக் கம்பன் படைத்திருக்கிறார். இவ்வாறு சிவபெருமானையும் வேதத்தையும் தொடர்பு படுத்துகின்ற பாங்கினைக் கம்பனிடத்தில் காணமுடிகிறது. வேத அடிப்படையில் சிவபெருமான் உயர்த்தப்படவில்லை என்றாலும் கம்பன் சிவபெருமானை வேதத்தோடு தொடர்பு படுத்துவதைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

இக்கட்டுரையில் இடம் பெற்ற செய்திகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது கம்பன் வேதக் கல்வி பெற்றவர் என்பது பெறப்படுகிறது. வேதத்தைத் தந்தவர் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் மேன்மையான பரம்பொருள் என்பதும், அப்பரம்பொருள் திருமாலாக வடிவு கொண்டு பிரமனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தவர்

என்ற கொள்கையைக் கம்பன் ஏற்றவர் என்பதும் பெறப்படுகிறது. மேலும் திருமாலிடத்தும் அவதாரமான இராமனிடத் திலும் வேதத் தொடர்பைக் கம்பன் காணுகின்றார் என்பதும் பெறப்படுகிறது. வேதங்களில் கூறப்படுகின்ற தெய்வங்களில் ஒன்றான சிவபெருமானையும் வேதத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கம்பன் கவிதை இயற்றியுள்ளார் என்பதும் பெறப்படுகிறது. எனவே, இக்கட்டுரை வேதப் பரம்பொருள் என்ற நிலையில் கம்பன் கண்ட வேதக் கடவுளர்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தருகிறது எனலாம்.

நான்கு மறை உணர் பாத்திரங்கள்

இராமாயண நிகழ்வுகள் காலங் காலமாகத் தமிழ் இலக்கியங்
களில் இடம் பெற்று வந்துள்ளன. பண்டைத் தமிழ்க் காப்பியமான
சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பெருமகன் ஏவல் அல்லது யாங்ஙனும்
அரசே தஞ்சமென்று அருங்கான் அடைந்த
அருந்திறல் பிரிந்த அயோத்தி போல” (புறஞ்சேரியிருத்த காதை - 63-65)

என்று இராமன் கானகம் பிரிந்த நிகழ்வு உவமையாக இடம்
பெற்றுள்ளது. இதுபோலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இராமாயணக்
காட்சிகள் பரவலாக இடம் பெற்றுத் தமிழ் மக்களிடத்தில் இருந்த
இராமாயணப் பற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றன. தமிழ் மக்களிடையே
பரவியிருந்த சமய உணர்வுகளில் வைணவச் சமயத்தை வளர்ப்பதில்
இராமாயணத்திற்கு இருந்த பெரும் பங்கினையும் உணர்ந்த கம்பன்
மூல நூலாகிய வால்மீகியின் காப்பியத்தை தமிழ்ப்படுத்தினார்.
வால்மீகி இராமாயணம் வடமொழிக் காப்பியம் என்பதில் ஐயமில்லை.
வடமொழியிலும், தென்மொழியிலும் கரை கண்டவராகிய கம்பன் தன்
காப்பியத்தைப் படைக்கும் பொழுது தமிழ் நிலத்திற்கு ஏற்ப தன்
காப்பியத்தைப் படைத்தார். தான் வாழுகின்ற காலத்தில் இருந்த
தமிழ்நாட்டுச் சூழலையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் நினைவில்
கொண்டே காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார். தமிழ்நாட்டு நிலவளம்,
நீர்வளம் இவற்றை நினைவில் கொண்டு வடமாநிலத்தைக் கண்ட

பெருமை உடையவர் கம்பன் ஆவார். அதுபோலத் தமிழ்நாட்டுப் பண்பாடு. வாழ்க்கை நெறிகளையும் வடநாட்டு வாழ்வியலில் ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வேதக் கல்வி சிறந்திருந்தமையால் இராமாயணப் பாத்திரங்களோடு கம்பன் வேதத்தையும் இணைத்து வேதக் கல்வியில் சிறந்தவர்களாகவும், வேத நெறியில் வாழ்ந்தவர்களாகவும், வேத ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றியவர்களாகவும் பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார். மேலும் வேத வழக்குகள், சடங்கு முறைகள் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்ததால் காப்பியத்திலும் அவற்றை இடம்பெற வைக்கிறார் கம்பன்.

வேதக்கல்வி தமிழகத்தில் மிகப் பழமையான காலந்தொட்டு நிலவி வந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் கற்புக்குரிய பிரிவுகளைச் சொல்லுகின்ற பொழுது ஓதல், தூது, பகை வயிற் பிரிவு என்ற மூன்று வகை கூறப் பெற்று ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர்க்கு உரியதாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. மேலும் தொல்காப்பியத்தில், “உயர்ந்தோர்க்கு உரிய ஓத்தினான” என்று ஒரு சூத்திரம் (அகத்திணை இயல் சூ. 31) அமைந்துள்ளது. இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதும் பொழுது “ஈண்டு ஓத்து என்பது வேதம், அது அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகை வருணத்தினும் மூவருக்கு உரித்து என்பது கூறப்பட்டது என எழுதுவார். நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதும்பொழுது வேதத்தினால் பிறந்த வடநூல்களும், தமிழ்நூல்களும் அந்தணர், அரசர், வணிகர்க்கும் உயர்ந்த வேளாளர்க்கும் உரிய என்றவாறு என்று எழுதி விளக்க உரையில் அவை சமய நூல்களும், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடு கூறும் தருக்க நூல்களும், தரும நூல்களும், சோதிடம், வியாகரணம் முதலியவைகளும் அகத்தியம் முதலாகத் தோன்றிய தமிழ் நூல்களும் ஆம். வேதம் தோன்றிய பின்னர் அது கூறிய பொருள்களை இவையும் ஆராய்தலின் ஓத்தினான என்று அவற்றிற்குப் பெயர் கூறினார். ஓத்து என்பது வேதத்தையே ஆதலின்” என்று உரை எழுதுவார்.

இதுபோலத் தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயலில், 74ஆம் சூத்திரத்தில் “அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்ற முதல்வரிக்கு உரை எழுதும்பொழுது இளம்பூரணர் விளக்க உரையில் “ஆறு திறனாகிய அந்தணர் பக்கமும், அவையாவன - ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன என்று எழுதுவார். நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதும்பொழுது, அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம் என்பதற்கு ஆறு கூற்றினுள் உட்பட்ட பார்ப்பியல் கூறும் என்று எழுதி, விளக்கவுரையில் இருக்கும், யஜு-ரும், சாமமும் இவை தலையாய ஒத்து, இவை வேள்வி முதலியவற்றை விரித்தலின் இலக்கணமுமாய் வியாகரணத்தான் ஆராயப்படுதலின் இலக்கியமும் ஆயின. அதர்வமும், ஆறங்கமும், தருமநூலும் இடையாய ஒத்து. இதிகாச புராணமும், வேதத்திற்கு மாறுபடுவோரை மறுக்கும் உறழ்ச்சி நூலும் அவரவர் அதற்கு மாறுபடக்கூறும் நூல்களும் கடையாய ஒத்து” என்றும் எழுதுவார்.

இவ்வாறு தொல்காப்பிய நூற்பாக்களும் உரைநூல்களும் வேதக் கல்வி பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்ற காரணத்தால் தமிழகத்தில் தொன்மைக் காலந்தொட்டே வேதக்கல்வி இருந்திருக்கிறது என்பது பெறப்படுகிறது. உரையாசிரியர்கள் நால்வகை வருணத்தாருக்கும் வேதக் கல்வியை வகுக்கின்ற பொழுது வேளாளரின் ஒரு பகுதியான உழுவித்து உண்பாருக்கு உண்டு, உழுது உண்பாருக்கு இல்லை என்று குறிப்பிட்டாலும் பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது வேதக் கல்வி மக்களுக்கு உரிய சிறப்புக் கல்வி என்பது மட்டும் புரிகின்றது. இத்தகைய வேதக் கல்வியைக் கம்பன் தன் காவியத்தில் வலியுறுத்துவ தோடு பல பாத்திரங்கள் வேதக்கல்வியைப் பெற்றிருந்தன என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். அவை பற்றிய சிந்தனையை இப்பகுதி தரமுற்படுகின்றது.

வேதக் கல்வி:

கம்பனின் தலைமைப் பாத்திரங்களாகிய தசரதனின் புதல்வர்கள் நால்வரும் வசிட்டரிடம் வேதக் கல்வியைக் கற்றார்கள்.

“சவுளமொடு உபநயம் வீதிமுறை தருகுற்று
இவ்வளவது எனஒருகரை பிறிது இலவா
உவள்அரு மறையினொடு ஒழிவுஅறு கலையும்
தவள் மதிபுனை அரன்நிகர் முனிதரவே” (பால-திருஅவதார-126)

என்ற பாடலில் “உவள் அரு மறையினொடு” என்ற தொடர் வசிட்டன் தயரத மக்களுக்கு வேதத்தைக் கற்பித்தான் என்ற பொருளைத் தருகிறது. வேதத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது அதற்கு அடையாக இவ்வளவினை உடையது என்று ஒரு எல்லையைக் காணமுடியாத வேதம் என்று குறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. வேதம் அளவு கூறமுடியாததாக இருந்தாலும் ஆசிரியர்களால் வேதம் வாழ்வியலுக்கு ஏற்பக் கற்பிக்கப் பெற்றது என்பது இதன் மூலம் தெரிகிறது. இந்நூல்வரும் வேதம் கற்று அதன்வழி வாழ்ந்தார்கள் என்பதைப் பிறிதோர் இடத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

“பெருந்தாதைபோல் மேல்வரும் தன்மையான் மிகவிளங்கினார்கள் தாம்
நால்வரும் பொருவில் நான்மறை எனும் நடையினார்”
(பால எதிர்கொள்-28)

என்பது அச்செய்தி வரும் பாடலாகும். இப்பாடலில் தந்தையைப் போல நான்கு மக்களும் ஒப்பில்லாத நான்கு வேதங்கள் - நல்லொழுக்கம் என்று கூறுவதைத் தங்கள் ஒழுக்கமாகக் கொண்டு விளங்கினர் என்ற செய்தி கம்பனால் வலியுறுத்தப்படுகிறது. தந்தையைப் போல என்பதால் தந்தையும் (தந்தையாகிய தயரதனும்) வேள்விக் கல்வியைப் பெற்று விளங்கினான் என்பது பெறப்படுகிறது. “நடையில் நின்றுயர் நாயகன்” என்ற தொடரையும் இங்கு நினைவு கொண்டு நடை என்பது வேதத்தைச் சுட்டுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

இரணியன் தன்னுடைய மகனை வேதக் கல்வி கற்க ஆசிரியரிடம் அனுப்பிய செய்தியும் இரணியன்வதைப் படலத்தில் அமைந்துள்ளது.

“வாழியான் அவன்தனைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து உருகி
ஆழிஐய நீ அறிதியால் மறை என அறைந்தான்” (பாடல்-20)

மகன் பிறந்ததால் மகிழ்ச்சியடைந்த இரணியன் ஆழி ஐய என்று அழைத்து மறை கற்கச் சொல்கின்றான். இங்கு ஆழி என்ற சொல்

இரணியன் தன்னுடைய ஆணைச் சக்கரத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பொருள் தருகிறது. எனவே, என்னுடைய ஆணைச் சக்கரத்திற்கு அதாவது அரசாட்சிக்கு உரிய ஐயனே. (மகனே) என்று இரணியன் அழைத்துக் கூறுவதால் தன்வழி அவன் நடந்திட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறான் எனலாம். இரணியனும் வேதம் அறிந்து அரசாட்சி செய்பவன் ஆதலால் தன் மகனையும் வேதம் அறிந்திடச் செய்கின்றான் என்ற குறிப்புப் பொருளையும் ஆழி ஐய என்ற தொடர் தருவதாகக் கொள்ளலாம்.

இங்கு குறிப்பிட்டிருக்கின்ற இரண்டு பகுதிகளும் அக்கால வாழ்வியலில் வேதக் கல்வி இன்றியமையாததாக இருந்தது என்பதை வலியுறுத்துவனவாகும். காப்பியப் போக்கு அரச குலத்திற்கே உரியதாகி அரசகுமாரர்களுடைய வாழ்வியலைக் குறிப்பிடுவதால் காப்பியத்தில் ஆட்சி புரிகின்றவர்களின் குமாரர்கள் (இராமன் முதலிய நால்வரும், பிரகலாதனும்) வேதக் கல்வி கற்றமை இடம் பெறுகிறது. அரசன் எவ்வழி அவ்வழி மக்கள் என்பதுபோல மக்களும் வேதக் கல்வி கற்று வேதத்தை ஒலித்ததால் அயோத்தி நகரத்தில் வேதத்தின் ஒலிகள் கடல் ஒலியை விட மிக்கிருந்தன என்பது கம்பனால் காட்டப் பெறுகிறது. மேலும் வேதக்கல்வியின் சிறப்பை

“நாமுதல் பாடுவ மெய்யும் நாமமும் பொருளுமன்னோ”

(நாட்டுப் படலம். பாடல் 5)

என்ற வரி எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இவ்வரி கோசல நாட்டு மக்களின் நாவிலே நாம நூல்களாகிய வேதங்கள் தங்கின என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. எனவே, இங்கு காட்டப் பெற்ற எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் கம்பன் காலத்தில் வேதக்கல்வியாகிய நான்மறைக் கல்வி இருந்தமை தெரியவருகிறது.

வேதமும் அந்தணர்களும்:

வேதம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் தொல்காப்பியம் அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கத்தில் கூறுவது போல, ஒதலும் ஒதுவித்தலும் வருணாச்சிரம முறைமை இருந்த அந்தக்

காலத்தில் அந்தணர்களுக்கே உரியதாக விளங்கிற்று. எனவேதான் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் அந்தணர்கள் வேதம் ஓதிய பல நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. புறநானூற்று 93ஆம் பாடலில்,

“அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர்”

என்ற பகுதி நான்மறை முதல்வரைக் குறிப்பிடுகிறது. நான்மறை முதல்வர் என்பது நான்குமறைகளை அறிந்த முதல்வர் எனப்படும். முதல்வர் என்பது நான்கு வருணத்தில் முதலாவது வருணமாகிய அந்தணரைக் குறிப்பதாகும். எனவே, அந்தணர்கள் நான்மறைகளை ஓதுகின்ற வழக்கத்தவராய் அமைந்து சடங்குகளைச் செய்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில்,

“போதுபிணி விட்ட கமழ்நறும் பொய்கைத்
தாதுஉண் தும்பி போது முரன்றாங்கு
ஓதல் அந்தணர் வேதம்பாட”

(654-656)

என்ற பகுதியில் அதிகாலைப் பொழுதில் அந்தணர்கள் வேதம் பாடினார்கள் என்ற செய்தி காணப்பெறுகிறது.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய சங்க இலக்கியங்கள் அந்தணர்கள் வேதம் பயின்று ஓதியவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதை எடுத்துக்காட்டுவதற்கு இவ்விரு உதாரணங்கள் சான்றுகளாகும். இத்தகைய சங்ககால மரபு கம்பன் காலத்திலும் இருந்திருக்கின்றது என்பதைக் காப்பியம் காட்டிச் செல்கின்றது.

“காகளமும் பல்லியமும் கனை கடலின்மேல் முழங்கக் கானம்பாட
மாகதர்கள் அருமறைநூல் வேதியர்கள் வாழ்த்து எடுப்ப”

(பால-அவதார - 57)

இப்பகுதியில் தயரதன் அங்கத நாட்டிற்குச் செல்லும் பொழுது உடன் செல்லும் அந்தணர்கள் வேதங்களைக் கூறி வாழ்த்திக் கொண்டு சென்றனர் என்ற செய்தி தரப் பெறுகிறது. அந்தணர்கள் எப்பொழுதும் வேதத்தை ஓதலும், ஓதுவித்தலும் செய்வதால்தான் மறைநூல் அந்தணர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். அந்தணர்கள் வாழ்த்துகிறார்கள்

என்பதைச் சொல்ல வந்த கம்பன் “மறைநூல் வேதியர்” என்று அந்தணர்களைக் குறிப்பது வேதத்திற்கும், அந்தணருக்கும் உரிய தொடர்பை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

வேதத்தை ஒதுதலும் ஒதுவித்தலும் ஆகிய தொழிலைச் செய்கின்ற அந்தணர்கள் வாழ்வியல் அனைத்திலும் பங்கு பெற்று, வேதங்களை ஒதி வந்தனர் என்பதற்கு மற்றொரு சான்றையும் காட்டலாம். தயரதன் கலைக் கோட்டு முனிவனை அழைப்பதற்காக அங்கத நாட்டிற்குச் சென்றபோது வாழ்த்திய நல் நிகழ்ச்சி போலத் தயரதன் உயிர் நீங்கிய காலத்தில் வானநாடு புகுந்த பொழுது அதே நான்மறை அறிந்த அந்தணர்கள் விமானத்தில் உடலை ஏற்றுகின்ற காலத்தில் நான்மறைஒதி உடலை ஏற்றியிருக்கின்றார்கள்.

“பற்றி அவ்வயின் பரீலின் வாங்கினார்
கற்று நான்மறைத் துறைசெய் கேள்வியார்
கொற்ற மண்கணை சூழற மன்னனை
மற்றுஓர் பொன்னின் மாமானம் ஏற்றினார்”

(அயோத்தி - பள்ளிபடை - 126)

என்ற பாடல் அந்நிகழ்ச்சியைத் தருகிறது. இங்கு நான்மறைகளின் துறைகளில் செல்லுகின்ற கேள்வியராகிய அந்தணர்கள் என்று குறிக்கப்படுவதால் ஒதுவித்தலோடு அமையாது வேதவழி நடக்கின்ற அந்தணர்கள் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. அத்துடன் மக்களின் வாழ்வியல் தொடக்கத்திலும், வாழ்வியல் முடிவிலும் வேத அந்தணர்கள் பங்கு கொண்டு செயல்புரியும் அளவிற்கு வேதங்களைக் கற்றிருந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

வேதங்களைக் கற்றதோடு அல்லாமல் வேதக் கடலில் கரை கண்டவர்களாகவும் அந்தணர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் ஓர் இடத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். கரை கண்டவர்கள் என்பதை “வேத பாரகர்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். வேதம் முழுவதையும் தாம் ஐயம் திரிபுஅற உணர்ந்து பிறருக்கு ஒதுவிக்கின்ற திறம் பெற்றவர் என்பதால் பாரகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பாரகம் - அக்கரை என்பது பொருளாகும். எனவே, பாரகர் என்பது கரையை கடந்தவர் என்ற பொருளைத் தந்து வேதக் கரையைக்

கடந்தவர் அந்தணர் என்ற பெருமையைத் தருகிறது. வேத பாரகர் என்ற சொல்லைக் கம்பன் பல இடங்களில் பயன்படுத்துகின்றார். அதில் ஒன்று கிட்கிந்தா காண்ட பம்பைப் படலமாகும்.

“ஓதநீர் உலகமும் உயிர்கள் யாவையும்
வேத பாரகரையும் விதிக்க வேட்ட நான்”

(பாடல். 4)

என்ற பகுதி அமைந்துள்ளது. விசுவாமித்திரர் தனக்குரிய தவத்தின் பெருமையால் தேவர்கள் மீது சினம் கொண்டு பிரதி உலகத்தைப் படைக்க முற்பட்ட பொழுது படைத்த கடலைப் போலப் பம்பைநதி விளங்கியது என்று கூறவந்த கம்பர் உலகத்தையும் உயிர்களையும் வேதப் பாரகரையும் படைக்க விரும்பினார் என்று குறிப்பிடுகின்றார். உலகைப் படைக்கவும் அதனை அனுபவிக்க உயிர்களைப் படைக்கவும், அந்த உயிர்கள் நல்வழியில் இயங்க வேதத்தை ஒது விக்கின்ற வேதத்தில் கரைகண்ட அந்தணர்களையும் படைக்கவும் விரும்பினான் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது அந்தணர்கள் வேதத்தில் கரை கண்டவர்கள் என்பது பெறப்படுவதோடு வேதத்தின் இன்றியமையாமையும் பெறப்படுகிறது.

பாலகாண்டத்தில் கோலம்காண்ட படலத்தில், சீதைக்கு அலங்காரம் செய்தபின் தோழிமார்கள் திருஷ்டி கழிக்கின்ற பொழுது (கண்எச்சில் கழித்தல்) வேத பாரகர்க்குத் தானம் வழங்கிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

“நெய்வளர் வீளக்கம் ஆட்டி நீரொடு பூவும் தூவி
தெய்வமும் பராவீ வேத பாரகர்க்கு ஈந்து செம்பொன்”

(பாடல். 18)

என்பது அப்பாடற் பகுதியாகும். அலங்காரம் செய்த பொழுது அலங்காரம் பிறருடைய கண்பட்டுத் தீமை பயந்துவிடக் கூடாது என்பதற் காகத் தெய்வத்தை வணங்குவதோடு, வேதத்தைக் கரைகண்ட அந்தணர்களுக்குச் செம்பொற் காசுகளை வழங்கி ஆசி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. வேதம் கரைகண்டவர்களின் ஆசி பெற்றால் தீமை நீங்கும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமை பெறப்படுகிறது. அத்துடன் வேதம் கற்றுத் துறை போகிய அந்தணர்கள் பிறர் நன்மை

அடைவதற்காக வேத வாழ்த்தொலியைத் தருபவர்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

இரணியன் வதைப் படலத்தில் பிரகலாதனுக்கு வேதம் கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியர் வேதபாரகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.

“வேத பாரகன் அவ்வுரை வீளம்பலும் வீமலன்

ஆதி நாயகன் பெயரன்றி யான் பீறிது அறியேன்” (பாடல். 27)

இப்பாடற் பகுதியில் அரக்கர்களின் ஆசிரியரும் வேதத்தில் கரை கண்டவராக விளங்கினார் என்பது அறியத் தக்கதாகும். எனவே, வேதக்கல்வி பெற்றிடும் மக்களில் நல்லவர் தீயவர் என்ற பாகுபாடு இன்றி அனைவருக்கும் வேதக் கல்வியைக் கற்பிக்கின்ற வேத பாரகர்கள் இருந்தமை புலனாகின்றது.

வேதக் கல்வி கற்றவர்கள் வேதியர்கள் என்று அழைக்கப் பெற்றார்கள். அந்த அந்தணர்கள் முனிவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும் கம்பன் காவியத்தில் காணமுடிகிறது. ஆரண்ய காண்ட அகத்தியப் படலத்தில் அகத்தியன் இராமபிரானைத் தன் ஆசிரமத் திற்குள் அழைத்துச் செல்லுகின்ற பொழுது, வேதம் அறிந்த அந்தணர்கள் வாழ்த்துக்களைக் கூற அழைத்துச் சென்றான் என்று கம்பன் கூறுகின்றார்.

“வேதியர்கள் வேதமொழி வேறுபல கூறி

காதல் மிகநின்று எழில் கமண்டலுவின் நல்நீர்

மாதவர்கள் வீசி நெடுமாமலர்கள் தூவ”

(பாடல். 48)

இப்பகுதியில் வேதம் அறிந்த வேதியர்கள் வேத வாக்கியங்களைக் கூறி வரவேற்பு நல்கி, முனிவர்கள் செய்கைகளான கமண்டல நீரை மலரோடு தெளித்திருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இந்த வேத வேள்வியராகிய அந்தணர்கள் முனிவர்களுக்குரிய கமண்டலத்தை உடையவர்கள் என்பது தொல்காப்பியத்திலேயே கூறப் பெற்றிருக்கிறது.

“நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே

ஆயுங்காலை அந்தணர்க்கு உரிய”

(மரபியல்-சூத்திரம். 71)

என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரமாகும். இதன்படி அந்தணர்களுக்குக் கமண்டலம் உரியது எனப்பட்டுக் கம்பன் கூறுவதுபோல மாதவத்தவர்களாக விளங்கி இராமனை நீரும் பூவும் கொண்டு வரவேற்றிருக்கிறார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

ஆரணியத்தில் வரவேற்ற வேத அந்தண முனிவர்களைப்போல அயோத்தியிலும் வேத அந்தண முனிவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். கங்கைக் கரையில் இருந்து இராமன் புறப்பட்ட பொழுது அவனை வழியனுப்பிய அந்தணர்கள் வருந்திய செய்தியைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

**“கடிதினின் மட அன்னக் கதியது செல நின்றார்
இடர்உற மறையோறும் எரிஉறு மெழுகு ஆனார்”**

(அயோத்தி-கங்கை-65)

மறையோராகிய அந்தணர்கள் இராமன் காடு செல்லப் பிரிந்த பொழுது அனலிட்ட மெழுகு போல வருந்தினார்கள் என்பது இவ்வரிகள் தரும் பொருளாகும். மக்கள் வாழ வாழ்த்துதலோடு மறை அறிந்த அந்தணர்கள் மக்களின் துன்ப வாழ்வியலிலும் பங்கு பெற்றார்கள் என்பதை இப்பகுதி சுட்டுகிறது எனலாம்.

அந்தணர்கள் வேதம் ஒதுவதால் அரசர்களைவிட அதிக வலிமை பெற்றவர்களாக விளங்கினார்கள் என்பதும் கம்பன் எண்ணமாகும். கௌசிக முனிவன் அரசனுடைய ஆற்றலைக் காட்டிலும் வேதம் அறிந்த முனிவன் ஆற்றலே மிகச் சிறந்தது என்பதை உணர்ந்து அந்த ஆற்றலைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்தான் என்று மிதிலைக் காட்சிப் படலப் பாடல் கூறுகிறது.

**“கண்டனன் அரசன் காணாக் கலை மறைமுனிவர்க்கு அல்லால்
திண்திறல் வலிமையும் தேசம் உள எனல் சீரிது அன்றால்”**

(பால-மிதிலை-104)

இப்பகுதியில் கௌசிகன் விடுத்த படைகள் அனைத்தையும் வேத வல்லவனாகிய வசிட்டன் அழித்து விட்டதைக் கண்ட கௌசிக ராசன் முனிவர்களைக் காட்டிலும் தனக்கு அதிக வலிமையும் ஒளியும் கலையும் உள்ளன என்று கருதுதல் சீர்மை உடையதல்ல என்று மனங்

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

கொள்வதாகப் பொருள் அமைந்துள்ளது. மறைமுனிவரென்று வசிட்டனைக் குறிப்பிட்டாலும் பொதுவாக மறை அறிந்த முனிவர்களைக் குறிக்கிறது என்றே கொள்ள வேண்டும். எனவேதான் போர்த்திரம் மிக்க அரசர்கள் கூட வேதம் அறிந்த அந்தணர்களைத் தங்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்காகப் பெற்றிருந்திருக்கிறார்கள். தயரதனுக்கு வசிட்டன் அமைந்ததையும், ஜனகனுக்கு சதானந்தன் அமைந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

புறநானூற்றில் கவுணியன் விண்ணந்தாயன் என்ற அந்தணன் குறிக்கப் பெறுகிறான். இவன் கவுணிய கோத்திரத்தான் ஆவான். இவனை மூலங்கிழார் பாடியதாக ஒரு பாடல் புறநானூற்றில் உள்ளது. இவன் சிவபெருமான் வாயிலிருந்து நீங்காத வேதத்தை உணர்ந்து இருபத்தியொரு வேள்விகளைச் செய்த மரபினோர் வழி வந்தவன் என்று குறிக்கப் பெறுகிறான். இவனுடைய கொடை வன்மையையும் இவனுடைய புகழையும் அப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. (பாடல். 166)

எனவே, சங்க காலத்தில் வேதம் பயின்ற அந்தணர்கள் கொடை வலிமையும், புகழ்ச்சிறப்பும் உடையவர்களாக விளங்கி இருந்ததை இங்கு நினைவுகூர்வது பொருத்தம் உடையதாகும்.

இத்தகைய வேதம் கற்ற அந்தணர்கள் தங்கள் நிலையிலிருந்து தாழ்தல் இல்லை என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். கிட்கிந்தையில் இராம இலக்குமணர்களைக் கண்ட அனுமன் அவர்களை நேரில் சந்திப்பதற்காகப் பிரமச்சாரிய வடிவம் கொண்டு வேத விற்பனனாக அவர்கள் எதிரில் வருகின்றான். இராமனைக் கண்டவுடன் அவனுடைய திருவடியில் தாழ்ந்து வணங்குகின்றான். இதனைக் கண்ட இராமன் கேள்வி நூல் மறை வல்லாளனாகத் தோன்றுகின்ற அனுமன் தன்னை வணங்கக் கூடாது, அது தருமமும் அல்ல என்கிறான். அதாவது ஒரு பிரம்மச்சாரிய அந்தணன் சத்திரியனாகிய இராமனை வணங்கியது தருமமல்ல என்று கூறுகிறான்.

“தாழ்தலும் தகாத செய்தது என்னை நீ தருமம் அன்றால்
கேள்விநூல் மறைவலாள என்றான்” (அனுமப்படலம்-பாடல்-33)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இங்கு அனுமனைக் குறிப்பிடும் பொழுது அவன் வானர மரபைச் சார்ந்தவன் என்றாலும், அவன் கொண்ட

கோலம் மறை பயின்ற அந்தணர் கோலமாக இருந்திருக்கிறது. இந்த இடத்தில் உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதும் பொழுது வானரங்களிலேயே அந்தணர் வானரங்கள் என்ற ஒரு ஜாதி இருந்திருக்கிறது. அந்த மரபைச் சார்ந்தவன் அனுமன் என்று குறிப்பிடுவதுண்டு.

இவ்வாறு கம்பனின் பாடல்களில் அந்தணர்கள் வேதம் ஓதுவதும், ஓதுவித்தலும், வேதம் கற்றதால் வலிமை பெற்றிருப்பதும், அரசர் நிலையை விட உயரிய நிலை பெறுவதும் சான்றுகளாகத் தெரியவருகின்றன.

வேதமும் முனிவர்களும்:

முனிவர் என்பதற்குக் கதிரைவேற் பிள்ளை நூலின் தமிழ்மொழி அகராதி 'அந்தணர், சடை முடியோர், தவத்தோர்' என்று பொருள் தரும். எனவே, அந்தணர்களில் வேதங்கள் கற்றுத் தவம் செய்து வலிமை பெற்றவர்கள் முனிவர்கள் ஆவார்கள் என்று கொள்ளலாம். இலக்கியங்களில் இடம் பெற்ற முனிவர்கள் பெரும்பாலும் தவ வலிமையும், சாபம் இடும் வல்லமையும் பெற்றவர்களாகவே விளங்குகின்றார்கள். இலக்கிய ஓவியங்களிலும் ஜடாமுடி உடையவர்களாகவும், நீண்ட தாடியை உடையவர்களாகவும் முனிவர்கள் எழுதப் பெற்றுள்ளார்கள், வேதம் கற்ற அந்தணர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியே முனிவர்கள் என்று கொள்வது ஏற்புடையதாகும்.

முனிவர்கள் வேதம் அறிந்தவர்கள் என்பதைப் பாலகாண்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே கம்பன் காட்டிவிடுகிறார். உரோமபத அரசன் கலைக்கோட்டு முனிவரை எதிர்கொள்ளச் செல்லுகின்ற பொழுது அரிய வேத வல்ல முனிவர்களோடு சென்று எதிர்கொண்டான் என்று பாடல் அமைந்திருக்கிறது.

“என்று எழுந்து அருமறை முனிவர் யாரொடும்
சென்று இரண்டு யோசனை சேனை சூழ்தர
மன்றலம் குழலியர் நடுவண் மாதவக்
குன்றினை எதிர்ந்தனன் குவவுத் தோளினான்”

(பால-திருஅவதாரம்-48)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பாடலால் அறிய முடியாத வேதங்களை முனிவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது.

தண்டகாரண்யத்தில் இருந்த முனிவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது அவர்களும் வேதங்களை அறிந்தவர்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். சீதையைப் பிரிந்த இராமன் கார்காலத்தில் மிகவும் துன்பம் அடைகின்றான். அப்பொழுது இலக்குவன் அவனைத் தேற்றுகிறான். தண்டகாரண்யத்தில் முனிவர்களை அரக்கர்களிடத்தில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காக வரமருளிய நீ இப்பொழுது வருந்தி இருக்கலாமோ என்று ஆற்றுப்படுத்துகின்றான்.

“மறை அறிந்தவர் வரவுகண்டு உமை வலியும் வஞ்சகர் வழியொடும் குறைய வென்று இடர் களைவன் என்றனை”

(கிட்சிந்தை-கார்காலப் பாடல்.68)

என்பது பாடற் பகுதி. இங்கு மறையறிந்தவர் வரவு கண்டு என்பது தண்டகாரண்யத்தில் வாழ்ந்த வாலகில்லியர் உள்ளிட்ட முனிவர்களைக் குறிக்கிறது. எனவே, முனிவர்கள் மறை அறிந்தவர்களாக விளங்கியமை பெறப்படுகிறது. வாலகில்லியர் தண்டகாரண்யத்தில் வாழ்ந்த முனிவர்களில் ஒருவர்.

வேதங்களை உணர்ந்த அம்முனிவர்களை வேத வடிவாகவும் இராமன் காணுகிறான். ஆரண்யத்தில் ஒரு பகல் பொழுது வேத விதிப் படி ஒவ்வொரு நாளின் செயல்களையும் செய்கின்ற வேதமெய்யர்களாம் முனிவர்களின் தபோவனத்தில் இராமன் தங்கினான் என்று கூறுகின்ற பொழுது,

**“கைகொள் காலவேலினார், மெய்கொள் வேத மெய்யர் வாழ்
மொய்கொள் சோலை முன்னினார் வைகல் தானும் வைகினார்”**

(ஆரண்ய-விராதன்வதை-73)

என்ற பகுதியின் மூலம் வேத மெய்யர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன். இப்பகுதி உண்மையான வேதங்களைக் கற்ற வேத மெய்யர் அதாவது வேதத்தையே வடிவாகக் கொண்ட முனிவர்கள் வாழுகின்ற சோலையை அடைந்தார்கள் இராமன் முதலியோர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. வேத மெய்யர் என்ற தொடர் வேதவடிவாகிய அந்தணர்களைக் குறிப்பதாகும்.

இவ்வாறு வேதம் அறிந்தவர்கள் முனிவர்கள் என்று காட்டிய கம்பனால் வசிட்டன் முதலிய முனிவர்களின் செய்திகளும் வேதம் அறிந்த நிலையினராகக் காட்டப் பெறுகின்றனர். கம்பன் காட்டுகின்ற முனிவர்களில் தலையாயவராக விளங்குபவர் வசிட்டர் ஆவார். இவர் பிரமனின் மானச புத்திரர்களில் ஒருவர் என்று குறிக்கப் பெறுகிறார். எனவே, தந்தை வழி வேதத்தை அறிவதற்கு உரிய வாய்ப்பைப் பெற்றவர் ஆகிறார். இவர் மகா தவமுனிவர் என்றும் அழைக்கப் பெறுகிறார். சூரிய வம்சத்து அரசர்களுக்குக் குருவானவர் என்பதால் தயரதனின் குரு என்ற பெருமையைப் பெற்றுள்ளார். வசிட்டர் வேதங்களை நன்கு கற்றவர் என்பதைக் கம்பன் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார். அதில் ஒன்று,

“வரன்முறை தெரிந்து உணர் மறையின் மாதவத்து
அருமறை முனிவனும் ஆண்டையான் என
வீராவின் வந்து ஈண்டினார்” (அயோத்தியா-ஆறுசெல் - 1)

இப்பகுதியில் வேதங்களின் வரலாற்று முறைமையினை நன்றாகத் தெரிந்த, வேதங்களை அறிந்த, பெருந்தவத்தின் அருமையான வழி களை அறிந்த வசிட்டர் அரசவையில் இருக்கின்றார் என்பதை உணர்ந்த அரசர்கள் அரசவைக்கு வந்தார்கள் என்ற பொருள் அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியின்மூலம் அரசர்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராக வசிட்டர் விளங்கினார் என்பது பெறப்படுகிறது. அரசர் களுக்கு அந்த நம்பிக்கை வரக் காரணம் வசிட்டர் பெற்ற வேதக் கல்வி யாகும். எனவேதான் பாடலில் வேதத்தின் வரன்முறை தெரிந்தவர் என்றும், வேதத்தை உடைய பெருந்தவத்தினை உடையவர் என்றும் வசிட்டர் பெருமைப்படுத்தப்படுகிறார்.

மேலும், மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் காமதேனு என்ற தெய்வப் பசுவின் செயல்களைப் பற்றிச் சொல்லுகின்ற இடத்தில் விசாமித்திரர் காமதேனுவை வலிந்து கைப்பற்றுகிறார். அதனை உணர்ந்த காமதேனு தனது தலைவராகிய வசிட்டரை நோக்கி வேதங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்த என்னுடைய தலைவனே, விசுவாமித்திரருக்கு என்னைக் கொடுத்துவிட்டாயோ என்று கேட்டது. அதற்கு வசிட்டர் என்னுடைய அனுமதி இன்றிக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று கூறினார்.

இப்பகுதியில் வசிட்டரைக் குறிப்பிடும் பொழுது வேதம் அறிந்த வசிட்டர் என்றே குறிக்கப்படுகிறார்.

“மணித் தடந்தோளினார்க்குக் கொடுத்தியோ மறைகள் யாவும்
கணித்த எம்பெரும என்ன கலைமறை முனிவன் சொல்வான்”
(பால-மீதிலை-97)

இப்பகுதியில் காமதேனு வசிட்டரை ‘மறைகள் யாவும் கணித்த எம்பெரும’ என்று அழைக்கிறது. இங்கு வேதங்களைக் கணித்தவர் என்பதால் வசிட்டர் நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து வேதத்தைப் பிறருக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும் வல்லமையை உடையவராக விளங்கினார் என்பது பெறப்படுகிறது. மேலும் கலை மறை முனிவன் என்பதால் வேதத்தின் பலசாகைகளையும் வகைகளையும் அறிந்தவர் வசிட்டர் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

வேத வகைகளை மட்டும் அறிந்தவர் அல்ல, வேதங்கள் கூறுகின்ற விரதங்களையும் அறிந்தவர் வசிட்டர் என்பதனையும் கம்பன் பிறிதோரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கரதலம் உற்று ஒளிர் நெல்லி கடுப்ப
வீரத மறைப் பொருள் மெய்ந்நெறி கண்ட
வரதன் உதித்திடு மற்றை ஒளியைப்
பரதன் எனப்பெயர் பன்னினன் அன்றே” (பால-அவதார-120)

என்ற பாடலில் கையில் நெல்லிக்கனி இருப்பது போல வேதமானது விரதங்களை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறது. அந்த விரதங்களின் உண்மைப் பொருளை அறிந்த வசிட்டராகிய வரம்தரு முனிவன் என்று இப்பாடல் குறிப்பிட்டு வசிட்டரைப் பெருமைப்படுத்துகிறது. கையிலே இருக்கின்ற நெல்லிக்கனி வெளிப்பட்டுத் தோன்றி அதன் உள்ளீடுகளையும் உணர்த்துவதுபோல வேதங்கள் வெளிப்படையாகவும் உள்ளீடாகவும் வெளிப்படுத்துகின்ற விரதங்களை வசிட்டர் அறிந்திருக்கிறார் மேலும் மெய்ந்நெறி கண்ட வரதன் என்பதால் பிறருக்கு உதவுகின்ற வரங்களைத் தருகின்றவர் என்பதும், அந்த வரங்களைத்தர அவருக்கு ஏற்பட்ட தகுதி தங்களால் ஆயிற்று என்பதையும் இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

வேதங்கள் கூறுகின்ற விரதங்களை அறிந்ததைப் போல, வேதச் சடங்கு முறைகளையும் வசிட்டர் தெரிந்திருந்தார் என்பதையும் கம்பன் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அயோத்தியா காண்டத்தில் தந்தையாகிய தயரதனுக்கு இராமன் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை வசிட்டன் வழிநடத்த இராமன் செய்தான் என்பதைக் கம்பன் வருத்தத்தோடு குறிப்பிடுகின்றார். கடவுள் மானிட வடிவம் தாங்கியதால் இச்சடங்கு முறைகளைச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று போலும். இராமன் சடங்குகளைச் செய்ய வசிட்டர் வழி நடத்தினார் என்பதை,

**“புக்கனன் புனலிடை முழுகிப் போந்தனன்
தக்க நன்மறை யவன் சடங்கு காட்டத்தான்”**

(அயோத்தியா - திருவடிகூட்டு-81)

என்ற பகுதியில் புனலிடை முழுகி வந்த இராமனுக்குத் தக்கவாறு மறைகளை நன்கு அறிந்த வசிட்டர் சடங்குகளுக்கு வழிகாட்டினார் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு வசிட்டர் புரோகிதராக இருந்து செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை அறிவித்திருக்கிறார் என்பது புலப்படுகிறது. சடங்குகளை இராமன் செய்ய நீரில் முழுகப் புறப்பட்ட போது வசிட்டரும் உடன் சென்றார் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். உடன் சென்ற வசிட்டரைக் குறிப்பிடும் பொழுது அவருடைய உருவத்தை வடித்துக் காட்டுவதற்குக் கம்பன்,

**“என்றபின் ஂந்தலும் எழுந்து நான்மறைப்
பொன் திணிந்து அன சடைப் புனிதனோடும் போய்ச் சென்றனர்”**

(அயோத்தி - திருவடிகூட்டு-80)

என்ற பாடற் பகுதியில் குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதியில் வசிட்டர் நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர் என்பதோடு, பொன்னானது இறுகிக் கெட்டியாக இருந்தால் எப்படி இருக்குமோ அதுபோன்ற செஞ்சடையினை உடையவர் என்றும், அந்தச் சடையோடு அவரைக் காணுகின்ற பொழுது பரிசுத்தமான தெய்வமாகக் காட்சி தருகிறார் என்றும் பாடல் குறிப்பிடுவது படித்துச் சுவைக்கத் தக்கதாகும். வேதத்தில் வல்லமை கொண்டதால் வசிட்டரும் பரிசுத்தராக விளங்கியிருக்கிறார் என்பதும் பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு வசிட்டர் வேதங்களை ஓதிக் கற்றவர் என்பதும், அதில் வல்லமை பெற்றிருந்தார் என்பதும், வேத நெறிப்படி

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

சடங்குகளைச் செய்விக்கின்ற புரோகிதராகவும் விளங்கினார் என்பதும் வேதங்களைக் கற்றதால் பரிசுத்தராகவும் விளங்கினார் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

வேதம் ஒதிய முனிவராம் வசிட்டர் வேதத்தை ஒதுவிக்கின்ற ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். தயரத குமாரர்களாகிய நால்வருக்கும் வேதக் கல்வியை ஒதுவித்தார் என்பது பாலகாண்டத்து அவதாரப் படலத்தில் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. நால்வருக்கும் வேதம் உரைத்த நிகழ்ச்சியைக் குலமுறை கிளத்துப் படலத்தில் விசுவாமித்திரர் இராமனின் வரலாற்றைக் கூறுமிடத்தில் வசிட்டர் நால்வருக்கும் வேதக்கல்வியைத் தந்தவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“உறையோடு நெடுவேலா உபநயன வீதிமுடித்து
மறையோடு வீத்தீவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன்காண்”

(பாடல்-24)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வேதவிதிப்படி தயரதன் மக்களுக்கு உபநயனச் சடங்கைச் செய்துவித்து வேதங்களையும் பயிலும்படி செய்து வளர்த்தவர் வசிட்டர் என்கிறார் விசுவாமித்திரர். பெற்றவர் தயரதனாக இருந்தாலும் வளர்த்த தந்தை வசிட்டரே என்று குறிப்பிட்டு, அவர் வேதக் கல்வியைக் கற்பித்ததால் தயரத குமாரர்கள் ஒழுக்க சீலர்களாக இருப்பார்கள் என்ற குறிப்பையும் இப்பாடற் பகுதி தருகிறது.

இவ்வாறு வசிட்ட மாமுனிவரின் வேதத் தொடர்பு கம்பனால் விரவிக் கூறப் பெற்றிருக்கிறது எனலாம்.

கம்பன் காவியத்தில் வசிட்ட மாமுனிவரைப் போல விசுவாமித்திர முனிவரும் இடம் பெற்றுள்ளார். விசுவாமித்திர முனிவரைப் பற்றிக் கூறும் பொழுதும் வேதத்தை இணைத்தே கூறுகிறார் கம்பன். பாலகாண்டம் கையடைப் படலத்தில் விசுவாமித்திரர் தயரதன் அவைக்கு வருகிறார். இராமனைத் தவத்தைக் காக்க அழைக்கிறார். தயரதன் வசிட்டரால் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்று இராம இலக்குமணர்களை அவருடன் அனுப்புகிறான். அப்பொழுது அமைந்த பாடல்:

“வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னொடும்
முந்தை நான்மறை முனிக்குக் காட்டி நல்
தந்தைநீ தனித்தாயும்நீ இவர்க்கு
எந்தை தந்தனன் இயைந்த செய்க என்றான்” (பாடல்-17)

இங்கு விசுவாமித்திரரைக் குறிக்கும் பொழுது முந்தை நான்மறை முனி என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. அநாதியான நான்கு வேதங்களிலும் வல்ல முனிவர் விசுவாமித்திரர் என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது. வழி காட்டும் தந்தையாகவும், பாசம் காட்டும் தாயாகவும் ஒருசேர இருந்து தம் மக்களைக் காக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகின்ற தயரதன் விசுவாமித்திரரைக் காணுகின்ற பொழுது தொன்மையான வேதங்கள் அறிந்த முனிவனாகக் காணுகின்றான். தொன்மையான வேதம் எவ்வாறு நல்லதையே காட்டுமோ அதுபோல வேதம் உணர்ந்த முனிவனும் தம் மக்களுக்கு நல்லதையே செய்வான் என்ற எண்ணத்தில் தயரதன் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்தான் போலும்.

அதுபோல மற்றொரு இடமான தாடகை வதைப் படலத்தில் தாடகையைப் பெண் என்று நினைக்காதே என்று இராமனிடத்தில் கூறுகின்ற பொழுது நான்மறை அந்தணன் என்று விசுவாமித்திரரைக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

“வெறிந்த செம்மயிர் வெள்ளயிற்றாள் தனை
எறிந்து கொல்வென் என்று ஏற்கவும் பார்க்கிலாச்
செறிந்த தாரவன் சிந்தை கருத்தெலாம்
அறிந்து நான்மறை அந்தணன் கூறுவான்” (பாடல்-54)

என்பது பாடலாகும். விசுவாமித்திரர் எவ்வாறு நான்கு மறைகளின் புறப்பொருளையும் உட்பொருளையும் ஆய்ந்து அறிந்திருந்தாரோ அதுபோல இராமனின் உள்ளத்தின் அகச் சிந்தனையையும் புறச் சிந்தனையையும் அறிந்து கூறினார் என்று குறிப்பிடவே “தாரவன் சிந்தை கருத்தெலாம் அறிந்து நான்மறை அந்தணர்” என்றும் கம்பன் கூறினார் போலும்.

வேதத்தை அறிந்த விசுவாமித்திரர் என்று குறிப்பிட்டுக் கம்பன் வேதத்தின் கரையைக் கண்டவர் என்றும், அதாவது வேதத்தின்

முடிவான வேதாந்தப் பொருளை அறிந்தவர் என்றும் பாலகாண்டத்தில் உலாவியற் படலத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். உலாவி வரச் சென்ற இராமன் மன்னர் குழாத்தோடு சென்று விசுவாமித்திரர் தங்கியிருந்த மண்டபத்தில் போய்த் தங்கினான் என்று கூற வரும்பொழுது, “வேத பாரனும்” மேவிய மண்டபம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். வேதபாரகன் என்பது வேதபாரன் என்று குறுக்கல் விகாரமாக அமைந்து வேதத்தில் கரைகண்டவர் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் பற்றிய செய்திகளை வேதத்தோடு இணைத்துக் கம்பன் குறிப்பிடுவது நினைவு கொள்ளத் தக்கதாகும்.

மற்றொரு தமிழ் முனிவனான அகத்தியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது வேதத்தோடு தொடர்புடைய ஒரு சிறப்பான பாடலை அமைத்துள்ளார் கம்பன். அகத்தியர் வேதங்களைக் கற்றவர் என்பதோடு சிவபெருமான் அருளால் தமிழ் இலக்கணத்தைத் தந்தார் என்று கூறுவது அப்பாடல். மேலும் அப்பாட்டில் கம்பனின் தமிழ்ப் புலமையையும் காண முடிகிறது.

“உழுக்கும் மறை நாலினும் உயர்ந்து உலகம் ஒதும்
வழக்கினும் மதிக் கலியினும் மரபின் நாடி
நிழல் பொலிகணிச்சி மணி நெற்றி உமிழ் செங்கண்
தழல் புரை சுடர்க் கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்” (அகத்தியப்-41)

என்பது அப்பாடல். மழுவாயுதத்தை உடைய நெற்றியில் அனலை வெளிப்படுத்துகின்ற சிவந்த கண்ணை உடைய நெருப்பு போன்ற ஒளியுடைய, கடவுள் (சிவபெருமான்) தந்த, தமிழ் இலக்கணங்களை நான்கு வேதங்களிலும் மேம்பட்டு விளங்க, உலக வழக்கோடும், புலவர் வழக்கோடும் தனது அறிவால் நன்கு ஆய்ந்து தந்தவர் அகத்தியர் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

“சுடர்க்கடவுள் தந்த இலக்கணங்களை நான்மறைக்கும் மேலாகத் தந்தவன் அகத்தியன்” என்று கம்பன் சுட்டிக்கூறி, அகத்தியர் தந்த தமிழுக்கு உயர்வு தருகிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் வடமொழி வேதத் திற்கும் தமிழ்மொழி வேதத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுவது போல-வடமொழி வேதம் வருந்திக் கற்க வேண்டியது என்று கூறித்

தமிழ்மொழி படைப்புகள் எளிமையாகக் கற்கக் கூடியன என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார். மேலும் அகத்தியரின் தமிழ் படைப்பு உலக வழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் ஆய்ந்து தரப் பெற்றது. அது நான்மறைக்கும் மேலானது என்றும் கம்பன் பாடலில் பாடியிருப்பது அவரின் தமிழ் உணர்வைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகின்றது. எனவே, அகத்தியரின் வேதவழக்கு என்ற எண்ணத்திற்கு இந்த ஒரு பாடல்தான் சான்று என்றாலும் இன்றையத் தமிழ் உணர்ச்சிக்கு நல்ல சிந்தனையாக அமைகிறது இப்பாடல் எனலாம்.

அடுத்து முனிவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆவார். இராமன் பிறப்பிற்கு உரிய யாகத்தைச் செய்து காப்பியத்தில் புகழ்பெற்றவர். இவரைப் பற்றிக் கம்பன் குறிக்கின்ற பொழுது வேதம் அறிந்த மாமுனிவராகவே காட்டுகிறார். இன்னும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் வேதத்திற்கு ஒத்தவர் ஆவார் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கசட்டுறு லீனைத்தொழில் கள்வராய் உழல்

அசட்டர்கள் ஐவரை அறுவ ராக்கிய

வசிட்டனும் அருமறை வடிவு போன்று ஒளிர்

விசிட்டனும் வேத்தவை பொலிய மேவினார்” (பால-அவதார-76)

என்ற பகுதியில் வசிட்ட முனிவரைச் சொன்ன பிறகு வேதமே வடிவெடுத்து வந்ததைப்போல விசிட்டனாகிய கலைக்கோட்டு முனிவரும் தயரத அரசவையில் விளக்கம் பெற அமர்ந்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன். இங்கு வசிட்டருக்கு அடைமொழி எதுவும் கொடுக்காமல் கலைக்கோட்டு முனிவருக்கு மறையை அடைமொழி யாகக் கொடுக்கின்றார் கம்பன். ஆனால், இருவரையும் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் பொழுது முதல் இரண்டு வரிகளில் தீவினைகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்ற ஐம்புலன்களாகிய கள்வரை அறுத்தவராகிய இரண்டு முனிவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு இருவரையும் ஒத்த நிலையில் சிறப்பிக்கின்றார் என்றாலும் இராமன் தோன்றுவதற் குரிய யாகத்தைச் செய்த கலைக்கோட்டு முனிவரை வேதவடிவாகக் கம்பன் காட்டுவது சிறப்புடையதாகும். விசிட்டன் என்ற சொல் வடசொல்லாக நின்று நல்லொழுக்கம் உடையார் என்ற பொருளைத் தரும். மேலும் வேதவடிவை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அடுத்த பாடலில்,

“தாமணித் தலிசுடைச் சுருதியே நிகர்
கோமுனிக்கு அரசனை இருத்தி”

(பாடல். 77)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இப்பகுதியில் கலைக்கோட்டு முனிவர் வேதத்தை ஒத்த மேன்மை பொருந்திய முனிவர்களுக்கு எல்லாம் அரசனாக விளங்குபவர் என்று குறிப்பிடுகிறார் கம்பன். இராமன் பிறப்பதற்கு உரிய யாகத்தைச் செய்த முனிவன் என்பதால் கலைக்கோட்டு முனிவரை வேதத்தோடு மிகுதியும் கம்பன் தொடர்புபடுத்துகிறார். வேள்வி செய்கின்ற முனிவர்கள் நான்கு மறைகளையும் நன்கு உணர்ந்திருந்ததாலேயே வேள்வியைச் செய்ய இயலும் என்பதால் விசுவாமித்திரர், கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆகியவர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் முனிவர்களை வேத வடிவாகவே காணுகிற வழக்கம் கம்பனிடத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

“மன்னர் பிரான் அகன்றதன்பின் வயவேந்தன் அருமறை நூல்வடிவம்
கொண்டது
அன்ன முனிவரன் உறையுள்தனை அணுகி இணையடித் தாமரைகள்
அம்பொன்

மன்னுமணி முடியணிந்து வரன்முறை செய்திட”

(பால- திருஅவதார-பாடல். 63)

இப்பகுதி உரோமபதன், வேதமானது வடிவெடுத்து வந்ததைப் போல் விளங்குகின்ற கலைக்கோட்டு முனிவரின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று வணங்கி முறையான உபசாரங்களைச் செய்தான் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. அருமறை வடிவம் கொண்டது போன்று கலைக்கோட்டு முனிவர் விளங்குகிறார் என்பது கம்பன் காட்டும் காட்சியாகும்.

இத்தகைய கலைக்கோட்டு முனிவரைப் பிறிதோர் இடத்தில் வேதக் கொடி படர்வதற்குரிய கொழு கொம்பாகக் கம்பன் காட்டிப் போற்றுகின்றார். திருஅவதாரப் படலத்தில், தயரதன் அயோத்தி நகர் நோக்கி வந்த முனிவரின் திருவடிகளைப் போற்றிப் பணிகின்றான். அப்பொழுது வேதமாகிய கொடிகள் படர்வதற்குக் கொழுகொம்பாய் உள்ள கலைக்கோட்டு முனிவர் தயரதனுக்கு ஆசீர்வாதங்களை வழங்கினார் என்கிறார் கம்பன். இக்காட்சியைக் குறிப்பிடுகின்ற பாடல்வரிகள்:

“மொழிந்தனன் ஆசிகள் முதிய நான்மறைக்
கொழுந்து மேல் படர்தர கொழு கொம்பாயினான்”

(பாடல்-73)

இப்பகுதி வேதங்களை தொன்மையான நான்மறை என்றும், அந்த நான்மறை முனிவர்களால் காக்கப் பெற்று உலகிற்கு அளிக்கப் பெறுகிறது என்றும் குறிப்பது உணரத் தக்கதாகும்.

பரசுராமனின் தந்தையாகிய ஜமதக்கினி முனிவர் வேதத்தை அறிந்தவராகக் கம்பனால் குறிக்கப் பெறுகிறார். பரசுராமனின் வில்லாற்றலை அழித்த இராமன் பரசுராமனை நோக்கிச் சொல்லும் பொழுது,

“பூதலத்து அரகை எல்லாம் பொன்றுவித்தனை என்றாலும்
வேதவித்தாய் மேலோன் மைந்தன்நீ விரதம் பூண்டாய்
ஆதலால் கொல்லல் ஆகாது”

(பால-பரசுராம-36)

இப்பாடலில் பரசுராமனின் தந்தையாகிய ஜமதக்கினி மாமுனிவரைக் குறிப்பிடும் பொழுது வேதவித்தாகிய மேலோன் என்று குறிப்பிடுகிறார் கம்பன். மேலும் பரசுராமனும் தவவேடத்தில் இருந்தமை இங்கு குறிக்கப் பெறுகிறது. மற்றொரு குறிப்பு வேத வல்லமை உடைய ஜமதக்கினி முனிவருக்குப் பிறந்த பரசுராமன் அரசர்களை அழிக்கின்ற தொழிலைத் தன் மரபுக்கு மாறுபடச் செய்தான் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது போல வேதவித்தாகிய மேலோன் என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது.

அடுத்துச் சரபங்க முனிவர் குறிக்கப்படுகின்ற பொழுதும்,

“ஆதலின் இதுபெற அருள்என உரையாக்
காதலி அவளொடும் கதழ்எரி முழுகிப்
போதலை மருவினன் ஒருநெறி புகலா
வேதமும் அறிவுஅரு மிகுபொருள் உணர்வோன்”

(ஆரணிய சரபங்கன்-42)

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. சரபங்க முனிவனைக் குறிக்கின்ற பொழுது புகலா வேதமும் என்று குறிப்பிடுவதும், அறிவுஅரு மிகு பொருளின் என்று குறிப்பிடுவதும் நினைவு கூறத் தக்கவையாகும்.

இராமனிடம் திருவருளைப் பெற்ற சரபங்க முனிவன் தீயுள் புகுந்தான் என்ற செய்தியைத் தருவது இப்பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் முத்திப் பேறு பெறுகின்ற சரபங்களை, எவராலும் சொல்லப்படாத வேதத்தின் அறிவதற்கு அறிய வேதப் பொருளை உணர்ந்தவன் என்று குறிப்பிடுகிறார் கம்பன். வேதம் எவராலும் சொல்லப் பெறாதது என்பதையும், முனிவர்கள் தங்கள் தவப் பெருமையால் வேதத்தின் உட்பொருளை உணர்வார்கள் என்பதையும் இப்பாடற் பகுதி குறிப்பாகத் தருகிறது.

பிறிதோர் இடத்தில் சரபங்க முனிவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது சரபங்களை மறை உழவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன். (சரபங்கன் பிறப்பு நீங்கு படலம்-38) இராமனைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது அப்பாடலில் விரிசிலை உழவன் என்றும், சரபங்களைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது மறைஉழவன் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுவது இனிமை உடைத்தாகும். வில்லேர் உழவர், சொல்லேர் உழவர் போல மறை உழவன் என்று சரபங்கன் குறிப்பிடப்படுவது சிறப்புடைத் தாகும்.

அடுத்துப் பரத்துவாச முனிவனைக் குறிப்பிடும் பொழுதும் வேதத்தை இணைத்தே கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். வனம்புகு படலத்தில் 29ஆம் பாடலில் அவ்வழி மறையோனும் உய்குவன் என்று குறிப்பிட்டு இராமனோடு உடன் தங்க நினைத்த பரத்துவாச முனிவரைக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். அந்தணர்களை எப்படி மறையோர் என்று அழைப்பார்களோ அதுபோல முனிவர்களையும் மறையோர் என்று அழைப்பதற்கு இப்பகுதி ஓர் சான்றாகும். இந்த மறையோனாகிய பரத்துவாசன் வருணிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற மற்றும் ஓர் பாடலும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“குடையினன் நிமிர்கோலன் குண்டுகையினன் முரிச்
சுடையினன் உரிமானின் சுருமன் நல்மர நாரின்
உடையினன் மயிர்நாலும் உருவினன் நெறி பேணும்
நடையினன் மறைநாலும் நடம்நலில் தருநாவான்”

(அயோத்தி-வனம்புகு -21)

இப்பகுதியில் முனிவர்கள் குடை வைத்திருப்பார்கள், தண்டத்தை ஏந்தியிருப்பார்கள், குண்டுகை என்னும் நீர்ப் பாத்திரத்தை உடையவர்கள், ஜடாமுடி உடையவர்கள், மான்தோலைப் போர்த்தி இருப்பார்கள், மரஆடை உடுத்தி இருப்பார்கள், பிறருக்குத் துன்பம் தராத நடையினை உடையவர்கள், நான்கு வேதங்களை நாவினால் உரைப்பவர்கள் என்ற முனிவர்களின் கோலத்தைப் பரத்துவாச முனிவர் பெற்றிருந்தார் என்று கம்பன் கூறுகின்ற பாடல் முனிவர்களை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது எனலாம். தொல்காப்பியப் புறத்தினை இயலில் 14ஆம் சூத்திரத்தில், “நாலிரண்டாகும் தாபதர் பக்கமும்” என்ற வரிக்குப் பொருள் தருவதுபோல் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. பரத்துவாசர் நான்மறைகளை ஒதுகின்ற திருவாயினை உடையவர் என்பதால் அவரின் வேதநூல் புலமையும் புலனாகின்றது.

இவ்வாறு வேதம் உணர்ந்த பாத்திரங்களில் காப்பியத்திற்கு இன்றியமையாத முனிவர்களையும், காப்பியக் காட்சிகளில் வந்து தோன்றிச் செல்லுகின்ற முனிவர்களையும், வேதம் உணர்ந்த, வேதத்தை ஒதுவிக்கின்ற முனிவர்களையும் காட்டி அவர்கள் பெரும் பாலும் அந்தண மரபைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதை நிறுவிக் கம்பன் பாடல்களை அமைத்திருப்பது வேதத்தின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

வேதமும் அரசமரபும்:

பண்டைக் காலத்து நால்வகை மரபில் அந்தணர்களுக்கு அடுத்து விளங்குகின்ற மரபு அரச மரபாகும். சங்க காலத்தில் தமிழ் நிலங்களை ஆட்சி புரிந்தவர்கள் முடியுடை மூவேந்தர்கள் ஆவார்கள். இவ் வேந்தர்கள் சில மரபின் வழிவந்தவர்கள் என்று குறிக்கப் பெறுவார்கள். அதாவது சூரிய மரபில் வந்தவர்கள் என்றும், சந்திர மரபில் வந்தவர்கள் என்றும், பிரமன் மரபில் வந்தவர்கள் என்றும் குறிக்கப் பெறுவார்கள். சேர, சோழ, பாண்டிய வம்சத்தார் என்றும், குறுநில மன்னர்கள் என்றும் அரசமரபினர் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இவ்வரசர்கள் வேதம் கற்றவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். வேதம் கற்ற வேதியர்களை ஆதரித்தவர்களாகவும் காணப் பெறுகின்றனர்.

வேதியர்களைக் கொண்டு வேள்விகளைச் செய்து வேதத்திற்கு உரிய மதிப்பைக் கொடுத்தவர்களாகவும் விளங்கியிருக்கிறார்கள். கிடைத்திருக்கும் சங்கப் பாடல்களைக் கொண்டு பல அரசர்கள் வேத வேள்வி செய்ததையும், வேதியர்களை ஆதரித்ததையும், வேதம் உணர்ந்தவர்களாக விளங்கியதையும் அறிய முடிகிறது.

புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பவன் பெயராலும், சங்கப் புலவர் நெட்டிமையார் பாடலாலும் பல வேள்விகளைச் செய்தவன் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“நெய்மலி ஆகுதி பொங்கப் பன்மான்
வியாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
பூவநட்ட வியன்களம் பலகால்”

(பாடல் 15-வரி-19-21)

என்று நெட்டிமையார் அவனைப் போற்றிப் புகழுகின்றார். இப் பாண்டியன் நற்பனுவலாகிய நான்கு வேதங்களில் கூறியபடி (வரி-17) வேள்விகளைச் செய்து அந்த வேள்விகளுக்குரிய தூண்களையும் பலவாக நட்டிருக்கிறான் என்ற செய்தி புலப்படுகிறது.

பதிற்றுப்பத்தில் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் ஏழாம் பத்தில் பாடுகின்ற பொழுது, வேள்வி அந்தணர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கிய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறம் கரைந்து வயங்கி நாலில் பிறங்கிய
உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப”

(பாடல்-64-வரி-2-5)

என்ற பகுதி கபிலர் பாடியதாகும். அறத்தைச் சொல்லுகிற வேதங்களை நாள்தோறும் ஒதுகின்றவர்களும், வேள்வியினை நன்கு இயற்று கின்றவர்களும், ஆகிய அந்தணர்களுக்குச் சேரன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் அவர்கள் மனம் மகிழும் வண்ணம் அணிகலன்களைக் கொடையாக வழங்கியிருக்கிறான் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

இதுபோலச் சங்கப் பாடல்களில் அரசர்கள் வேள்வி செய்த நிகழ்வுகள் காணக் கிடைக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் நோக்கும்

பொழுது முன் குறிப்பிட்ட கருத்து உறுதியாகிறது என்பது உண்மையாகும்.

எனவே, தமிழ் அரசர் தம் வாழ்வியலில் வேள்விச் சடங்குகள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பதும், அந்தச் சடங்கு முறைகளை இயற்றுகின்றவர்கள் வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாக, வேத வடிவாக, வேத வல்லவர்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. இத்தகைய வேதங்களை அறிந்த வல்லுநர்களோடு பழகிய பழங்காலத்து அரசர்கள் வேதங்களை அறிந்தவர்களாகவும் விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. கம்பன் காப்பியத்தில் இடம் பெற்ற வேதம் அறிந்த அத்தகைய மன்னர்களில் தயரதன் முதன்மையானவன் ஆவான்.

இராமாயணக் காப்பியத்தில் தயரதன் தலைமைப் பாத்திரங்களில் ஒன்றாக விளங்குபவன். காப்பியத் தொடக்கத்திலும் காப்பிய நிறைவிலும் தயரதன் இடம் பெறுகிறான். தயரதன் சூரிய வம்சத்தில் தோன்றியவன். ஆதலால், நான்முகனால் மானிடர்களுக்குத் தரப்பெற்ற நான்கு வேதங்களை நன்கு அறிந்தவனாகக் காட்டப் பெறுகிறான். பல யாகங்களைச் செய்தவனாகவும் குறிக்கப் பெறுகிறான். அவனுடைய கோசல நாட்டு அயோத்தி நகரத்து வருணனைகளில் வேதங்களின் தொடர்புகள் கம்பனால் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன. அவனுடைய நாட்டில் எழுகின்ற புகைகளைப் பற்றி வரிசைப்படுத்துகின்ற கம்பன் கீழ்வரும் பாடலை அமைக்கிறார்.

“அகில் இடும்புகை அட்டில் இடும்புகை
நகல்இன் ஆலை நறும்புகை நான்மறை
புகலும் வேள்வியில் பூம்புகையோடு அளாய்
முகிலின் வீம்மீ முயங்கின எங்கணும்”

(பாடல். 41)

அகிலாகிய சந்தனத்தைச் சுடுவதால் உண்டாகும் புகை, வீடுகளில் சமையல் இடங்களில் உண்டாகும் புகை, கரும்பாலையில் தோன்றும் புகை, வேதங்களைக் கூறிச் செய்யப்படுகின்ற வேள்வியினால் எழும் புகை ஆகியவைகள் மேகங்கள்போல எழுந்து விளங்கின என்பது பாடலின் பொருளாகும்.

பண்டைக் காலத்தில் தெய்வத்திற்கு வணக்கம் செய்யவும், மகளிர்க்குக் கூந்தலை உணர்த்தவும் அகிற்புகை இடுவது மரபு. அது இயல்பாகவே மணம் பொருந்தியதாக இருக்கும். சமையல் செய்யும் பகுதியில் எழும் புகை பலவகை நறுமணங்களைக் கொண்டு விளங்கும். கரும்பாலைப் புகை நல்ல மணமுள்ள புகையாக விளங்கும். இம்மூன்று புகைகளும் மணமுடையதாக விளங்கி நிற்க நான்மறை ஒலிக்கின்ற வேத வேள்விப் புகையானது பூம்புகையாக அதாவது அழகிய புகையாக விளங்குகிறது என்று விசேடித்துப் போற்றுகின்றார் கம்பன். ஏனென்றால், வேள்விப் புகை புண்ணியப் புகையானதால் அவ்வாறு விசேடிக்கப் பெற்றது போலும். புகைகள் மேகங்களாகக் காட்சி தந்தன என்று குறிப்பதும் ஒரு அறிவியல் சிந்தனையைப் புலப்படுத்துகிறது. அந்தக் காலத்தில் வேள்விகள் அதிகமாக அமைந்ததால் தான் மேகங்களில் நீர்ப்பசை அதிகமாகி உரிய காலங்களில் மழை பொழிந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு வேத வேள்விகள் குறைந்துவிட்ட காரணத்தால் மழைவளம் குறைந்து விட்டது என்ற அறிவியல் சிந்தனை புலப்படுகிறது.

வேத வேள்விக்கு மட்டும் வேதம் ஒதப்படவில்லை. நகரம் சிறந்து விளங்க அயோத்தி நகரத்தில் நாள்தோறும் வேதம் ஒதப் பெற்றது. அதற்காக ஒரு தனி மண்டபமே அமைக்கப் பெற்றிருந்திருக்கிறது.

“மன்னவர் தருநிறை அளக்கும் மண்டபம்

அன்னம் மென்நடையவர் ஆடும் மண்டபம்

உன்னரும் அருமறை ஒதும் மண்டபம்

பன்னரும் கலைதெரி பட்டி மண்டபம்” (பால-அயோத்தி-62)

இப்பகுதியில் வேதங்களை நினைந்து ஆய்வதற்கு அருமையான வேதங்கள் ஒதுகின்ற மண்டபம் இருந்தது என்பதைக் கம்பன் சுட்டிக் காட்டுகிறார் இந்த மண்டபம் கலைஞர்கள் ஆடுகின்ற மண்டபத்தோடும், வேற்று மன்னர்கள் வந்து செல்லுகின்ற மண்டபத்தோடும், ஆய்வு அறிஞர்கள் ஆராய்கின்ற பட்டி மண்டபத்தோடும் இணைத்துச் சொல்லப்படுவதால், மக்கள் நடமாடும் பகுதியில் இந்த வேத மண்டபம் அமைந்திருந்தமை பெறப்படுகின்றது. அதிலும் வேத

அந்தணர்கள் என்றோ முதியவர்கள் என்றோ குறிப்பிடாது மறையோதும் மண்டபம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வருணபேதம் இன்றி அயோத்தி நகரத்தில் வேதம் ஓதப் பெற்றிருக்கிறது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

நகரப் படலத்தில் இறுதிப் பாடலாக அமைந்த பாடல் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பாடலாகும்.

“ஏகம் முதல் கல்வி முளைத்து எழுந்து எண்ணில் கேள்வி
ஆகும் அம்முதல் திண்பணை போக்கி அருந்தவத்தின்
சாகம் தழைத்து அன்பு அரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
போகம் கனிஒன்று பழுத்தது போலும் அன்றே: (பாடல்-75)

இப்பாடலின் பொருள் அயோத்தி மாநகரம் மிகச் சிறந்த மரத்தை ஒத்து விளங்குகிறது என்பதாகும். அதாவது அந்த நகரம் கல்வி என்னும் ஒரு வித்திலிருந்து முளைத்து, கேள்வி ஞானமாகிய (வேதக்கல்வி செவி வழியாக உணரும் கல்வி) கிளைகள் வளரத் தவமாகிய இலைகள் தழைய, அன்பு என்னும் அரும்பு தோன்ற அறம் என்னும் மலர் மலர, இன்பம் என்னும் கனி ஒன்றைப் பழுத்த மரமாக விளங்குகிறது என்பது விரிந்த பொருளாகும். இந்தப் பாடல் அயோத்தி நகரத்தின் கல்விச் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுகின்ற பாடலாகும்.

“கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு புகழ்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு”

என்று மகாகவி பாடியது போலக் கல்வியில் சிறந்த நகரம் கம்பன் கண்ட அயோத்தி நகரம் என்று கூறும் வண்ணம் கல்வி சிறந்திருந்தது என்பதை இப்பாடல்மூலம் அறிய முடிகிறது. கல்வி என்னும் விதையிலிருந்து தோன்றிய மரத்தில் கணக்கற்ற கேள்வி ஞானமாகிய கிளைகள் வளர்ந்தன என்று குறிப்பிடுகின்ற பொழுது கேள்வி ஞானத்திற்கு உரிய அமைப்பைப் பெற்றிருக்கின்ற வேதக் கல்வியோடு பிற கலைக் கல்வி களும் அயோத்தி நகரத்தில் சிறந்திருந்தன என்பது பெறப்படுகிறது. கேள்விஞானம் என்பது ஆசிரியர் - மாணவர் என்ற முறையில் வேதங்கள் அறியப் பெற்றதைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம்.

இத்தகைய நாட்டையும் நகரத்தையும் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாகப் பெற்றிருந்த தயரத மன்னன் வேதக் கல்வியில் சிறந்து விளங்குவது இயல்பாகும். அரசியல் படலத்தில் தயரதனின் சிறப்பைக் கூறவந்த கம்பன்,

“ஈந்தே கடந்தான் இரப்பேர்கடல் எண்ணில் நுண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவு என்னும் அளக்கர் வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்து முற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் திருவின் தொடர் போக பௌவம்”

(பாடல்-5)

இப்பாடலில் கடல், அளக்கர், வேலை, பௌவம் என்பன ஒரு பொருள் பல சொற்கள் ஆகும். அதாவது கடலைப் பற்றிக் கூறுகின்ற சொற்கள் ஆகும். தயரத மன்னன் நான்கு விதமான கடல்களைக் கடந்தவன். யாசிப்போர் கூட்டமாகிய கடலைக் கொடை என்ற படகால் கடந்தான், (படகு - புனை) அறிவாகிய கடலை ஆராய்தல் என்ற படகால் கடந்தான், பகையாகிய கடலை வாளால் வெட்டுதலாகிய படகால் கடந்தான், போகமாகிய கடலை அனுபவமாகிய படகால் கடந்தான் என்று கம்பன் இனிமையாகப் பாடியுள்ளார். இதில் அறிவாகிய கடலைப் பல நூல்களைப் படித்து ஆராய்ந்து கடந்தான் என்று கம்பன் குறிப்பிடுவதால் வேதக் கல்வியும் கற்றவனாகத் தயரதனைக் கொள்ள முடிகிறது. ஏனென்றால், அவன் வேதம் கூறுகின்ற யாகங்கள் பலவற்றைச் செய்தவன் என்றும் அதே படலத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாகம் செய்வதற்கு வேத வேள்வி வல்லுநர்களோடு வேள்வியைச் செய்விகின்றவனும் ஓரளவாவது வேதத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது உண்மையாகும். இதனை அழுத்தமாகக் கம்பன் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மெய்யுய வேதத்துறை வேந்தருக்கு எய்ந்த யாகும்
செய்யாத யாகம் இவன் செய்து மறந்த மாதோ” (பாடல்-3)

என்பது பாடல் பகுதியாகும். இதில் உண்மையான வேத நெறியாலே ஆட்சி செலுத்துகின்ற அரசர்களுக்கு உரியதாகக் கூறப் பெற்றுள்ள,

எவரும் செய்ய முடியாத யாகங்களை இவன் செய்து, செய்தேன் என்று தருக்குக் கொள்ளாது செய்த வேகத்திலேயே மறந்தும் போயிருக்கிறான் என்பது இதன் பொருளாகும். பாடற் பகுதியில் வேதத்துறை வேந்தர் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது வேதக் கல்வி என்ற தனி ஒரு துறையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். எனவே, வேதம் அறிந்தவனாகத் தயரதன் தெரிய வருகிறான்.

தயரதன் இவ்வாறு வேள்விகளைச் செய்வதற்குக் காரணம் அவனது முன்னோர்களில் ஒருவன் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வேள்விகளைச் செய்திருக்கிறான் என்றும், அவன் வழி வந்தவன் தயரதன் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். குலமுறை கிளத்துப் படலத்தில் விசுவாமித்திரர் மிதிலை மன்னனுக்கு இராமனின் குலப்பெருமையைக் கூறுகின்ற பொழுது இப்பாடல் அமைகிறது.

“முயல்கறைஇல் மதிக் குடையாய்
இவர் குலத்தோன் முன்ஒருவன்
செயற்கரிய பெரு வேள்வீ
ஒரு நூறும் செய்தமைத்தான்”

(பாடல்-10)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். முன் ஒருவன் சுதாசன் என்று குறிக்கப் பெறுவதுண்டு. எனவே, தயரதன் மரபுப்படி வேள்விகளைச் செய்து பெருமை அடைந்திருக்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறது.

கோசலை தயரதனின் மயக்கத்தைக் கண்டு வருந்திக் கூறுகின்ற பொழுது,

“நிரையார் கடலின் கடலே
நெறியார் மறையின் நிலையே
கரையா அயர்வேன் எனைநீ

கருணாலயனே என் என்று” (நகர்நீங்கு படலம்- பாடல் -32)

என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இங்கு தயரதன் வேதங்களைக் கற்று விளங்கியதால் மறையின் நிலையே என்று தயரதனை அழைக்கிறாள். வேதங்கள் எல்லாம் அவன் நாட்டில் மட்டும் ஒலிக்கப் பெறவில்லை. அவனுடைய இதயத்திலிருந்து நாவின் வழியாகவும் ஒலித்திருக்கின்றன என்பதை மறையின் நிலையே என்று தொடர் சுட்டிக் காட்டுகிறது எனலாம்.

இவ்வாறு வேதத்தின் நிலையாகத் தயரதனைக் கண்ட கோசலை அவன் இறந்த பிறகு வேதனையோடு பாடுகின்ற பாடலில் தேவர் உலகத்திற்குச் சென்றிருக்கின்ற நீ ஏன் அங்கு சென்றாய்? வேள்வியினால் பெற்ற பயனைத் துயக்கச் சென்றாயோ? என்றும், மனுநெறிப்படி வாழ்ந்த வாழ்வின் பயனைத் துயக்கச் சென்றாயோ? என்றும் கேட்கிறாள்.

‘வேள்விச் செல்வம் துய்த்தி கொள்

தோலா மனு நூலின்

வாழ்வில் செல்வம் துய்த்திகொள்”

(அயோத்தி தைலமாட்டுப் படலம் - 68)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இதில் வேள்விச் செல்வமும் மனுநூலும் அவனுடைய வேதக் கல்வியை நினைவுபடுத்துவது ஆகும். எனவே, வேதக் கல்வி பெற்றதின் பயனை அனுபவிப்பதற்காகத் தேவர் உலகம் சென்றாயோ என்று கோசலை புலம்புவது தயரதனுக்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகிறது எனலாம்.

இவ்வாறு காப்பிய மன்னர்களில் முதன்மையாக விளங்குகின்ற தயரத மன்னன் தொன்மைக் கால மரபுப்படி வேதக் கல்வியை உணர்ந்தவனாகவும், நான்கு மறையை வளர்ப்பவனாகவும் விளங்கியிருக்கிறான் என்பது காப்பியப் போக்கினால் அறிய முடிகிறது. கம்பன் காலத்தில் மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிகின்ற நகரங்களில் எல்லாம் வேதங்கள் ஒலிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற என்பதும், ஏதேனும் ஒரு துயரச் சூழல் நகரத்தில் நிகழ்ந்தால் வேத ஒலி ஒலிக்காமல் அடங்கி இருந்திருக்கிறது என்பதும் கம்பன் காவியத்தால் பெறப்படுகிறது.

இராமன் அயோத்தியை விட்டு நீங்கி வனம்புகப் புறப்பட்ட பொழுது நகரத்துப் பெருமக்கள் கண்ணீர் சிந்தித் துன்புற்றார்கள் என்று அவர்கள் துன்பத்தைப் பல பாடல்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்ற கம்பன், மக்கள் தங்கள் துயரால் வேதங்களைக் கூட ஒலிக்க மறந்து போனார்கள். அதனால் வேத ஒலி அடங்கிற்று என்று கூறுகிறார். (நகர்நீங்கு படலம் - பாடல் 206)

காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மற்றொரு மன்னனாகிய மிதிலை நகரத்து மன்னனாக விளங்குகின்ற ஜனகனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது அவன் வேத வேள்வி மண்டபத்தில் காட்சி தருபவனாகக் காட்டுகிறார் கம்பன். மிதிலைக்கு விசுவாமித்திரர் இராம இலக்குவனோடு சென்ற பொழுது ஜனகனின் வேள்விச் சாலைக்குள் தான் புகுந்தார்கள் என்று எழுதுகிறார். புகுந்தவர்களை வரவேற்ற ஜனகன் வேள்விச் சாலை மண்டபத்தில் பல தவ முனிவர்களோடு இராம இலட்சுமணரையும் அமர வைத்துத் தானும் அமர்ந்திருந்தான் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன். ஜனகன் வாழ்க்கையில் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்வது வேள்விச் சாலையாகவே தெரிகிறது. அவன் பல வேள்விகள் செய்த காரணத்தினாலேதான் சீதை பூமியின் மூலமாகக் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறாள். வேள்விச் சாலைகளில் எப்பொழுதும் வேதங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன என்பதை

“முடிச் சனகர் பெருமானும் முறையாலே
மறை வேள்வி முற்றிச் சுற்றும்
இடிக்குரலில் முரசு இயம்ப இந்திரன்போல்
சுந்திரன்தோய் கோயில் எய்தி
எடுத்த மணிமண்டபத்துள் எண்தவத்து
முனிவரொடும் இருந்தான்” (பால-மீதிலைக் காட்சி-156)

என்ற பாடற்பகுதி குறிப்பிடுகிறது. இராம இலட்சுமணர் வந்த நோக்கம் யாது? என்று ஜனகன் கேட்ட பொழுது, விசுவாமித்திரர் பதில் உரைப்பதும், ஜனகனுடைய வேள்விச் சாலையை இணைத்துச் சொல்லியதே ஆகும். “நின்னுடைய வேள்வி காணிய வந்தார் வில்லும் காண்பார்” என்று கூறுகிறார் விசுவாமித்திரர். எனவே, இராமாயணத்தில் மற்றொரு அரசனாக விளங்குகின்ற ஜனகனும் வேள்வியைச் செய்யக்கூடிய மன்னனாக விளங்கி வேதக் கல்வியோடு தொடர்பு உடையவனாகவே காட்டப்படுகிறான் எனலாம்.

அடுத்துக் காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்ற மன்னன் உரோமபத மன்னன் ஆவான். அயோத்திக்குக் கலைக்கோட்டு முனிவர் வருவதற்கு உதவிக்கரமாக இருந்தவன் உரோமபத நாட்டு மன்னன் ஆவான். அவன் தன் நாட்டில் மழை பொழியக் கலைக்கோட்டு

முனிவரை அரண்மனைத் தோழி மூலமாக அழைத்து வருகிறான். முனிவர் வந்ததால் அவன் நாட்டில் மழை பொழிந்தது. அதற்கு நன்றிக் கடனாக அம்மன்னன் தன் மகளை அவருக்கு மணம் செய்து வைக்கிறான். இதனைக் கம்பர் குறிப்பிடும் பொழுது திருஅவதாரப் படலத்தில்,

“அருக்கியம் முதலிய கடன்கள் ஆற்றி வேறு
உரைக்குவது இலது என உவந்து தான் அருள்
முருக்கு இதழ் இளமுலை முகம் நலாள்தனை
இருக்கொடு விதிமுறை இனிதின் ஈந்தனை” (பாடல்-54)

என்பது பாடல். இப்பாடற் பகுதியில் உரோமபத மன்னன் கலைக் கோட்டு முனிவருக்கு எல்லா உபசாரங்களும் செய்து மகிழ்ந்து, தன்னுடைய அழகு பொருந்திய மகளாகிய சாந்தை என்பவளை வேத மந்திரத்தோடு முறைப்படி திருமணம் செய்து கொடுத்தான். இதனைப் பாடல் குறிப்பிடும் பொழுது “இருக்கொடு விதிமுறை இனிதின் ஈந்தனை” என்று குறிப்பிடுகிறது. இங்கு இருக்கு வேதம் குறிக்கப் படுவதோடு வேதமுறைப்படி கன்னிகாதானம் செய்யப் பெற்றது என்பதும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே, உரோமபத மன்னன் நான்கு வேதங்களின் வகைகளையும் உணர்ந்து கொண்டு இருக்கு வேதத் திற்கு உரிய சடங்கு முறையில் மகளுடைய திருமணத்தை நடத்தி இருக்கிறான் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

இதனால் கம்பன் காலத்து மன்னர்கள் வேதக்கல்வியை ஆதரித்த தோடு வேத முறைப்படி சடங்குகளையும் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது. வேதமும் அரசர்களும் என்ற பொருளில் குறிப்பிடப் பெற்ற செய்திகள் அனைத்தும் கம்பன் காவிய மன்னர் களுக்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பையும், காப்பிய மன்னர்கள் வேதம் உணர் பாத்திரங்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட எடுத்துக் காட்டப்பட்டவையாகும்.

வேதமும் அரக்கர்களும்:

சங்க இலக்கியக் காலங்களில் பதினெண் கணங்கள் என்ற தொகை யினரைக் குறிக்கின்ற பொழுது தேவர், அசுரர், முனிவர் உள்ளிட்ட 18

மரபினரைக் குறிப்பார். எனவே, தேவ, அசுரர் என்ற மரபுகள் இருந்தமை சங்க இலக்கிய உரைகளால் தெரிய வருகிறது. புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்தில் இடம் பெற்ற “பதினெண் கணமும் ஏத்தவும் படுமே” என்ற தொடருக்கு உ.வே.சா. அவர்கள் எழுதிய உரையை இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். பத்துப்பாட்டில் திருமுரு காற்றுப்படையில் “ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர்” (வரி-168) என்ற வரிக்கு உரை எழுதுகின்ற பொழுதும் நச்சினார்க் கினியர் அசுரர் மரபைக் குறிப்பிடுவார். பண்டைக் காலத்தில் இந்த அசுரர் மரபினர் அவுணர் என்ற சொல்லால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

புறநானூற்று 174ஆம் பாடலில்,

“அணங்குடை அவுணர் கணங்கொண்டு ஒழித்தென
சேண் விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணா” (வரி 1-2)

என்ற பாடற் பகுதியில் அவுணர் என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. பிறரை வருத்துகின்ற அவுணர்கள் ஞாயிற்றை ஒளித்து வைத்ததாகவும், அதனைக் கண்ணன் மீட்டு வந்ததாகவும் இந்த இரண்டு வரிக்கு உரிய புராணச் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

கலித்தொகை இரண்டாவது பாடலில் “மாயம் செய் அவுணரைக் கடந்து முக்கணான் மூவெயிலும் உடன்றக்கால்” என்ற வரிகளில் அவுணர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். அவுணர்களின் முப்புரத்தைச் சிவபெருமான் எரித்த புராண நிகழ்ச்சி இவ்வரிகளில் கூறப்படுகிறது.

பரிபாடல் 8ஆம் பாடலில் “அமரரும் அவுணரும் பற்றாய் நின்று நின் காரணமாக” என்று இடம் பெற்ற வரிகளில் அவுணர் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரக் கடலாடு காதையில் அசுரர் கூட்டம் முசுருந்த சக்கரவர்த்திக்குத் தோற்றோடிய நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றுள்ளது.

“கடுவீசை அவுணர் கணங்கொண்டு ஈண்டிக்
கொடுவரி யூக்கத்துக் கோநகர் காத்த
தொடுகழல் மன்னர்க்குத் தொலைந்தனர் ஆகி” (வரி-7-9)

என்பது அப்பொருள் கொண்ட வரிகளாகும். இவற்றின் பொருள் - மிக்க வேகத்தினை உடைய அரக்கர்கள் கூட்டமாக வந்து போரிட்டு, இந்திரனது நகரைக் காத்த புலி போன்ற வலிமை உடைய முசுருந்தனுக்குத் தோற்றனர் என்பதாகும். இங்கு அவுணர்கள் கூட்டமாக வந்தார்கள் என்பதால் அவர்கள் மரபு தனி மரபு எனப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டப் பெற்ற இலக்கியத் தொடர்களால் தேவர்களுக்கு மாறுபட்ட அரக்கர்கள் இனம் இருந்தமை பண்டைய நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது. இந்த அசுர இனத்தைச் சார்ந்த இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற செய்தி புறநானூற்று 378ஆவது பாடலில் ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்ற புலவர் குறித்திருக்கின்றார்.

“கடுந்திறல் இராமனுடன் புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வல்விய ஞானறை
நிலம்சேர் மதர்அணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப் பொலிந்தாங்கு” (வரி-18-21)

இப்பகுதியில் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற பொழுது சீதை தன்னுடைய அணிகலன்களைக் கழற்றி வீசினாள். அதனைச் செம்மை நிற முகமுடைய மந்திக் கூட்டங்கள் கண்டு எடுத்துத் தாறுமாறாக அணிந்து கொண்டன. அதைப் பார்த்துச் சிரிப்பு ஏற்பட்டதைப் போல என்று உவமையாக இராமாயண நிகழ்ச்சி கூறப் பெற்றுள்ளது. இந்த எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கொண்டு காணுகின்ற பொழுது சங்க இலக்கியக் காலத்தில் அசுரர் கூட்டமும் அக்கூட்டத்தில் ஒருவனான இராவணனும் மக்கள் மத்தியில் அறியப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதும் புலப்படும். இத்தகைய அவுணர் கூட்டம் இராமாயணக் காப்பியத்தில் எதிர்நிலைப் பாத்திரங்களாக அமைந்துள்ளன.

எதிர்நிலைக் கூட்டமும் வேதம் உணர் கூட்டங்களாகவே அமைந்திருந்தமை கம்பனால் சுட்டப் பெற்றிருக்கிறது. எதிர்நிலைத் தலைவனான இராவணன் வேதம் அறிந்தவனாகப் படைக்கப் பெற்றிருக்கிறான்.

“வையம் தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகன் மைந்தன்
 ஐயன் வேதம் ஆயிரம் வல்லான் அறிவாளன்
 மெய்யன்பு உன்பால் வைத்துளது அல்லால் வீணைவென்றோன்
 செய்யும் புன்மை யாதுகொல் என்றார் சிலர் எல்லாம்”

(சுந்தர-நிந்தனை-77)

இப்பாடல் சிறையிருந்த சீதையிடம் அரக்கிமார்கள் சிலர் இராவணனைப் பற்றிக் கூறிய பாடலாகும். முதல் வரியில் இராவணனுடைய பிறப்பும் இரண்டாவது வரியில் அவனின் வேதக் கல்வியும் கூறப் பெற்றிருக்கிறது. உலகத்தைப் படைத்த நான்கு முகங்களை உடைய பிரமன் மைந்தனாகிய புலஸ்தியனுக்கு மகனான விசுவசுவின் மகன் இராவணன், ஆயிரம் சாகை என்ற பகுதிகளைக் கொண்ட சாம வேதத்தில் வல்லவன். பேரறிவு உடையவன் என்று இராவணனுடைய பெருமைகள் இப்பாடலில் கூறப் பெற்றுள்ளன. வேதப் பொருளாம் இராமனுக்கு எதிரான பாத்திரம். ஆதலால், இராவணன் அரக்கர் குலத்தவனாக இருந்தாலும் வேதம் பயின்றவனாகக் காட்டப்படும் பொழுது உயர்வு தெரிகிறது. அதிலும் சாம வேதத்தில் அவன் மிகச் சிறந்திருந்தான் என்பது கம்பனால் காட்டப் பெறும்பொழுது அவனின் வேத அறிவு விளக்கமாகத் தெரிகிறது.

சாமகீதம் பாடுவதில் வல்லவன் என்பதைப் பிறிதோர் இடத்திலும் கம்பன் காட்டுகிறார். சீதையைக் கவர்ந்து செல்லத் துறவற வேடம் பூண்டு வந்த இராவணனை,

“ஊண் இலனாம் என உலர்ந்த மேனியன்
 சேண் நெறிவந்தது ஓர்வருத்தச் செய்கையன்
 பாணியின் அளந்து இசை படிக்கின்றான் என
 வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான்”

(ஆரணிய - சடாயு உயிர் நீத்த-21)

என்று இப்பாடல்மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் கம்பன். தவவேடத்திற்கு ஏற்ப உணவு உண்ணாதவன் போல வாடிய மேனி கொண்டு இராவணன் வந்தான். தவத்தவருடைய வேடத்தைத் திருமுருகாற்றுப்படையும், “என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் - நண்பகல் பல உடன் கழிந்த உண்டியர்” (வரி 130-131) என்று

குறிப்பிடுவதை இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். இப்பாடலில் நடனம் நிகழுகின்ற இடத்தில் தாளத்தோடு பின்னணி இசை பாடப்படுவது போல வீணையின் இசை போன்று சாமகீதத்தைப் பாடிக் கொண்டு இராவணன் சீதையை அணுகினான் என்று கூறப்படுகிறது.

மேலும் இப்பாடலில் வீணையின் இசைபட கீதம் பாடுவான் என்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் கொள்ளுவதும் உண்டு. வீணையின் இசை கீழ்பட (தோற்றுவிட) சாமகீதத்தைப் பாடக்கூடிய வல்லமை உடையவன் இராவணன் என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். எனவே, இங்கு எடுத்தாளப் பெற்ற பாடல்களின் மூலம் எதிர்நிலைத் தலைவனான இராவணன் வேதக் கல்வியில் வல்லவன் என்பது திட்ட வட்டமாகத் தெரிகிறது. மேலும் “ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்து அறிவு அமைந்தாய்” (இராவணன் மந்திர-48) என்று கும்பகர்ணன் கூறுவதும் இதனை மெய்ப்பிக்கும்.

வேதக் கல்வி தெரிந்தவன் வேத நெறிப்படியும் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பதைச் சுந்தர காண்டம் பிணி வீட்டுப் படலத்தில்,

“ஓதநீர் உலகாண்டவர் உன்துணைப்

போத நீதியர் ஆருளர் போயினார்

வேதநீதி வீதிவழி மேல் வரும்

காதல்நீ அறத்து எல்லை கடத்தியோ”

(பாடல்-100)

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடல் இராவணன் முன்னர் அனுமன் பேசுகின்ற பாடலாகும். அனுமன் இராவணனை இந்த உலகத்தில் உன்னைப்போல் நீதி உணர்ந்தவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள். வேதவழியைக் காதலித்து நடக்கின்ற நீ இப்பொழுது தருமத்தின் வரம்பைக்கடந்து நடக்கலாமா? என்று கேட்கின்றான். தொடக்க காலத்தில் இராவணன் வேத சாத்திரங்களை உணர்ந்து யாகம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்து முன் இருந்த அரக்கர்களுக்கு எல்லாம் மேலானவனாக விளங்கியிருக்கிறான். எனவேதான் அனுமன் உன்னைப் போல நீதியர் யாருளர் எனக் கேட்கின்றான். வேதங்களைக் கற்ற இராவணன் அந்த வேதங்கள் சொல்லுகின்ற நீதி வழியே நடப்பதற்குக் காதல் கொண்டு விளங்கினான் முன்பு. ஆனால், இப்பொழுதோ வேதக் காதலை மறந்து சீதைக் காதலை ஏற்படுத்திக்

கொண்டு நீதி தவறி வாழுகிறான் என்பதை அனுமன் சுட்டும் முகத்தான் அறத்து எல்லை கடத்தியோ என்றான். இதனால்தான் வழக்கு நிலையில் படித்துக் கெட்டவன் இராவணன் என்ற பழமொழி எழுந்தது போலும். வேதக் கல்வியை நன்கு கற்ற இராவணன் சீதையைக் கவர்வதற்கு முன்னால் அறம் தெரிந்தவனாக, வேத சாத்திர மரபுகளைத் தெரிந்தவனாக, அவற்றால் பல யாகங்களைச் செய்த வனாகச் சிறந்து விளங்கி வேத வழி ஒழுகுகின்ற வாழ்க்கையையே விரும்பி இருந்தான் என்பதும் கம்பனால் காட்டப் பெற்று எதிர்நிலைத் தலைவன் பெருமைப்படுத்தப்படுகிறான்.

சுந்தர காண்டத்தில் அனுமன் பிடிபட்ட பிறகு அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்த இராவணனை வீடணன் தடுக்கின்றான்.

“அந்தணன் உலகம் மூன்றும் ஆதியின் அறத்தின் ஆற்றல்
தந்தவன் அன்புஆன்ற தவநெறி உணர்ந்து தக்கேய்
இந்திரன் கருமம் ஆற்றும் இறைவன்நீ இயம்பு தூது
வந்தனென் என்ற பின்பும் கோரியோ மறைகள் வல்லோய்”

(பீணீவீட்டுப் படலம்-112)

என்று அனுமனாகிய தூதனைக் கொல்லக் கூடாது என்று தடுக்கின்றான் வீடணன். இராவணனை விளிக்கின்ற பொழுது மறை வல்லவனே என்று விளிப்பது இராவணனுடைய வேதக் கல்வியின் சிறப்பை உணர்த்துவதாகும். மேலும் மூவகை உலகங்களையும் ஆதி காலத்தில் படைத்தவனாக நான்முகனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி இந்திரன் தொழிலாகிய தேவலோக அரசியலை நடத்துகின்றவன் இராவணன் என்றும் வீடணன் இராவணனைப் போற்றித் தூதன் என்று வந்தவனைக் கொல்லலாமோ என்று கூறித் தடுக்கிறான்.

இப்பாடலில் இராவணனுடைய பண்டை வேத உணர்வு தெளிவாகக் காட்டப் பெற்றிருக்கிறது. போர்த்திறம் அல்லது தவத்தின் திறத்தினால் தேவலோகத்தை ஆளுகின்றவன் அல்ல. வேதத்தை நன்கு கற்றதோடு நான்முகனுடைய அன்புக்கும் பாத்திர மாகித் தேவர் உலகத்தை ஆண்டவன் இராவணன் என்று வீடணன் கூற்றில் கம்பன் கூறுவதால் இராமனுக்குச் சமமாக விளங்குகின்ற தகுதியை இராவணன் பெற்றிருந்தான் என்பது பெறப்படுகிறது.

வேதக் கல்வியைப் பெற்றவன் என்பதால் போர்த் தொழிலுக்குச் செல்லுகின்றபோது கூட இராவணன் வேத முறைப்படி தானங்களைச் செய்துதான் புறப்பட்டான் என்று கம்பன் காட்டுகிறார்.

“பூசனை முறையிற் செய்து திருமுறை புகன்ற தானம்
வீசினான் இயற்றி மற்றும் வேட்டன வேட்டோர்க்கு எல்லாம்”
(யுத்த-இராவணன் தேரேறு-3)

“அனைய தேரினை அருச்சனை வரன்முறை ஆற்றி
இனையர் என்பது ஓர் கணக்கிலா மறையவர் எவர்க்கும்
வீனையின் நல்நிதி முதலிய அளப்பரும் வெறுக்கை
நிலையின் நீண்டதுஓர் பெருங்கொடை அருங்கடன் நேர்ந்தான்”
(யுத்த - இராவணன் தேரேறு-24)

என்ற பாடற் பகுதிகள் இராவணன் தேரில் ஏறுவதற்கு முன்னும், போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னும், வேத நெறிப்படி கொடை வழங்கினான் என்ற செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றன. வேதம் கற்றதோடு அமையாது வேதநெறிப் படியும் வாழ்ந்திருக்கிறான் இராவணன் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தச் செய்திகளுக்கு எல்லாம் முத்தாய்ப்புப் போல இராவணனுடைய தன்னம்பிக்கையான ஒரு பாடல் வேதத்தோடு இணைந்து காணப் பெறுகிறது. இந்திரஜித் வதைப் படலத்தில்,

“வென்றிலன் என்றபோதும் வேதம் உள்ளளவும் யானும்
நின்றுளன் அன்றோ மற்று அவ்இராமன் பெயர் நிற்குமாயின்
பொன்றுதல் ஒருகாலத்தும் தவிராமோ பொதுமைத்து அன்றோ
இன்றுளார் நானை மாள்வர் புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ”
(பாடல்-10)

என்ற பாடலில் வேதம் உள்ளளவும் நான் இருப்பேன் என்று தன்னம்பிக்கையோடு இராவணன் இந்திரஜித்திடம் பேசுகிறான். அதைச் சொல்லுகின்ற பொழுது தன்னையே நோக்கி நெடும்பகை தேடிக் கொண்டதால் வேதத்தில் இராமனுடைய பெயர் இருக்கும்வரை தன்னுடைய பெயரும் நிற்கும் என்று உணர்ச்சி மிக்க நிலையில் இராவணன் பேசியிருக்கிறான். வேதம் உள்ளளவும் என்ற தொடர்

இராமனுடைய வேதப் பற்றை வெளிக்காட்டுவதாகும். எனவே, இராவணனும் வேதமும் என்று நினைக்கின்ற பொழுது இந்தப் பாடல் நினைவுக்கு வாராது இருக்காது. இத்தகைய பாடல்களால் எதிர்நிலைத் தலைவனான இராவணன் வேதம் அறிந்தவனாக விளங்கியதோடு வேதவழியில் நடந்தவனாகவும் படைக்கப் பெற்றிருக்கிறான். என்றாலும் பிறர்மனை எண்ணியதால் வேத வழக்கில் தடுமாறித் தாழ்வடைந்தான் என்று கொள்ளலாம்.

இராவணனின் மகனான இந்திரஜித் மாயப் படைகள் பலவற்றைப் பெற்றவன் என்பதோடு நிகும்பலை யாகம் செய்கின்ற அளவுக்கு வல்லமை படைத்தவனாவும் விளங்கியிருக்கிறான். நிகும்பலை என்ற இடத்தில் யாகத்தைச் செய்தால் தன்னை யாரும் வெல்ல முடியாது என்ற காரணத்திற்காக அவன் யாகம் செய்வதற்கு முற்பட்டான். இதை வீடணன் குறிப்பிடும் பொழுது,

“வருந்திட மாயம் செய்து நிகும்பலை மருங்கு புக்கான்
முருங்குமூல் வேள்வி முற்றி முதலற முடிக்க முண்டான்”

(யுத்த - மயாயாசீதை-96)

என்ற பாடற் பகுதி நிகும்பலையில் இந்திரஜித்து வேள்வியை முடித்து விட்டால் யாராலும் அவனை வெல்ல முடியாது என்று வீடணனால் இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது.

“ஆரண மந்திரம் அமைய ஓதிய
பூரண மணிக்குடம் உடைந்து போயதால்”

(யுத்த - நிகும்பலை - 45)

என்ற பகுதியில் வேத மந்திரங்கள் ஓதப்பட்ட யாகத்தில் வைக்கப்பட்ட குடங்கள் உடைந்து போயின என்ற செய்தி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே, இந்திரஜித்து வேதங்கள் ஓதி யாகத்தைச் செய்ய முனைந்திருக்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறது. வேள்வி செய்யக் கூடிய அளவுக்கு இந்திரஜித்தும் வேதங்களை அறிந்திருக்கிறான் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

மேலும் இலக்குவனால் வேள்வி நிறைவேறுவதற்கு முன்னால் அழிக்கப் பெற்றதைக் கண்ட இந்திரஜித்து மிக வருந்துகிறான்.

அவனுடைய வருத்தத்தைக் கம்பன் ஒரு உவமை மூலமாகக் காட்டுவார். காற்று மோதியதால் நிலை குலைந்து போன சோலை போல யாகம் செய்வதற்கு உரிய இடம் நிலைகுலைந்து இருந்ததைக் கண்ட இந்திரஜித்து அவிந்து போன வேள்வித் தீயின் புகை போலக் காணப் பெற்றான் என்கிறார் கம்பன். எனவே, இந்திரஜித்தினுடைய வேள்வித் திறனை நோக்குகின்ற பொழுது அவனும் வேதக் கல்வியைக் கற்றவன் என்ற எண்ணத்திற்கு வர இயலுகின்றது.

இராவணன் தம்பியாகிய கும்பகர்ணன் அறத்தின் நாயகனாக விளங்கியவன். ஏனென்றால், அண்ணனின் தவற்றினைச் சுட்டிக்காட்டி நல்வழிப்படுத்த முனைந்தவன் ஆவான்... இராவணனிடத்தில் வேதத்தின் பரம்பொருளாம் இராமனைப் பற்றிப் பலவாறு எடுத்துச் சொன்னவன். இறுதியில் வீரமரணம் எய்துகின்ற பொழுது தன்னுடைய வீரதீரச் செயல்களால் வள்ளல் இராமனின் மலர்க்கரம் விதூர்ப்புறச் செய்தவன். பெரும்பாலும் காப்பியத்தில் கும்பகர்ணனுடைய வலிமை பற்றியே பேசிச் செல்லுகின்ற கம்பன் அவனுடைய அறிவு நுட்பத்தைத் தனித்துக் காட்டினார் இல்லை. அதே நேரத்தில் கும்பகர்ணன் இராவணனிடத்தில் மந்திரப் படலத்தில் பேசுகின்ற பொழுதும், தன்னை அழைக்கவந்த வீடணனிடத்தில் பேசுகின்ற பொழுதும், இறுதிக் காலத்தில் இராமனிடத்தில் பேசுகின்ற பொழுதும் அறம் தெரிந்தவனாகவே பேசுகின்றான். எனவே, அறிவு மிக்கவன் கும்பகர்ணன் என்பதில் ஐயமில்லை. என்றாலும் வேதம் அறிந்தவன் என்பதை வெளிப்படையாக அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இராமனை அவன் வேத நாயகனாகவே கருதுகின்றான். இராமனை அழைக்கின்ற பொழுது (கும்பகர்ண வதைதப்படலம் - பாடல் - 357) வேதியா என்று அழைக்கின்றான். எனவே, அவனுக்கு வேதம் பற்றிய அறிவு இருந்திருக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது. இந்த அளவில்தான் கும்பகர்ணனும் வேதமும் என்ற நிலையில் செய்திகள் பெறப்படுகின்றன.

இராவணனின் மற்றொரு தம்பியாகிய வீடணனும் சிறந்த அறச் செல்வனாக விளங்கினான். வேந்தரும் வேதியரும் விரும்புகின்ற வனாக வீடணன் விளங்கினான். தருமம் அன்னவனாக விளங்கினான்.

அனுமன் அவனைப் பார்த்த பொழுது அவன் உணர்வினைத் தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான். உணர்ந்ததால் வீடணனைக் குற்றமில்லாது ஓர் குணத்தினன் எனக் கொண்டான். இத்தகைய வீடணனின் வேத மறிந்த அறிவை வெளிப்படுத்தும் முகத்தான் இரணியன் வதையை வீடணன் மூலமாகச் சொல்ல வைக்கிறார் கம்பன். வீடணன் நான்முகனுடைய வரத்தினால் சிரஞ்சீவியாக விளங்கினான் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தினால்நீ
உலைவு இலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகு உள்ளளவும் உள்ளாய்”
(கும்பன் வதைப் படலம் - 56)

என்ற இரண்டு வரிகளில் கும்பகர்ணன், வீடணனை நான்முகன் அருளால் சிரஞ்சீவியாக இருக்கப் பெற்றாய் என்று கூறுவதாகக் கம்பன் படைத்துள்ளார். எனவே, நான்முகனின் அருள் பெற்றதால் நான்முகனால் தரப்படுகின்ற வேதத்தை உணர்ந்தவன் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது.

இராவணன் மந்திரப் படலத்தில் இந்திரஜித்தை மறுத்துப் பேசுகின்ற வீடணன் இந்திரஜித்தினுடைய இளமை நிலையை எடுத்துச் சொல்லித் தேவர்தம் நிலையை எடுத்துக் கூறுவது வீடணன் அறிவாற்றலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இராமவதாரத்தின் பெருமையை எல்லாம் அண்ணனுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறான் வீடணன். எனவேதான் கம்பர் அவனை அறிஞரில் மிக்கான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

வீடணன் வேதத்தை நன்கு அறிந்தவன். எனவேதான் கும்பகர்ணனை இராமன் பால் அழைக்கச் சென்ற பொழுது அவனை வேதத்தின் வழி நடக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றான்.

“போதலோ அரிது போனால் புகலிடம் இல்லை வல்லே
சாதலோ சாதம் நீதி அறத்தொடும் தழுவி நின்றாய்
ஆதலால் உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத்து என்ஐய
வேதநூல் மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்க வேண்டும்”.

(கும்பகர்ணவதை-141)

என்று குறிப்பிடுகின்றான். இப்பகுதியில் ஈற்றுவரி வேதத்தைத் தான் அறிந்ததோடு அல்லாமல் பிறரும் அதன் வழி நடக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற திண்மை படைத்தவனாக வீடணன் விளங்குகின்றான். எனவேதான் இரணிய வதைப் படலத்தின் இறுதியில் மேதாவிகளுக்கு எல்லாம் மேலான மேன்மையான் என்று வீடணனைப் பாராட்டுகிறார் கம்பன்.

இவ்வாறு அரக்கர் குலத் தலைவர்களைக் கம்பன் அறம் தெரிபாத்திரங்களாகவும், வேதவழி நடக்கின்றவர்களாகவும் காட்டியிருப்பது அறியத் தக்கதாகும்.

அரக்கர் குலத் தோன்றல்களில் ஒருத்தியான இராவணன் தங்கை சூர்ப்பனகை வேதத்தை அறிந்தவளாகவே காட்டப் பெற்றிருக்கிறாள். தன்னை இராமனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது,

“ஆரண மறையோன் எந்தை அருந்ததி கற்பின் எம்மோய்
தாரணி புரந்த சாலக் கடங்கட மன்னன் தையல்”

(ஆரணிய-சூர்ப்பனகை-56)

என்ற பகுதியில் தன் தந்தை விச்சிரவசுவை ஆரண மறையோன் என்று குறிப்பிடுகிறாள். தாய் சத்திரிய குலத்தைச் சார்ந்தவள் என்றும், அவள் சாலக்கடங்கட மரபில் வந்தவள் என்றும் தன்னை அவள் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வது இராமனுக்குத் தக்க பதில் சொல்லுகின்ற அறிவைக் காட்டுகின்றது.

தன்னுடைய தந்தை வேதமறிந்தவன் என்று கூறிய சூர்ப்பனகை வேத நெறிகளை அறிந்தவளாகவும் பரிணமிக்கின்றாள். அவளோடு உரையாடிய இராமன் விளையாட்டாக ஒன்றைச் சொல்லுகின்றான். உன்னுடைய தமையன்மார்களில் ஒருவன் மூவுலகத்திற்கும் அதிபதி. மற்ற இருவரும் திக்கு பாலகர்கள். அம்மூவரில் ஒருவர் உனனைக் கொடுத்தால் நாம் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று விளையாட்டாகக் கூறுகிறான்.

அவ்வாறு கூறிய இராமனைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது வேதஅறிவை வென்றவன் என்று குறிப்பிடுகிறார். வேதம் அறிந்த அவனுக்கு வேத நிலையிலேயே சூர்ப்பனகை பதில் சொல்லுகின்றாள்

ஆடவர் மகளிர் திருமணம் செய்து கொள்கின்ற முறைகளில் வேதங்களே விதித்த காந்தருவ மணம் என்று ஒன்று உண்டு. அதனை என்னுடைய தமையன்மார்களும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அவர்களும் நாம் காந்தருவ மணத்தில் திருமணம் செய்து கொண்ட பிறகு அதனை அறிந்தால் எதிர்க்காது உடன்படுவார்கள். எனவே, அதன்படி நாம் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்கிறாள்.

**“காந்தர்ப்பம் என்பது உண்டால் காதலின் கலந்த சிந்தை
மாந்தர்க்கும் மடந்தை மார்க்கும் மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏந்தல் பொன் தோளினாய் ஈதுஇயைந்த பின் எனக்கு மூத்த
வேந்தர்க்கும் விரூப்பிற்று ஆகும் வேறும் ஓர் உரை உண்டு என்றாள்”**
(ஆரணிய - சூர்ப்பனகை - 54)

இப்பாடலில் மறைகளே வகுத்த கூட்டம் என்ற தொடர் இடம் பெற்றுள்ளது. எனவே, வேதங்கள் வகுத்தது காந்தருவ மணம் என்பதைச் சூர்ப்பனகை அறிந்திருக்கிறாள் என்பது பெறப்படுகிறது.

தொல்காப்பிய களவியலில் முதல் சூத்திரத்தில்,

**“மறையோர் தேயத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”**

என்ற வரிகளில் வேதங்களால் வரையறுக்கப்பட்ட திருமணங்கள் எட்டில் நடுவணதாக அமைவது அன்பின் ஐந்திணைக் கூட்டமாகும். இதனைக் காந்தருவம் என்று கூறுவர். காந்தருவம் என்பதற்கு இளம்பூரணர் ஒத்த இருவர் தாமே கூடும் கூட்டம் என்பார். இதற்கு நச்சர் உரை எழுதும் பொழுது, காந்தருவ குமாரரும் கன்னியரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்தது போலத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது என்று உரை எழுதுவார்.

இவ்விரு உரையாசிரியர்களும் கூறுகின்ற கூற்றுப்படி சூர்ப்பனகை கூற்றை ஆராய்ந்தால் தக்க தலைவன் ஒருவனும் தக்க தலைவி ஒருத்தியும் காதல் கொண்டு மனம் புணருகின்ற திருமணம் என்று வேதம் கூறுவதால், அந்த வேத முறைப்படி தான் இராமனைத் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தக்கவள் என்று கூறுவதாக அமைகிறது. வேதம் அறிந்த இராமனுக்குச் சூர்ப்பனகை வேதத்தின் வழியே

திருமணம் நடத்தலாம் என்று வழி கூறவது அவளின் வேத அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது.

மற்றொரு அரக்கியான தாடகை மறைக்கடை அரக்கி என அழைக்கப் பெறுகிறாள். அதாவது மறை கூறுகின்ற ஒழுக்கங்களுக்கு எதிரானவள் என்று கம்பனால் குறிக்கப் பெறுகிறாள். (தாடகைவதை - 48) மேலும் இலங்கையினுடைய அரசன் பணியினால் வேள்வியை அழிக்கின்றவள் என்றும் குறிக்கப் பெறுகிறாள்.

“இலங்கை அரசன் பணி அமைந்து ஓரிடையூறா
விலங்கல் வலி கொண்டு எனது வேள்வி நலிகின்றாள்”

(தாடகைவதை - 43)

என்று விசுவாமித்திரர் தாடகையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, இங்கு குறிப்பிடப்பெற்ற சூர்ப்பனகையும், தாடகையும் அரக்கர் குலப் பெண்களாக விளங்கி; வேதக் கல்வி மரபுக்கு உரியவர்கள் என்றாலும் அதனை ஏற்காது வேதங்களை அழிப்பதும், வேதியர்களை அழிப்பதுமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது.

இராமாயணக் காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்ற மற்றொரு அரக்கர் குலம் இரணிய அரக்கர் குலமாகும். அந்த அரக்கர் குலமும் வேத அறிவில் மிக்கு விளங்கி இருந்தது என்பது குறிப்பிடத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் இரணியனின் புதல்வன் பிரகலாதன் வேதத்தின் பெருமையை நிலைநாட்ட வந்த அம்சமாகும். இப்பிரகலாதனைப் பெற்றெடுத்த இரணியனும் வேதம் அறிந்தவனாகவே கம்பனால் காட்டப் பெறுகிறான். இரணிய வதைப் படலத்தில் முதற்பாடலின் முதல் வரியே.

“வேதம் கண்ணிய பொருளெலாம் விரிஞ்சயனே ஈந்தான்”

என்பதாகும். இரணியனுக்கு வேதத்தின் விரிந்த பொருளெல்லாம் விரிஞ்சயன் எனப்படும் பிரமனே குருவாக இருந்து வேதம் கற்பித்தான் என்பது இவ்வரியின் பொருளாகும். மேலும் அவனைப் பற்றிக் கம்பன் குறிப்பிடும் பொழுது, அவன் பூதம் ஐந்தினாலும் சாகமாட்டான், நான்கு வேதங்கள் கூறுகின்ற மந்திரங்களாலும் சாகமாட்டான் என்னும் பொருள்பட,

“வேதம் நான்கினும் விளம்பிய பொருள்களால் விளியான்”

என்று குறிப்பிடுகின்றான். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவன் வேதத்தை நன்கு அறிந்திருந்தான் என்பதை,

“ஆதி அந்தங்கள் இதனின் மற்றில்லை பேருலகின்
வேதம் எங்ஙனம் அங்ஙனம் அவைசொன்ன விதியால்
கோதுஇல் நல்வினை செய்தவர் உயர்குவர் குறித்துத்
தீதுசெய்தவர் தாழ்குவர் இது மெய்ம்மை தெரியின்”

(இரணியன் வதை - 53)

என்ற பாடல் சான்றாக விளங்குகிறது. வேதம் கூறியபடி நல்வினை செய்பவர் உயர்வர் என்றும், தீவினை செய்பவர் தாழ்வார் என்றும் கூறுவதால் வேத நெறிப்படி நான் தவம் செய்தவன். ஆதலால், எனக்குத் தாழ்வில்லை என்கிறான் இரணியன்.

இவ்வாறு இரணிய அரக்கன் பிரமனால் வேதத்தைக் கற்று வேத வழிப்படியாகங்களைச் செய்து, தவம் இயற்றி வரம் பெற்றுச் சிறந்திருந்தான் என்பது படிப்படியாகத் தெரியவருகிறது. என்றாலும்,

“கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்”

என்ற குறளுக்கு இணங்க இரணியன் வேதம் கற்றிருந்தாலும், வேதத்தின் பரம்பொருளை அறிந்து வணங்காத காரணத்தால் அழிந்து போயினான் என்பது காப்பியப் பொருளாகும்.

ஆரண்யத்தில் வாழ்ந்த மற்றொரு அரக்கன் கவந்தன் ஆவான். இவன் வேத சாத்திரங்களில் கூறப்பட்ட பொய், கொலை, களவு, குடி, பிறர்மனை நயத்தல் என்ற பஞ்சமா பாதகங்கள் அனைத்துக்கும் உரியவனாக விளங்கினான் என்று கம்பன் காட்டுகிறார்.

“வேதநூல் வரன்முறை விதிக்கும் ஐம்பெரும்
பாதகம் திரண்டு உயிர் படைத்த பண்பினான்”

(ஆரணிய - கவந்த - 16)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். ஐம்பெரும் பாதகங்களும் உயிர் பெற்று வந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி கவந்தன் விளங்கினான் என்று

கம்பன் கூறுகிறார். முன்பு கூறியபடி வேதங்களின் வடிவாக விளங்குகின்ற முனிவர்கள் வாழுகின்ற அதே காலத்தில் வேதங்களின் ஒழுக்கத்திற்கு எதிரான ஐம்பெரும் பாதகங்கள் வடிவெடுத்து வந்ததைப் போல அரக்கர்களும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கம்பன் காட்டிச் செல்கிறார். உலகம் என்பது நன்மைகளையும் தீமைகளையும் ஒருசேரக் கொண்டுள்ளது என்பதை இதுபோன்ற செய்திகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இவ்வாறு அரக்கர் குலப் பாத்திரங்களுக்கும் வேதத்திற்கும் உரிய தொடர்பைக் கம்பனின் கவிதை கொண்டு உணர முடிகின்றது. இவ்வரக்கர் குலத்தில் தோன்றிய மற்றொரு பாத்திரம் பிரகலாதன் ஆவான். பிரகலாதன் வேதத்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்தத் தோன்றிய பாத்திரம் என்பது முன்பே குறிப்பிடப் பெற்றது. இரணிய வதைப் படலத்தில் தொடக்கம் முதல் நிறைவு வரை பிரகலாதனுடைய வேத அறிவைப் பரிணாம வளர்ச்சியில் கம்பன் படிப்படியாகக் காட்டிச் செல்கிறார்.

பிரகலாதனும் வேதமும்:

இராமகாதையில் இரணியன் வதை தனி ஒரு நிகழ்வாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இந்த நிகழ்வு முதல் நூலாம் வால்மீகி நூலில் இல்லாது கம்பனால் படைக்கப்பட்டதாகும். கம்பன் இதனைப் பாடியதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அதில் மறைந்த நீதியரசர் மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்கள் கோவை கம்பன் கழகத்தின் சார்பில் 1996ல் கம்பன் விழா மலராக இரணியன் வதைப் படலம் ஏன்? என்று ஒரு சிறு நூலை அளித்துள்ளார். அந்நூலில் விரிவான செய்திகளைத் தந்து அவர் மூன்று காரணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒன்று தேரெழுந்தூரில் பிறந்து வாழ்ந்து சிறு வயதிலேயே ஆமருவிப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தமை - (மூலவர்க்கு இருபாலும் பெரிய திருவடி - பிரகலாதன் உருவச்சிலைகள் கண்டமை, சுற்றாலையில் யோக நரசிம்மன் சிலை கண்டமை, தான் கண்ட இவற்றில் ஈடுபட்டமை. எனவேதான் தான் பாடிய இராமாவதாரக்

காப்பியத்தில் இரணியன் வரலாற்றைப் பொருத்தமான இடத்தில் இணைத்துக் கொண்டார். இரண்டாவது வீடணன் என்றுமே தருமத்திலிருந்து சற்றும் பிறழாதவன், முன்னவன் மாட்டுப் பேரன்பினன், அழிவு அடைய முனையும் அவனைவிடப் பெரிதும் மேம்பட்ட மிகு வலியன் ஆன இரணியன் கதையைக் கூறி அவன், “தான் எனும் அகந்தையால் எவ்வாறு மாள நேருகிறது” என்று தன் அண்ணனுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறான். அதைக் கேட்ட பின்னராவது கேட்டிலிருந்து இராவணன் மீளமாட்டானா என அடங்காத ஆசை. மூன்றாவது எத்துணை பெரிய வீரனாக இருந்தாலும் அறம் வழிவி ஆணவ மிகையால் அல்லன செய்யத் தலைப்படித் தவறு என உணர்த்த வேண்டிய கடப்பாட்டாளன். உணர்த்திய பின்னரும் பிடிவாதமாக நிற்பானே ஆயின் அழிவு வல்விரைந்து நேரும் என்பதனை உணர்த்தவது என்று குறிப்பிடுவார். இந்த மூன்று காரணங்களோடு கம்பனில் நான்மறை என்று ஆராய்கின்ற இவ்வூய்வினால் நான்காவதாகிய காரணம் வெளிப்படும். அக்காரணம் கம்பன் வேதத்தின் பெருமைகளை பிரகலாதன் கூற்றுக்களால் உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என எண்ணியதும் ஆகும்.

தன்னுடைய எண்ணத்தைப் பிரகலாதன் மூலம் வெளிப்படுத்தக் கருதிய கம்பன் வேதத்தின் பெருமைகளைப் படிப்படியாகச் சொல்லிச் செல்கிறார். அவற்றை முறையாகக் காண்பது நலமாகும். வேதம் ஆசாரிய முறைப்படி கற்க வேண்டிய கல்வியைக் கொண்டது என்றாலும் வேதம் கற்பதற்கு இறையருள் வேண்டும். இறையருள் இருந்தால் தானே வேதத்தை அறிந்து வல்லமையாக முடியும். இக்கருத்தைப் பிரகலாதன் கல்வி முறையால் உணர முடிகின்றது. தந்தை கூறியபடி வேதபாரகனாம் ஆசிரியரிடத்தில் வேதக் கல்வி கற்கச் சென்ற பிரகலாதன் ஆசிரியர் கூற வேதக் கல்வி கற்கும் முன்னே, கற்பிக்க முனைந்த ஆசிரியருக்கும், கற்பிக்கச் செய்த தந்தைக்கும் வேதச் செய்திகளையும், வேதக் கருத்துக்களையும் கூறும் வல்லமை பெற்றவனாகக் காணப்பெறுகின்றான். இதனைக் கம்பன் கூறுகின்ற,

“தேமன் உரிமைபுரிய திசை முகத்தோன்

ஓமம் இயற்ற உடையான் முடிசூட்ட

கோமன்னவன் ஆகி மூவுலகும் கைக்கொண்டான்

நாமமறை ஓதாதுஓதி நனி உணர்ந்தான்” (இரணியன் வதை - 175)

“ஆதிப் பண்ணவன் ஆயிர நாமம்

ஒதுற்றான் மறை ஒல்லை உணர்ந்தான்”

(பாடல் - 103)

என்ற இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் இறுதி வரிகள் பிரகலாதன் வேதங்களை ஒதாது உணர்ந்தமையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. முதற் பாடல் உலகமெலாம் பிரசித்தி பெற்ற வேதங்களை எந்த ஆசிரியரிடமும் பயிலாமலேயே உணர்ந்து மிகச் சிறப்புற்றான் எனச் சுட்டுகிறது. இரண்டாவது பாடலின் வரி வேதங்களை விரைவிலே அறிந்தவன் என்பதைச் சுட்டுகிறது. இவ்வரிக்கு உரை எழுத வந்த வை.மு.கோ. அவர்கள் பிரகலாதன் தாயின் கருப்பத்தில் இருக்கும் பொழுதே நாரத மகாமுனிவர் உபதேசம் செய்ததன் மூலம் வேதப் பொருள் அனைத்தையும் அறிந்தவன் என்று கூறுகின்றார்.

ஆழ்வார் பாசுரத்தில் பெரிய திருமொழியில் 1619-ஆம் பாடலில் பரம்பொருள் நால்வேதப் பொருளை எல்லாம் உலகம் உணரப் பரிமுக மாய் அருளினான் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இப்பாசுரம் அமைந்த திருத்தலம் தேரெழுந்தூர் திருத்தலமாகும். திருவழுந்தூர் திருத்தலத்துப் பாசுரங்களில் மறைகள் பற்றிய தொடர்கள் பல வந்துள்ளன. எனவே, திருஅழுந்தூர் பாசுரங்களை அந்நகரில் தோன்றிய கம்பன் அறிந்ததால் இறைவன் திருவருள் இருந்தால்தான் வேதங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்த எண்ணத்தில் தான் பிரகலாதனைக் குறிப்பிடும் பொழுது ஒதாது உணர்ந்தவன் என்றும், ஒல்லை மறை உணர்ந்தவன் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார் எனக் கொள்ளலாம். வேதத்தைப் பரமன் அருளினான் என்பதைக் கூறுகின்ற பிரபந்தப் பாசுரத்தை இங்கு நினைவு கொள்ளுவதும் பொருத்தமுடையதாகும்.

“முன் இவ்வுலகு ஏழும் இருள் மண்டியுண்ண

முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப வந்து

மன்னுகலை நால்வேதப் பொருளை எல்லாம்

பரிமுகமாய் அருளியஎம் பரமன் காண்மின்”

என்பது மேற்குறித்த பாசுரப் பகுதியாகும்.

பிரகலாதன் ஓதாது வேதத்தை அறிந்தவன் என்பதை மேலும் வலியுறுத்தும் வண்ணம் பிரகலாதனே தன் ஆசிரியரிடம் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“ஆதி நாயகன் பெயர் அன்றி யான் பீறிது அறியேன்
ஓத வேண்டுவது இல்லை என உணர்வீனுக்கு ஒன்றும்
போதியாதலும் இல்லை என்று இவை இவை புகன்றான்”

(பாடல் - 27)

இப்பாடலில் எட்டெழுத்து மந்திரத்தைச் சொல்லுகின்ற அருள் எனக்குக் கிடைத்ததால் ஓதவேண்டியது யாதும் இல்லை என்றும், எனக்கு ஒதுவிக்க வேண்டுவதும் யாதுமில்லை என்றும் பிரகலாதன் கூறுகிறான். இப்பகுதி முன் கருத்தினை வலியுறுத்துவதாகும். இதனை மேலும் வலியுறுத்துவது போல அடுத்த பாடல் அமைகிறது.

“தொல்லை நான்மறை வரன்முறைத் துணி பொருட்கு எல்லாம்
எல்லை கண்டவன் அகம்புகுந்து இடம் கொண்டது என் உள்
இல்லை வேறு இனிப் பெரும் பதம் யான் அறியாத”

(பாடல் - 28)

இதில் நான்கு மறைகளும் கூறுகின்ற மேன்மையான பொருளாம் பரமன் என் உள்ளத்தில் இருப்பதால் நான் எதுவும் அறிய வேண்டியதில்லை என்கிறான் பிரகலாதன். எனவே, பரமனருள் கிடைத்தவர்களுக்கு வேதங்கள் ஓதாமலே உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மேலும் ஒரு பாடலில் பிரகலாதன் தன் உள்ளத்தில் தனித் தலைவனான ஸ்ரீமன் நாராயணன் வந்தனன், அதனால் அனைத்துத் கலைகளும் வேதங்களும் என்னால் அறியுமாறு வந்து விட்டன என்று கூறுகிறான்.

“ஒரு தனித் தலைவன் மனக்கு வந்தனன் வந்தன யாவையும்
மறையோய்” (பா. 33) என்கிறான். இவ்வாறு இறைவன் திருவருள் உள்ளத்தில் பதியுமானால் வேதத்தின் உட்பொருளைத் தானே அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பதைப் பிரகலாதன் மூலமும், பிரகலாதன் கூற்று மூலமும் அறிவித்த கம்பன் இறையருள் கிடைத்தால்தான் அறிய முடியுமா? என்ற கேள்விக்கும் விடை தருகிறார்.

பரமனுடைய திருவருள் தன் உள்ளத்தில் பதியவில்லை என்றாலும் அடியவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தால் வேதப் பொருளை உணர்ந்து விடலாம் என்பதுதான் கம்பன் கூறுகின்ற அவ்விடையாகும். அந்த விடைக்குரிய பாடல்:

“செவிகளால் பலகேட்டிலர் ஆயினும் தேவர்க்கு
அவிகொள் நான்மறை அகப்பொருள் புறப்பொருள் அறிவார்
கவிகள் ஆகுவார், காண்குவார், மெய்ப்பொருள் - காலால்
புலிகொள் நாயகற்கு அடியவர்க்கு அடிமையின் புக்கார்”

(பாடல்-32)

இப்பாடல் ஓர் அற்புதமான பாடலாகும். உலகை அளந்த திருமாலின் அடியவர்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றவர்கள் மற்றொருவரின் துணைஇன்றிச் சகல வேதங்களின் புறப்பொருளையும் உட்பொருளையும் அறிவார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்ற இப்பாடல் பரமனின் அடியவர்க்குச் செய்யும் தொண்டையும் அதன் சிறப்பையும் அதனால் கிடைக்கின்ற வேதப் பொருள் அறிகின்ற பயனையும் குறிக்கின்றது. இதனைத்தான் வைணவம் பாகவத கைங்கரியம் என்று வலியுறுத்தும். எனவே, கம்பனின் எண்ணம் பரமனருளால் வேதத்தை அறியலாம் அல்லது அடியவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதால் வேதத்தை அறியலாம் என்பது நன்கு தெளிவாகிறது.

இவ்வாறு தானே அறிந்த பிரகலாதன் வேதப்பொருள்களாக எதை எதை அறிந்திருந்தான் என்பதை வெளிப்படுத்தக் கம்பன், நீ கூறுகின்ற நாமத்தின் பெருமை என்ன, என்று கேட்ட தந்தைக்குக் கூறுகிற உபதேச மொழிகளை அமைத்திருக்கிறார். இரணியன் வதைப் படலத்தில் 57ஆம் பாடல் முதல் 78ஆம் பாடல் வரை அமைந்த 22 பாடல்களும் வேதத்தின் பொருளை விரித்துக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். இன்னும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் வைணவத் தத்துவங்களைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கூறுகிறது எனலாம். அப்பாடலின் கருத்துக்களைத் தொகுத்தால் வேதப் பரம்பொருளின் அனைத்துக் குணங்களையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

வேதங்களை ஒதாது உணர்ந்த பிரகலாதன் தான் உணர்ந்த வேதப் பொருளைத் தந்தைக்குக் கூறிய உபதேசத்தில் தெளிவுபடுத்தினான்.

இவ்வாறு தெளிவு கொண்ட வேத அறிவினால் பிரகலாதன் பெற்ற பயன்களை மன்னன் ஆணையால் அளிக்கப் பெற்ற தண்டனையில் இருந்து அவன் மீண்டதன் மூலம் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

முதலில் அவர்கள் கொடுத்த தண்டனை வேலையும் மழுவையும் பிரகலாதன் மீது வீசிக் கொல்ல நினைத்ததாகும். அவை தவமில்லாத பகைவரின் வசைச்சொற்கள் எவ்வாறு வல்லமையற்று விழுமோ அதுபோல வீழ்ந்தன என்கிறார் கம்பன். அவ்வாறு கூறுகின்ற பொழுது பரம்பொருளைத் துணையாகக் கொண்டதால் இந்த அருள் நிகழ்ச்சி நடந்தது என்கிறார்.

இரண்டாவது அவர்கள் கொடுத்த தண்டனை தீ மூட்டிப் பிரகலாதனைத் தூக்கி அதில் எறிந்ததாகும். ஆனால், அரி என்று பிரகலாதன் தொழுது நின்றதால் பரமனின் தாள் போலத்தீ குளிர்ந்தது (ஈசன் எந்தை இணையடி நீழல் அப்பருக்குத் தோன்றியது போல) இதற்கு உவமை சொல்லுகின்ற பொழுது அனுமனின் வாலில் இட்ட தீ குளிர்ந்தது போல என்று கம்பன் கூறுவது நினைக்கத் தக்கதாகும்.

மூன்றாவது தண்டனை பாம்புகளை விட்டுக் கடிக்கச் செய்தது ஆகும். ஆனால், பரமனின் திருப்பெயரை மறவாத பிரகலாதனுக்கு பாம்பின் நஞ்சு அமுதமாயிற்று. அடுத்தது யானையை விட்டு மிதிக்கச் செய்தது ஆகும். கஜேந்திர யானைக்கு உதவிய திருமாலின் நாமம் என் மனத்திலே உள்ளது என்று பிரகலாதன் கூற யானை பிரகலாதனை வணங்கியது.

அடுத்துக் கல்லைக் கட்டிக் கடலில் எறிந்தனர். அப்பொழுதும் தனிநாயகனின் நாமத்தைவிடாது உச்சரித்ததால் கல்லும் சுரைக் குடுவை ஆயிற்று. தீமைகள் நீங்கப் பிரகலாதனுக்குக் கிடைத்த அருட் செயல்கள் எல்லாம் பரமன் நாமத்தால் விளைந்தவை என்றாலும் அவை எல்லாம் மறை வல்லமையாலும் நிகழ்ந்தன என்பதைக் குறிப்பிடுவது போல் இறுதியில் பிரகலாதனைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது மறை உணர்ந்தான் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மோதுற்று ஆர்ச்சிரை வேலையிற் றுழ்கான்
மீதுற்று ஆர்ச்சிலை மீது கிடந்தான்
ஆதிப் பண்ணவன் ஆயிர நாமம்
ஓதுற்றான் மறைஒல்லை உணர்ந்தான்”

(பாடல்-103)

என்பது கடைசித் தண்டனையிலிருந்து மீண்ட பாடலாகும். இங்கு மறை ஒல்லை உணர்ந்து என்று கூறுவதால் வேதத்தை உணர்ந்த பயன்தான் இத்தகைய அருள் நிலைகள் என்பதை உறுதியாகக் காணலாம்.

பரமனின் அருள் கிடைத்தவுடன் அமைந்த 104ஆம் பாடலிலிருந்து 113 வரை உள்ள பாடல்கள் வேதத்தில் கூறப்படுகின்ற பரமனின் பெருமைகளை எல்லாம் பிரகலாதன் மனத்திலே பரமனை நினைந்து கூறுகின்ற போற்றிப் பாமாலைகள் போல் அமைந்துள்ளன.

எனவே, வேதத்தின் பயனைப் பெற்ற பிரகலாதன் பரமனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அப்பயனை அனுபவித்தவன் ஆகின்றான். அதன் பின்னர் தான் இரணியனுக்கும் பிரகலாதனுக்கும் நேரிடையான விவாதம் தொடங்கிற்று. அந்த விவாதத்தில் இரணியனுக்கு வேதங்களின் உட்பொருளை உபதேசிக்கின்ற குருவாகப் பிரகலாதன் விளங்கினான். எனவேதான் நீ கூறுகின்ற தலைவன் யார்? என்று இரணியன் கேட்ட பொழுது வேதத்தின் கருப்பொருளைப் பிரகலாதன் கூறுவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது.

“மூன்று அவன் குணங்கள் செய்கை மூன்று அவன் உருவம் மூன்று
மூன்று கண் சுடர்கொள் சோதி மூன்று அவன் உலகம் மூன்று
தோன்றலும் இடையும் ஈறும் தொடங்கிய பொருள்கட்கு எல்லாம்
சான்று அவன் இதுவே வேதமுடிவு இது சரதம் என்றான்”

(பாடல்-122)

இப்பாடல் வேதமுடிவைத் தந்தைக்குப் பிரகலாதன் உபதேசித்த பாடலாக அமைந்து வேதம் ஒதுவிக்கின்ற ஆசாரியனாக அவனைக் காட்டுகின்றது எனலாம். இதுவே வேதமுடிவு என்ற தொடர் பிரகலாதனின் வேதக் கல்வியையும் வேத வல்லமையையும் காட்டுகிறது.

உபதேச குருவாக விளங்கிய பிரகலாதன் அடுத்துப் பரமனிடத் தில் பெரும் நம்பிக்கை கொண்ட தன்னம்பிக்கையாளனாக விளங்கு

கின்றான். அதாவது தந்தை கூறுகின்ற இடத்தில் பரம்பொருள் தோன்ற வில்லை என்றால் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன் என்று சத்தியம் செய்து தன்னம்பிக்கை கொண்ட தலைவனாக விளங்குகின்றான்.

**“சொன்னவன் தொட்ட தொட்ட இடம்தொறும் தோன்றான் ஆயின்
என் உயிர் யானே மாய்ப்பல், பின்னும் வாழ்வு உகப்பல் என்னின்
அன்னவற்கு அடியேன் அல்வேன் என்றனன் அறிவின் மிக்கான்”**

(பாடல்-126)

சபதம் செய்கின்ற பிரகலாதனைக் குறிப்பிடுகின்ற கம்பன் அறிவின் மிக்கான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு கூறாது பரம்பொருள் மீது பக்தி மிக்கான் என்று கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு கூறாது அறிவின் மிக்கான் என்று கூறியதால் பிரகலாதனின் வேத அறிவுதான் இத்தகைய தன்னம்பிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே கம்பன் பிரகலாதனை அறிவின் மிக்கான் என்றார் போலும்.

பிரகலாதனின் தன்னம்பிக்கைக்கு ஏற்ப நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றி அரக்கர்களை அழிக்கின்ற பொழுது இரணியன் நரசிங்க மூர்த்தியை அழிக்கப் போர்க் கோலம் கொண்டான். அப்போது வேதம் உணர் பிரகலாதன் தந்தையைத் தடுத்து நரசிங்க மூர்த்தியை வணங்கி அருள் பெறுவாயாக என்று குறிப்பிடுகிறான். இக்கருத்தமைந்த பாடலில் பிரகலாதனைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது கம்பன் உலகெலாம் புகழ் நின்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (பாடல்-145) தன்னம்பிக்கையோடு இருந்தால் உலகப் புகழை அடையலாம் என்பதை இது காட்டுகிறது.

உலகெலாம் கிடைத்த புகழோடு வேதம் உணர்ந்து அதன் வழி நடந்தால், வேதத்தின் பெருமையை உணர்ந்தால், வேதத்தைப் பிறருக்கு உபதேசித்தால் அந்த வேதமே வேதம் உணர்ந்தவர். சொல்வழி நடக்கும் என்பதையும் கம்பன் இறுதியில் குறிப்பிடுகின்றார். திருமாலின் அவதாரமான நரசிங்க மூர்த்தி பிரகலாதனுக்கு வரங்களை அருளுகின்ற பாடல்களில் ஒன்று கீழ்வரும் பாடலாகும்.

“நல் அறமும் மெய்ம்மையும் நான்மறையும் நல்அருளும்

எல்லை இலா ஞானமும் ஈறுஇலா எப்பொருளும்

தொல்லை சால் எண்குணனும் நின்சொல் தொழில் செய்ய

மல்லல் உரு ஒளியாய் நாளும் வளர்க நீ”

(பாடல்-173)

இப்பாடல் தன்னைப்போல் இறைக்குணமும், இறைத் தன்மையும் பிரகலாதனுக்குக் கிடைக்கும் என்பதை நரசிங்க மூர்த்தி கூறுவதாக அமைந்த பாடலாகும். இதில் அறம், மெய்ம்மை, நல்அருள், நான்மறை, ஞானம் ஆகிய அனைத்தும் பிரகலாதனுக்குத் தொழில் செய்யும் என்று நரசிங்க மூர்த்தி அருளியதாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

நான்மறை முதலியனவும் பிரகலாதன் சொல்வழி தொழில் செய்யும் என்று பரம்பொருளே குறிப்பிடுவதால் வேதத்தின் பெரும்பயன் பெறப்படுகிறது.

இப்பகுதியில் கூறப்பெற்ற செய்திகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது இரணியன் வதைப் படலம் வேதத்தின் அடிப்படையில் வேதத்தின் பெருமையினையும், வேதம் உணர்த்துகின்ற பரம் பொருளின் பெருமையினையும் உணர்த்துவதற்காகவும் கூறப் பெற்றிருக்கலாம் என்ற கருத்தை உறுதியாகப் பெற வைக்கும். மேலும் பிரகலாதன் வேதத்தைத் தானே உணர்ந்த நிலை அடுத்துக் கூறப் பெற்றது. அவ்வாறு உணர்வதற்குக் காரணம் மூலப் பரம்பொருளாம் நாராயணன் அவன் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த நிலையும், அடுத்து வேதப் பகுதிகளாக அவன் உணர்ந்த நிலையும், அவ்வாறு உணர்ந்ததால் தீமைகளிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட பிரகலாதன் பரமனைப் போற்றும் நிலையும், போற்றிய பிரகலாதன் குருவாக உயர்ந்த நிலையும், அந்த உயர்ந்த நிலையில் வேதங்களே தன்சொல் வழி நடக்கக் கூடிய பெருமை பெற்ற நிலையும் வேதம் உணர் பிரகலாதனின் பரிணாம வளர்ச்சியாக இரணியன் வதைப் படலத்தில் காணமுடிகிறது.

வேதமும் பிற பாத்திரங்களும்:

இராமாயணப் பாத்திரங்களில் வாலியின் பாத்திரமும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வாலியை அறிமுகப்படுத்துகின்ற அனுமன் வேதங்களுக்கு எல்லாம் வேலி போன்றவன் என்று தொடக்கத்திலேயே அறிமுகப்படுத்துகிறான். சிவ பக்தனாக விளங்குகின்ற வாலி வேதத்தை அறிந்திருப்பது இயல்புதான். என்றாலும் வேதத்தை அறிந்தவனாக மட்டும் வாலியைக் காட்டாது நான்கு வேதங்களாகிய

நெற்பயிருக்கு வேலியைப் போன்று பாதுகாவலாக உள்ளான் என்றும் கூறுவது சிறப்புடையதாகும். வேதங்களை அறிந்து அவற்றைக் காப்பதற்குச் சிவபெருமானின் திருவருள் காரணமாக அமைந்தது போலும். மேலும் இங்கு வேதங்கள் நெற்பயிராக உருவகம் செய்யப் பெற்றிருப்பதும் சிறப்புடையதாகும். நெல்லாகிய உணவுப் பொருள் எவ்வாறு உலக மக்களைக் காக்கின்றதோ அதுபோல வேதங்களும் உலக மக்களை நல்லொழுக்கத்தோடு சிரஞ்சீவித் தன்மையும் அளித்துக் காப்பதால் நெற்பயிராக உருவகிக்கப்பட்டது போலும். இத்தகைய பொருளமைந்த பாடல்.

“நாலு வேதம் ஆம் நவை இல் ஆர் கலி
வேலி அன்னவன் மலையின்மேல் உள்ளான்
சூலதன் அருள் துறையில் முற்றினான்
வாலி என்று உள்ள வரம்புஇல் ஆற்றலான்”

(கிட்சிர்தா - நட்புகோட் - 38)

இப்பாடல் மூலம் வேதத்திற்கு வேலியாக விளங்கிய வாலி வேதப் பொருள்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்தவன் என்பதைப் பல இடங்களில் காண முடிகிறது. இராமநாமத்தை அம்பில்கண்ட வாலி இராமனை இகழ்ந்து பேசுகின்ற முதல் பாடலில் இத்தகைய செயலைச் செய்த இராமன் தோன்றியதால் வேதநூல்கள் கூறிய தருமங்களைக் கைவிடாத சூரியகுலம் தருமத்தைக் கைவிட்டு விட்டதே என்று எடுத்தவுடனேயே வருந்துகின்றான். இராமன் சூரிய மரபில் வந்தவன் என்பதும், அந்தச் சூரிய குலத்தார் வேத சாத்திர மரபுகளை நன்கு கடைப்பிடித்து வந்தார்கள் என்பதையும் வாலி நினைவுபடுத்திக் கொண்டு பேசினான் என்றால் அவன் வேத சாஸ்திரம் அறிந்தவன் என்பதுதானே பொருளாகும். அதற்குரிய பாடல்:

“வீல் அறம் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேதநல் நூல்
சொல் அறம் துறந்திலாத சூரியன் மரபும், தொல்லை
நல் அறம் துறந்தது என்று, நகை வர நாண் உட்கொண்டான்”

(கிட்சிர்தா - வாலிவதை - 72)

இப்பாடலை அடுத்துப் பிறிதோர் இடத்தில் வேதத்தையும் தன்னையும் இணைத்து வாலி இராமனிடத்தில் வாதம் செய்கின்றான்.

வேதநூல் முறைமையையும், குலத்து இயற்கையையும் நல் ஒழுக்கத்தையும் இராமனே நீ போற்றவில்லை. எனவே, வாலியை அழித்தாய் அல்லை. அறத்தின் வேலியை அழித்தாய் என்கிறான் வாலி. அனுமன் வாலியை அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது எவ்வாறு மறைக்கு வேலி என்றானோ அதுபோல வாலி தன்னைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பொழுது அறத்தின் வேலி என்றே கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நூல் இயற்கையும் நும் குலத்து உந்தையர்
போல் இயற்கையும் சீலமும் போற்றவை
வாலியைப் படுத்தாய் அல்லைமன் அற
வேலியைப் படுத்தாய் விறல் வீரனே”

(கிட்கிர்தா - வாலிவதை - 87)

என்பது வாலியின் கூற்றாக வரும். பாடலாகும். இராமனை நூலின் இயற்கையைப் போற்றாதவன் என்று கூறுவதோடு தன்னை நிலைத்த அறத்தைச் சொல்லுகின்ற வேதத்திற்கு வேலியாக குறிப்பிட்டுக் கொள்வது வாலி தன்னை உயர்த்திக் கொள்வதாகவே தோன்றுகிறது. அவ்வாறு உயர்த்திக் கொள்ளக் காரணம் அவன் வேதத்தைப் போற்றியதுதான் என்பது தெரிகிறது.

தன்னை மறைந்து நின்று கொன்றதற்கு உரிய காரணத்தை இலக்குவன் கூறக் கேட்ட வாலி தன்னைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டுகிறான். அவ்வாறு வேண்டுகின்ற வாலியைக் கம்பன் சுட்டிக் காட்டும் பொழுது, செவியுறு கேள்விச் செல்வன் என்று குறிப்பிடுகின்றான். கேள்விச் செல்வம் வேதக் கல்வியைக் குறிப்பது என்பது முன்னமேயே கூறப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் கேள்விச் செல்வமாம் வேதக் கல்வியைப் பெற்ற வாலி இலக்குவன் கூறிய சமாதானத்தை வேதக் கல்வி கற்றதனால்தான் ஏற்றுக் கொண்டான். இதனை உணர்த்தவே கம்பன், செவியுறு கேள்விச் செல்வன் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றான்.

“கலீ குலத்து அரசும் அன்னகட்டுரை சுருத்தில் கொண்டான்
அலியுறு மனத்தன் ஆகி அறத்திறன் அழியச் செய்யான்
புலியுடை அண்ணல் என்பது எண்ணினன் பொருந்தி முன்னே
செவியுறு கேள்விச்செல்வன் சென்னியின் இறைஞ்சிச்

சொன்னான்” (கிட்கிர்தா - வாலிவதை - 118)

இப்பாடலில், வாலி புண்பட்டுக் கிடந்ததால் இராமனை நேரிடையாகத் தண்டனிட்டு வணங்க முடியாத காரணத்தால் சென்னியால் வணங்கினான் என்று கூறியிருப்பது நயம் காணும் பகுதியாகும்.

இத்தகைய நிலையில் வாலியாகிய பாத்திரம் வேதப் பொருள் அறிந்த பாத்திரமாக, வேதத்தைக் காக்கின்ற மன்னனாக விளங்கியமை கம்ப காவியத்தால் பெறப்படுகிறது.

வாலியை நினைக்கின்ற பொழுது வானரர்களில் மற்றொரு சிறந்த பாத்திரமான அனுமனை நினைக்காமல் இருக்க இயலாது. அனுமனும் வேதம் அறிந்த விற்பன்னனாகவே விளங்குகிறான். இராம இலக்கு மணர்களைக் காணவந்த அனுமன் கோலமும் மாணவப் படிவமாக அமைந்தது. அம்மாணவக் கோலமும் வேத மாணவர் கோலம் தான். ஏனென்றால், இராமன் அனுமனைப் பார்த்ததும் அவன் கூறிய சொல்லைக் கேட்டதும் அவன் வேதம் உணர்ந்தவன் என்பதை அறிந்து கொள்கிறான். எனவே தான் இலக்குவனிடம் அவனைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அவன் கல்லாத கல்வியும் வேதமும் உலகத்தில் இல்லாதவையே ஆகும் என்று கூறி அந்த அளவிற்குச் சகல வேத ஆகமங்களையும் கற்றவன் என்ற குறிப்பைத் தருகிறான்.

“இல்லாத உலகத்து எங்கும் இங்கு இவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி
சொல்லாலேதோன்றிற்று அன்றே யார்கொல் இச்சொல்லின் செல்வன்
வீல்ஆர் தோள் இளைய வீர விரிஞ்சனோ விடைவலானோ”

(கிட்கிந்தை - அனுமப்படலம் - 20)

என்பது அனுமனின் அப்பெருமை கூறும் பாடலாகும். அனுமன் வேத விற்பன்னன் என்பதை இராமன் உணர்ந்ததால்தான் தன்னை அவன் வீழ்ந்து வணங்கியபோது தகாது என்று தடுத்ததை இங்கு நினைவு கொள்ள வேண்டும். அனுமனை விளிக்கின்ற பொழுது கேள்வி நூல் மறை வல்லவன் என்றே விளிக்கின்றான்.

இராமனுக்கு முன்னே தன் பெரு வடிவத்தைக் காட்டி மகிழுகிறான் அனுமன். அவனுடைய உருவத்தைப் பற்றிக் கம்பன் வருணிக்கும் பொழுது தருமத்தின் தனிமையைத் தீர்க்கின்ற

அனுமனின் வடிவம் வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற பெரிய வடிவங்களை உடைய பொருள்கள் எல்லாம் சின்னஞ் சிறியவை என்று கூறும்படி அனுமன் பெரு வடிவம் எடுத்தான் என்று கூறுகின்றார்.

“மின் உருக் கொண்ட வில்லோர் வியப்புற வேதநல்நூல்
பின் உருக் கொண்டது என்னும் பெருமைஆம் பொருளும் தாழ்”
(கிட்கிந்தை - அனுமப்படலம் - 34)

என்ற பாடற் பகுதி அனுமனின் பேருருவத்தை வேதத்தோடு இணைத்துக் கூறுவதாகும். இத்தகைய பெரிய உருவத்தைக் கண்ட இராமன், அனுமனைப் பாராட்டும் பொழுது,

“நாட்படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும் அறிய முடியாத மோட்சலோகமே வானர வடிவெடுத்து வந்ததாம்” என்று அனுமனின் சிறப்பைக் கூறுவதும் அனுமனுக்கு இருந்த வேதத் தொடர்பைக் காட்டுவதாகும்.

நட்புகோட் படலத்தில் சுக்ரீவனிடத்தில் இராமனுடைய பெருமைகளைச் சொல்லி முடித்த பொழுது அனுமனை, “மந்திரம் கெழு முன்னூல் மரபுணர்ந்து உதவுவான்” என்று (பா. 15) கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு வேத மந்திரங்களை நன்கு அறிந்து வேத நீதி சாஸ்திர நூல்களையும் அறிந்து நல்ல ஒரு அமைச்சனாக விளங்கிச் சுக்ரீவனுக்கு உதவுகிறவன் அனுமன் என்ற செய்தியைக் கம்பன் நினைவூட்டுகிறார்.

வேதம் அறிந்த அனுமன் வேதம் இருக்கும்வரை இருப்பான் என்பதைச் சுந்தர காண்டத்தில் திருவடி தொழுத படலத்தின் பாடலால் காண முடிகிறது. சீதை கொடுத்த சூளாமணியை இராமனிடம் அனுமன் கொடுத்த செய்தியைக் கூறுவது அப்பாடலாகும். சிறந்த வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்ற கால தத்துவம் உள்ள அளவு வரை சிரஞ்சீவியாய் அனுமன் இருப்பான் என்ற பொருளை அது தருகிறது. அப்பொருளுக்கு உரிய பாடல்:

“வைத்தபின் துகிலின் வைத்த மா மணிக்கு அரகை வாங்கி
கைத்தலத்து இனிதின் ஈந்தாள் தாமரைக் கண்கள் ஆர
லீத்தக காண்டி என்று கொடுத்தனன் வேத நல் நூல்
உய்த்துள காலம் எல்லாம் புகழொடும் ஒக்க நிற்பான்”

(சுந்தரகாண்டம் - திருவடி தொழுத - 81)

இப்பாடலில் சூளாமணியைக் கொடுத்து இராமனுடைய வருத்தத்தைப் போக்கிய அனுமன் வேதநூல் கற்றவன் என்பதால்தான் பல இடையூறுகளையும் தன் அறிவாற்றலால் கடந்து இப்பணியைச் செய்து முடித்தான். அவன் தந்த சூளாமணியால் இராமன் காதல் துயர் நீங்கி மகிழ்வுற்றான். அவன் மகிழ்வுற்றதால் வேதப் பொருள் நிலைத்தது. வேதப் பொருள் நிலைத்ததால் அனுமனும் சிரஞ்சீவி ஆகின்றான்.

தொடக்கத்தில் இராம இலக்குமணர்கள் காண எவ்வாறு அனுமன் மாணவப் படிவம் தாங்கிச் சென்றானோ அதுபோலக் காப்பியத்தின் இறுதியில் பரதனைக் காண நந்தி கிராமம் சென்ற அனுமன், மறையவர் வடிவு கொண்டே சென்றான். அவனுடைய வடிவைக் கண்ட பரதன், மறையவர் வடிவு கொண்டு வந்த நீ யார்? என்று கேட்கின்றான். எனவே, அனுமன் தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வேதக் கல்விக்கு ஏற்ற வடிவைத் தாங்கியது அனுமனின் வேத ஞானத்தைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்.

*“மறையவர் வடிவு கொண்டு அணுக வந்தனை
இறைவரின் ஒருத்தன் என்று எண்ணுகின்றனென்
துறை எனக்கு யாதுஎனச்சொல்லு சொல் என்றான்
அறைகழல் அனுமனும் அறியக் கூறுவான்”*

(யுத்த - கீட்சிப் படலம் - 255)

என்ற பாடல் அனுமனின் மறையவர் வடிவு கூறும் பாடலாகும்.

மயேந்திரப் படலத்தில் அனுமன் தான் கடலைக் கடக்க முடியும் என்று கூறுகின்ற பொழுது பல காரணங்களில் ஒரு காரணமாக வேதத்தைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவான் ஜாம்பவான். அவன் கூறுகின்ற தகுதிகள் - நீதி நெறியில் நிற்பீர், வாய்மை அமைந்தீர், மகளிர் இன்பத்தை மனத்தாலும் எண்ணமாட்டீர். பிரமனால் மேம்பட்ட ஆயுள் உடையீர், அத்துடன் மறை எல்லாம் ஓதி உணர்ந்தீர் என்று கூறுவான். (பா. 15) எனவே, இங்கு எடுத்துக்காட்டப் பெற்று செய்தி களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது அனுமன் பாத்திரம் வேதநூல் கற்ற, வேதவழி நடக்கின்ற வேதப் பொருளை அறியச் செய்த சிறந்த ஒரு பாத்திரம் எனக் கொள்ளலாம்.

தயரத குமார்களும் வேதமும்:

கம்பன் காவியத்தில் காப்பியப் தலைமையைப் பெறுகின்ற தயரத குமார்கள் நால்வரும் வசிட்டரிடம் வேதக் கல்வியைக் கற்றவர்கள். வசிட்டரிடம் வேதக் கல்வியைக் கற்பதற்காக ஆசிரியர் இருக்கும் இடம் நாடிச் சென்று கற்றவர்கள். ஆளும் இராச குமார்களாக இருந்தாலும் ஆசிரியரை நாடிச்சென்று கல்வி கற்பதுதான் உயர்ந்த ஒழுக்கம் என்று கருதிய கம்பன் தயரத குமார்களையும் இரணிய குமாரனையும் வேதபாரகர்களை நாடிச் சென்று கல்வி கற்றதாகக் காட்டுகின்றார்.

தயரத குமார்களில் இலக்குவன் இராமன் வழி செல்கின்றவன். குலமுறை கிளத்துப் படலத்தில் விசுவாமித்திரர் இராம பரம்பரையைக் கூறுகின்ற பொழுது வசிட்டனிடத்தில் கல்வி கற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றார். அப்பொழுது நான்கு வேதங்களையும் ஒத்தவர்கள் தயரத குமார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, இலக்குவன் வேதவழி இராமனைத் தொடர்ந்து நடக்கின்றவன் என்பது புலனாகின்றது. இவர்கள் வேதம் பயின்றதால் தீயவழிகளைக் கனவிலும் நினைக்காதவர்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

இலக்குவனின் வேதச் சிறப்பை நகர்நீங்கு படலத்தில் காண முடிகிறது. தந்தையின் வரத்தால் இராமன் காடேகப் போகிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட இலக்குவன் சினமுற்றுப் போர்க்கோலம் பூணுகிறான். இராமன் அதனைக் கண்டு அவனிடத்தில் வந்து உரையாடுகிறான். அவனிடத்தில் விதிக்கு விதியாக என்னுடைய வில்லாற்றலை நீ காண்பாயாக என்று சினந்து கூறுகிறான் இலக்குவன். அதனைக் கேட்ட இராமன் வேதங்களின் பொருளை அறிந்த உன்னுடைய நாவினாலே நீ இவ்வாறு கூறலாமோ? என்று கேட்கிறான். அன்னையும் பிதாவும் தெய்வமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேதம் சொன்னதை நாள்தோறும் சொல்லுகின்ற உன்னுடைய வாயினால் அதற்கு மாறாகப் பேசலாமோ என இராமன் கேட்கின்றான். அதன்மூலம் இலக்குவன் வேதம் உணர்ந்தவன் என்பது தெளிவாகப் புலனாகிறது.

“ஆய்தந்து அவன் அவ் உரை கூறலும் ஐய நினைதன்
வாய் தந்தன கூறுதியோ மறை தந்த நாவால்
நீ தந்தது அன்றே நெறியோர் கண் நிலாதது ஈன்ற
தாய் தந்தை என்றால் அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னோ”

(பாடல் - 136)

சினம் தணிந்த இலக்குவன் இராமன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு
மௌனமாக இருந்தான். அதனைக் கூறுகின்ற பொழுது வேதத்தைத்
தொடர்புபடுத்திக் கம்பன் கூறுகிறார். இராமனுக்கு முன்னே நின்று
மேலும் கூற முடியாத வேத மொழிகளைப்போல இராமனுடைய
சொல்லுக்கு மீற முடியாது இலக்குவன் விளங்கினான் என்ற
பொருள்படப் பாடலை அமைக்கிறார் கம்பன்.

“சீற்றம் துறந்தான் எதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றம் துறந்தான் மறைநான்கு என வாங்கல் செல்லா”

(பாடல் - 142)

என்பது அப்பாடல் பகுதி.

இராமனை அடுத்த பரதன் வேதக் கல்வியை வசிட்டனிடம்
கற்றவன். எனவே, வேதப் பொருளை நன்கு அறிந்தவன் ஆவான்.
கேசேய நாட்டில் இருந்த பரதன் அயோத்திக்கு வருகிறான். அவன்
வருகின்ற பொழுது சேனைகள் தொடர்ந்து வருகின்றன. அவனோடு
வில் வேதத்தில் வல்லவர்களும் உடன் வந்தார்கள் என்று கம்பன்
குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, வில் பயிற்சியில் வேதக் கல்வியைக்
கற்றவர்கள் பரதனுக்கு நெருங்கியவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் எனத்
தெரிகிறது. (பள்ளிபடைப் படலம் - 13)

கோசலையிடம் பரதன் சபதம் செய்கின்ற பொழுது இராமன் காடு
செல்வதற்குத் தான் காரணமாக இருந்தால் எனக்கு நரகம் கிடைக்
கட்டும் என்று கூறி, யார் யாருக்கு எல்லாம் நரகம் கிடைக்கும் என்று
பட்டியல் போடுகிறான். அதில் ஒன்று மனிதரால் செய்யப்படாத
வேதத்தைப் பலர் சேர்ந்து உருவாக்கியதால் வேதங்கள் உண்டாயின
என்று கூறுவோர் நரகம் எய்துவர் என்று கூறுகின்றான் பரதன். எனவே,
வேதம் மனிதரால் படைக்கப்படவில்லை. பரம்பொருளால் படைக்கப்
பட்டது என்ற கொள்கையைத் தெரிந்தவனாகப் பரதன் விளங்குகிறான்.
அதற்குரிய பாடல்:

“தழைத்த தண் துளவீனோன் தலைவன் அல்லன் என்று
 அழைத்தவன் அறநெறி அந்தணாளரில்
 பிழைத்தவன் பிழைப்பு இலா மறையைப் பேணாது
 இழைத்தவன் பொய் எனும் இழுதை நெஞ்சினோன்”
 (அயோத்தி - பள்ளிபடைப் - 100)

வேதத்தின் நிலைமை உணர்ந்த பரதன் நந்தியம்பதியில் இராமனின் திருவடிகளை முதன்மையாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வருகையில் வேதியர் பலர் உடன் இருக்க நல்லாட்சி புரிந்து வந்தான் என்பதை அறிய முடிகிறது. எவ்வாறென்றால் அனுமன் இராமனின் மோதிரத்தைத் தனக்குரிய அடையாளமாகக் காட்டிப் பரதன் தீப்புக இருந்ததைத் தடுக்கிறான். இராமனின் மோதிரத்தைப் பெற்றவுடன் பரதன் ஆடுகிறான், பாடுகிறான், ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறான் என்றெல்லாம் சொல்லி வந்த கம்பன், இராமன் வந்துவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியால் வேதியரைத் தொழுதான் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வேதியர் தமைத் தொழும் வேந்தரைத் தொழும்
 தாதியர் தமைத் தொழும், தன்னைத் தான் தொழும்”
 (யுத்த-மீட்சிப்படலம் - 253)

இப்பகுதியில் வேதியரை அவன் தொழுததற்குக் காரணம் வேத அந்தணர்கள் ஆசீர்வாதம். செய்ததால்தான் இராமன் திரும்பி வந்திருக்கிறான் என்று எண்ணுகிறான். அதுபோல அரசர்களைத் தொழுவதற்குக் காரணம் அரச நீதியை அவர்கள் தவறாமல் ஆட்சிபுரிந்ததினால்தான் பகைவரை வென்று இராமன் திரும்பியிருக்கிறான் என்று எண்ணுகிறான். தாதிகளாகிய தோழிமார்களை அவன் தொழுததற்குக் காரணம் அவர்கள் செய்த புண்ணியத்தால் தான் இராமனைக் காணும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். மேலும் தன்னை ஓர் அதிருஷ்டசாலியாகக் கருதித் தன்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தால் இராமன் திரும்பி வருகிறான் என நினைத்துத் தன்னைத் தானே தொழுகிறான். இவ்வாறு நயம் காணும் அளவிற்கு இப்பகுதி அமைந்து பரதன் வேதியர்களோடு வாழ்ந்தான் என்ற செய்தியைத் தருகிறது.

அடுத்த தம்பியான சத்துருக்கனன் காப்பியத்தில் அதிகம் இடம் பெறுகின்றவன் இல்லை. என்றாலும் இடம் பெறுகின்ற சில

இடங்களிலும் சிறந்த செயலுக்கு உரியவனாகிக் கற்பவர் நெஞ்சை விட்டு அகலாத பாத்திரமாக விளங்குகின்றான். வசிட்டனிடம் வேதக் கல்வி கற்ற சத்துருக்கனன் வேதம் அறிந்தவன், வேதவழி நடப்பவன் என்பதை உய்த்துணர முடியும். மேலும் பாத்திர அமைப்புக்கு ஏற்ப அவன் வேதத்தோடு தொடர்பு உடையவன் என்பதைக் கம்பன் ஓரிடத்தில் அமைத்திருக்கிறார்.

அயோத்தியா காண்டத்தில் காடு சென்ற இராமனை மீண்டும் அழைத்து வந்து ஆட்சிபுரிய வைப்பேன் என்று பரதன் புறப்பட்ட பொழுது உடன் புறப்பட்டு வர முனைந்த தீயவள் கூனியைச் சத்துருக்கனன் ஓடிச் சென்று தடுத்து அவளைத் துன்பப்படுத்த முயலுகின்றான். அப்பொழுது பரதன் இராமனுக்காக அவளை ஒன்றும் செய்யாது விட்டுவிட வேண்டும் என்று சத்துருக்கனனிடம் கூறுகிறான். அப்பொழுது அவனின் வேதத் தொடர்பு பரதனால் கூறப்படுகிறது.

“ஆதலால் முனியும் என்று ஐயன் அந்தம் இல்
வேதனைக் கூனியை வெகுண்டும் என்னினும்
கோதுஇலா அருமறை குலவும் நூல் வலாய்
போதும் நாம் என்று கொண்டு அரிதின் போயினான்”

(அயோத்தியா - ஆறுசெல் - 56)

இப்பாடலில் சத்துருக்கனனைக் குற்றமற்ற அரும்பொருள் உடைய வேதமாக விளங்குகின்ற சாத்திரத்தில் வல்லவனாக இருக்கின்ற நீ ஒரு பெண்ணின் பொருட்டுச் சினம் கொள்ளக் கூடாது என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டி இராமனை அழைக்கச் செல்லலாம் வா என்று பரதன் சத்துருக்கனனைக் கூட்டிச் செல்வதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு தயரத மக்கள் மூவரைப் பற்றி வேதங்களோடு தொடர்புபடுத்திக் காட்டிய கம்பன் இராமனையும் வேதத்தோடு தொடர்புபடுத்துகிறார். அவனுக்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு முன் கட்டுரையில் திருமால் என்ற தெய்வ நிலையில் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இங்கு தயரதன் மதலையாய் மானிட வடிவம் கொண்ட இராமனுக்குரிய வேதத் தொடர்பைக் கம்பன் வழி காண்பது இன்றியமையாதது ஆகின்றது.

இராமன் வசித்தனிடம் வேதம் பாயின்றான். மதிபுனை அரன் நிகர் முனிவனாம் வசித்தன் அருமறையினொடு ஒழிவுஅறு கலையும் கற்பித்தான். வசித்தன் மட்டுமன்றி அருமறை முனிவர்களும் இராம சகோதரர்களை விரும்பித் தாங்கள் அறிந்தவற்றை அவர்கட்குப் புகட்டினார்கள். (பால - அவதார - 126) முனிவர் இருப்பிடம் சென்று அவர்கள் கல்வி கற்றனர். கற்ற இராமனின் பெருமையைக் கம்பன் குறிப்பிடும் பொழுது, “தென்சொற் கடந்தான் வடசொற் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்” என்று அயோத்தியாக் காண்டத்தில் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இந்த இடம் இராமனின் கல்வியை மட்டும் காட்டாமல் கம்பனின் இரு மொழிப் புலமையையும் காட்டுவதாகும்.

வடமொழியும், தமிழ் மொழியும் ஒப்பானவை. இரு மொழிகளுக்குள் வேறுபாடு இல்லை. வேதப்பொருளைத் தருவதிலும், இறையுணர்வை ஊட்டுவதிலும் இரு மொழிகளும் சிறப்புற்றிருந்தன என்பதை நினைவு கொண்டு தன் எண்ணத்தை இராமனிடம் பதிவு செய்கிறார் கம்பன். இலக்குவன் தன் சொல்லை ஏற்பதில் தவறு இல்லை. ஏனென்றால் தான் தந்தை சொல் மந்திரமில்லை என்று வாழ்பவன். எனவே, தன் வழி நடக்கும் இலக்குவன் தன் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறும் பாடல் அது.

“நன் சொற்கள் தந்து ஆண்டு எனை நாளும் வளர்த்த தாதை
தன் சொல் கடந்து எற்கு அரசு ஆள்வது தக்கது அன்றால்
என் சொல் கடந்தால் உனக்கு யாது உளது ஈனம்? என்றான்.
தென்சொல் கடந்தான் வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்”
(நகர் நீங்குபடலம் - 136)

என்பது பாடல். இப்பாடலில் ஈற்றடிக்குக் கம்பன் தென்மொழியைச் சொல் கடந்தான் என்று மட்டும் கூறி - வடசொல் கலை என்று வட சொல்லில் தான் அதிகம் கலைகள் அதாவது வேத நூல்கள் இருந்தன என்று கூறி வடமொழிக்கு ஏற்றம் கொடுத்தார் என்று கூறுவதும் உண்டு. ஆனால், கம்பனுக்கு இரு மொழிகளிடத்தும் பற்று இருந்ததே தவிர, ஏற்றத் தாழ்வு காணும் குணம் இல்லை. அப்படிப் பார்த்தால் இவ்வரியில் தமிழுக்குத்தான் ஏற்றம் தந்துள்ளான் எனலாம். எவ்வாறு எனில் தென் சொல்லாகிய கடலைக் கடந்த இராமன் வடசொல்

கலைக்கு எல்லையைக் கண்டானே தவிர, அதனைக் கடக்கவில்லை என்று பொருள் கொள்ள இடம் தருகிறது. எனவே, பொதுவாக இருமொழிகளையும் சிறப்புப்படுத்தவே இராமனை இவ்வாறு சிறப்பிக்கிறார் கம்பர் என்று கொள்வது நலமாகும்.

இவ்வாறு இருமொழி வல்லவனான இராமனோடு மறை உணர்வைப் பல இடங்களில் இணைத்துக் கம்பன் காட்டிச் செல்கிறார். அவற்றை முறையாகக் காணலாம்.

நான்மறைக் கல்வி தவத்தால் பெறக் கூடியதாகும். தவத்தைத் தரக் கூடியதும் ஆகும். எனவேதான் இராமனாகிய பரம்பொருள் வேதக் கல்வியை வசிட்டரிடம் மானுட வடிவம் தாங்கிய அவதாரத்திற்கு ஏற்பக் கற்று, வேதம் கூறும் தவத்தைச் செய்ய வனம் புகுந்தனன். வனத்தில் வாழும் முனிவர்கள் அப்பெருமானை அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதாக உறுதி கூறினான் இராமன். அப்பொழுது அவர்கள் மகிழ்ந்து அவனை வேதத்தின் சாட்சி என்கின்றனர். வேதத்திற்கும் தவத்திற்கும் அவன் சாட்சி என்று முனிவர்கள் போற்றும் பாடல் ஆரண்ய காண்டத்தில் அமைந்துள்ளது.

“தோன்றல் நீ முனியின் புவனத் தொகை
முன்று போல்வன முப்பது கோடி வந்து
என்ற போதும் எதிர் அல என்றலின்
சான்றலோ எம் தவப் பெரு ஞானமே” (ஆரண்ய - அகத்திய - 24)

என்பது பாடல். அடுத்து இராமன் மானுட வடிவம் தாங்கியதால் மானுட வடிவத்திற்கு ஏற்ப நாள்தோறும் மறைகளை ஓதியிருக்கிறான். இதனை எதிர்நிலைப் பாத்திரத்தின்மூலம் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

சூர்ப்பனகை இராமனைப் பற்றி இராவணனிடத்தில் கூறுகின்ற பொழுது இராமனின் மானுட வடிவம் சுட்டிக் காட்டப் பெறுகிறது. அப்பொழுது இராம இலக்குமணர்கள் நாள்தோறும் வேதத்தை ஓதுகின்றவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றாள்.

“வற்கலையர் வார்கழலர் மார்பில் அணி நூலர்
விற்கலையர் வேதம்உறை நாவர் தனி மெய்யர்
உற்கு அலையர் உன்னை ஓர் துகள் துணையும் உன்னார்
சொற் கலை எனத் தொலைவு இல் தூணிகள் சுமந்தார்”

(ஆரணிய சூர்ப்பனகைசூழ்ச்சி-54)

இப்பாடலில் வேதங்களைக் கூறும் நாவினை உடையார் என்று கூறுவதோடு மட்டும் அல்லாமல் இறுதி வரியில் சொற்களின் வடிவமாக உள்ள வேதங்களைப் போல அழிவில்லாத அம்பறாத் தூணியை உடையவர் என்றும் காட்டி இராம இலட்சுமணர்க்குரிய வேதத் தொடர்பு சூர்ப்பனகை வாயிலாகக் கம்பனால் காட்டப் பெறுகிறது. அவர்கள் வைத்திருந்த அம்பறாத்தூணி வேதம் போன்றது என்று கூறப்பட்டது. அதுபோலச் சுந்தர காண்டத்தில் அந்த அம்பறாத் தூணியில் இருக்கின்ற அம்புகள் வேதம் பிழையாததைப் போல அம்புகளும் பிழையாதவை என்று வேதத்தோடு இராமனின் அம்பைத் தொடர்புபடுத்தி அனுமன் பேசுகின்றான்.

“புரம் பிழைப்பு அருந்திப் புகப் பொங்கியோன்
நரம்பு இழைத்தன பாடலின் நல்கிய
வரம் பிழைக்கும் மறை பிழையாதவன்
சரம் பிழைக்கும் என்று எண்ணுதல் சாலுமோ”

(சுந்தர-பிணிவிட்டு - 103)

இங்கு இராவணன் மறை தவறியதனால் அவனுடைய வரமாகிய தவம் பிழைக்கும். ஆனால், நாளும் மறையை ஓதும் வைதீக மார்க்கத்தில் தவறாத இராமனின் அம்பு தவறிப் போகும் என்று இராவணன் நினைப்பது தவறாகும் என்று அனுமன் கூறுகிறான். எனவே, வேதவழி நடந்தால் எந்தப் பிழையும் நிகழாது என்பதைக் கூறுவதோடு இராமன் மறை பிறழாதவன் என்பது இங்கு வலியுறுத்தப் பெறுகிறது எனலாம்.

இராமன் சுருதி நூல் வல்லவனாக விளங்கினான் என்பதைச் சக்ரீவன் கூற்றால் கம்பன் கிட்கிந்தா காண்டத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். மானுட வடிவம் தாங்கி வந்த இராமன் தனக்கு உதவுவானா என்று ஐயப்பட்டு பின் அனுமனால் தெளிவுபெற்ற சக்ரீவன், சீதையின்

அணிகலன்களைக் கண்ட இராமன் வருந்துகின்ற பொழுது இராமனைச் சுருதி நூல் வல்லாய் என்று அழைத்துப் பேசுகிறான். அவ்வாறு அவன் பேசுகின்ற அளவுக்கு அனுமன் இராமபிரானின் வேதஞானத்தைச் சக்ரீவனிடத்தில் கூறியிருக்கிறான் எனத் தெரிகிறது.

“அயனுடை அண்டத்தின் அப் புறத்தையும்
மயர்வு அற நாடி என் வலியும் காட்டி, உன்
உயர் புகழ்த் தேவியை உதவற் பாலெனாள்
துயர் உழந்து அயர்ந்தியோ, சுருதி நூல் வலாய்”

(கிட்கிந்தா - கலன்காண் - 11)

எங்கிருந்தாலும் சீதையைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருவேன் என்று கூறுகின்ற சக்ரீவன் இராமனைச் சுருதிநூல் வல்லவன் என்று அழைத்து வேதத்தைக் கற்று உணர்ந்தவனாகிய இராமன் துன்பத்திற்கு வருந்தக் கூடாது என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் எனலாம்.

ஆரணிய காண்டத்தில் இந்திரன் இராமனைத் துதிக்கின்ற பொழுது வேதம் ஆராய்ந்த உணர்வுடையோனே என்று குறிப்பிடுவதாகக் கம்பன் காட்டுவார். இராமனைப் பரம்பொருளாக எண்ணி இந்திரன் பேசுகின்ற பகுதியாக இருந்தாலும் முனிவர்களுக்கு எல்லாம் உறவாக அமைந்த உறவு என்று இராமனைக் கூறி வேத நெறி முறையிலும் தேடிஆய்ந்த உணர்வே என்று கூறுகின்ற (பாடல்-27) பகுதி இராமனின் வேத அறிவைக் காட்டுவதாகவே கொள்ளலாம்.

அதுபோலச் சூர்ப்பனகைப் படலத்தில் சூர்ப்பனகையோடு உரையாடுகின்ற இராமன் உன்னுடைய சகோதரர்களில் ஒருவன் தர உன்னை மணந்து கொள்வேன் என்று விளையாட்டாகப் பேசுகின்ற பொழுது இராமனைக் குறிப்பிடுகின்ற கம்பன் வேதத்தின் அறிவை வென்றான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே, இராமன் தான் பெற்ற வேத அறிவில் முதன்மை பெற்று விளங்கியமை கம்பனால் குறிக்கப் பெறுகிறது எனலாம். இப்படி வேத வல்லவனாக விளங்குகின்ற இராமனின் திருவடிகளைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது வேதத்தோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசுகின்றார் கம்பர். சடாயு உயிர் நீங்குகின்ற தருவாயில் இராமனின் திருவடியைக்

கண்களால் சேவித்துப் பரமபதம் அடைந்தான் என்று கூற வருகின்ற பொழுது வேதங்களால் அறிய முடியாத திருவடிகளை மானிட வடிவம் தாங்கிய இராமபிரானின் திருவடிகளில் கண்டான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“சீதம் கொள் மலருளோனும் தேவரும் என்பது என்னே?
வேதங்கள் காண்கிலாமை வெளி நின்றே மறையும் வீரன்
பாதங்கள் கண்ணின் பார்த்தான் படிவம் கொள் நெடிய பஞ்ச
பூதங்கள் விளியும் நாளும் போக்கு இலா உலகம் புக்கான்”
(ஆரணிய - சடாயு உயிர்நீத்த - 215)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடலில் பிரமனும் தேவரும் வேதங்களும் காணமுடியாத திருவடியை மானிட வடிவம் தாங்கி வந்து வேதங்கள் பயின்று மண்ணில் நடந்து வந்த இராமனின் திருவடிகளைச் சடாயு கண்ணினால் கண்டு பரமபதம் அடைந்தான் என்று கூறப் பெறுவதால் இராமனின் திருவடிக்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு தெரிகின்றது.

இராமன் வேதம் கற்ற இனியவன் ஆதலால் நான்மறையின் கனியைப் போல விளங்கினான் என்று கம்பன் குறிப்பிட்டு இராமனின் வடிவை வேதக் கனியாகக் காட்டுகின்றார். வேதத் திருவடியில் இராமனைக் கண்ட கம்பன் இங்கு முழு உருவத்தையும் வேதக் கனியாகக் காணுகின்றார். ஆரண்ய காண்டத்தில் இந்திரன் இராமனைக் கண்ட பொழுதுதான் இக்கருத்துள்ள பாடல் அமைகிறது.

“கண் தாம் அவை ஆயிரமும் கதுவ
கண் தாமரைபோல் கரு ஞாயிறு எனக்
கண்டான் இமையோர் இறை காசினியின்
கண்தான் அருநான் மறையின் கனியை”

(ஆரணிய - சரபங்கள் - 24)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடலில் இந்திரன் ஆரண்யத்தில் இராம வடிவத்தைக் காண்கின்ற பொழுது வேதங்களின் பயனை எல்லாம் தருகின்ற வடிவாகவே கண்டிருக்கிறான். அதனால்தான் இராமனின் மானிட முழு வடிவைக் கம்பன் நான்மறையின் கனி என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

இராவணன் வதைப் படலத்தில் இராவணன் விடுத்த அம்புகளை எல்லாம் இராமன் பிளந்தான் என்று கூற வருகின்ற பொழுது வானத்தை எல்லாம் மறைக்கின்ற அளவிற்கு இராவணன் விடுத்த அம்புகளை மறைமுதல் தனி நாயகனாகிய இராமன் அவற்றைத் தன் வலிமையால் சரங்களை விடுத்துப் பிளந்தான் என்று கம்பன் காட்டுகிறார்.

“மறை முதல் தனி நாயகன் வானினை மறைத்த
சிறையுடைக் கொஞ்சுரம் எலாம் இமைப்பு ஒன்றின் திரிய”
(யுத்த - இராவணன் வதை-101)

இப்பாடலில் இராமன் மானிட வடிவம் தாங்கிப் போரிடுகின்ற காட்சி என்பதால் வேதக் கல்வி கற்று வேத வலிமை பெற்றுத் தனி நாயகனாக விளங்கிப் போரில் வெற்றி பெற்றான் என்று இராமனைக் காட்டுவதால் இராமனின் வேதம் உணர்நிலை புலப்படுகிறது.

சுந்தர காண்டத்தில் அனுமனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பொழுது இராமனின் துணைவன் என்று பல இடங்களில் கம்பன் குறிப்பிடுவார். அதில் ஓர் இடம் பிணிவீட்டுப் படலத்தில் இராவணனிடத்தில் அடங்கிச் செல்லுகின்ற அனுமனைக் குறிக்கின்ற பொழுது வேத நாயகனின் தனித் துணைவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பர். வேதங்களை உணர்ந்த இராமனின் அவதாரத்தை இங்கு குறிப்பிட்டு அவனுக்குத் துணை அனுமன் என்பதால் இந்த அவதாரத்தில் வேதங்களைக் கற்று வேதநாயகனாக விளங்கியிருக்கிறான் எனத் தெரிகிறது.

இதனை வலியுறுத்தும் வண்ணம் மீட்சிப் படலத்தில் தயரதனோடு பேசுகின்ற இராமனைக் காட்டும் பொழுது ஒரு சான்றுப் பாடல் அமைகிறது. மீட்சிப் படலத்தில் வானகத்திலிருந்து தயரதன் இலங்கைக்கு வருகிறான். அவனைக் கண்டு இராமன் பணிகின்றான். முன்னாள் வேந்தனை இந்நாள் வேதவேந்தன் வணங்குவதாகக் கம்பன் காட்டுகிறார். வேந்தன் மரபைச் சார்ந்த இராமனுக்கு இப்பொழுது அரசாட்சி உரிமை இல்லாத காரணத்தால் வேதங்களை உணர்ந்து அவற்றின் வழி நல்லவர்களைக் காத்து, தீயவர்களை அழித்து வேத நெறிப்படி செயல்புரிவதால் கம்பன் அவனை வேத வேந்தன் என்று காட்டுகிறார். எனவேதான் முன்னர் குறிக்கப்பட்ட வேத

முதல்வன் என்பதும், வேதத் தனி முதல்வன் என்பதும் இராமாவதார வேதத் தொடர்பைக் காட்டுகிறது என்று எண்ணப்படுகிறது. இராமன் தயரதனை வணங்கிய காட்சியைத் தரும் பாடல்.

“ஆதியான் பணி அருள் பெற்ற அரசர்க்கு அரசன்
காதல் மைந்தனைக் காணிய உவந்தது ஓர் கருத்தால்
பூதலத்திடைப் புக்கனன் புகுதலும் பொரு இல்
வேத வேந்தனும் அவன் மலர்த்தான் மிசை விழுந்தான்”

(யுத்த - மீட்சி - 116)

இப்பாடலில் வேத வேந்தன் என்று இராம வடிவத்தைக் கம்பன் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தயரதனின் மருகியாகிய சீதையைக் கூறுகின்ற பொழுதும் நான்மறையோடு புகழ்ந்து பேசுவார் கம்பன். சீதையின் துன்பம் கண்டு நான்மறைகள் அரற்றின என்பது கம்பன் சீதையிடத்தில் கண்ட காட்சியாகும். அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகச் சீதை தீயில் புகுந்த பொழுது நடந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்ற நேரத்தில் நான்மறையை இணைத்துச் சொல்கின்றார்.

“லாய் திறந்து அரற்றின - மறைகள் நான்கொடும்
ஓய்வு இல் அறமும் மற்று உயிர்கள் யாவையும”

(யுத்த - மீட்சி - 80)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். எனவே, சீதை மறை தெரிந்தவள் என்பதைவிட, மறைகள் சீதையை நன்கு தெரிந்து இவளுடைய துன்பத்திற்காக வாய்திறந்து அரற்றின என்பது தெரிய வருகிறது.

இத்தகைய சிறப்புடைப் பாத்திரங்களைத் தவிர சிறு சிறு பாத்திரங்களும் மறை உணர் பாத்திரங்களாக விளங்குகின்றன. அதிகாயன் சிவனால் நான்மறை கற்றான் என்ற செய்தியும் (அதிகாயன் வதை - 63), பரத்துவாசர் மாமறைத் தபோதனன் என்று குறிக்கப் பெறுவதும் (மீட்சிப்படலம் - 183) இங்கு சான்றுகளாகக் காட்டலாம்.

மறைகளுக்கு வேந்தனாக விளங்கிய இராமன் வேதக் கல்வியைக் கற்று வேதத்தின் பெருமைகளை உணர்வித்து மக்களை நல்வழிப்

படுத்தினான் என்று கூறுவது இராமாவதாரத்தின் பெருமையாகும் என்று கருதி இராமனோடு வேதத்தைத் தொடர்புபடுத்தியுள்ளான். மேலும் மறை உணர் பாத்திரங்கள் என்ற அமைப்பில் வேதக் கல்வி சிறந்திருந்தமையும், அதை உணர்ந்த இராமாயணப் பாத்திரங்கள் எவ்வாறு விளங்கின என்பதையும் கம்பன் தன் கவிகளைக் கொண்டு தந்துள்ளான். இதனால் கம்பன் காலத்திய வேதநிலையும், வேதத்தின் இன்றியமையாமையும் பெறப்படுகின்றன.

நான்கு மறைவழிச் சடங்குகள்

நான்மறைகள் என்பன வாழ்வியலுக்கு உரிய சடங்குகளை முறைப்படுத்திக் கூறுவதாகவும், தவ யோகிகள் தவம் இருப்பதற்குரிய வழிமுறைகளைச் சொல்வதாகவும், வேள்வித் தலைவர்கள் வேள்வியைச் செய்வதற்குரிய கடமைகளைக் கூறுவதாகவும், இவற்றுக்கு எல்லாம் மேலாக நம்பிக்கைக்கு உரிய பரம்பொருளின் தெய்வீகத் தன்மையைக் கூறுவனவாகவும் விளங்குகின்றன என்பது பொது நியதியாகும். திருமாலைப் பரம்பொருளாக நினைக்கின்ற பொழுது அவரால் அருளப் பெற்றவை வேதங்கள் என்றும், திருமாலுக்கு மேலான பரம்பொருள் உண்டு என்று நம்புகின்ற பொழுது வேதங்களைப் பரம்பொருள்தான் அருளினார் என்றும் இருவேறு கருத்தும் உண்டு. என்றாலும் தெய்வத் தன்மை உடையது வேதம் என்பதை எல்லோரும் ஏற்பர். கம்ப நாட்டாழ்வாரும் வேதத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது “தேமறை தெரிக்கும் ஒருவன்” (கிட்கிந்தா - கார்கால - 42) என்று குறிப்பிட்டு மறைக்கு அடைமொழியாகத் தெய்வத் தன்மை என்ற பொருளைத் தருகின்ற “தே” என்ற ஒரெழுத்து ஒரு மொழியை அமைத்துள்ளார். எனவே, தெய்வத் தன்மை உடைய மறை என்ற எண்ணம் கம்பனுக்கு உண்டு என்பது புலனாகின்றது.

அந்த அடிப்படையிலேயே அருமறைகளைத் திருமால் பிரமன் மூலமாக உலகில் வலம் வரச் செய்தார் என்ற கருத்தும் கம்பனுக்கு உண்டு. (கிட்கிந்தா - பம்பை - 37) பிரமன் உபதேசித்த உலகம் தேவர் உலகம் அல்ல; மானிடர் வாழுகின்ற பூவுலகத்தில் நான்மறைகள் க.நா.ம - 9

வழங்கப் பெற்றன என்ற கருத்து உண்டு. இதனை ஏற்று அந்த நான்மறைகள் எல்லா உலகங்களிலும் பரவி வழங்கப்படுகின்றன என்ற பெருமையையும் கம்பன் குறிப்பிடுவார். அதாவது பூவுலகம் முழுமையிலும், அண்ட கோளத்தின் உள்ளாகவும், புறம்பாகவும் எல்லா இடங்களிலும் பொய்மை இல்லாத வேதங்கள் வழங்கி வருகின்றன என்று சுந்தரகாண்டப் பிணிலீட்டுப் படலத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பூதலப் பரப்பின் அண்டப் பொருட்டினுள், புறத்துள் பொய்தீர்
வேதம் உற்று இலங்கு வைப்பின்” (பாடல் - 113)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வேதங்கள் எல்லா இடத்திலும் வழங்கப் பெற்று வந்ததைக் கம்பன் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

எல்லா இடங்களிலும் பரவியிருக்கும் வேதம் தனி ஒரு நூல் அல்ல. இது ஒரு தொகுப்பு என்பதையும் கம்பன் உடன்பட்டு இந்திரசித்து வதைப் படலத்தில் அங்கதனுடைய வீரத்தைப் பாராட்டுவோர் - வானுலகத்தார் குனிந்த தலைநிமிர், மண்ணகத்தார் அச்சம் நீங்கித் தலைநிமிர், தேவர்கோன் தலைநிமிர், அத்துடன் வேதக் குலம் தலை எடுக்க அங்கதன் இந்திரசித் தலையை எடுத்து வந்தான் என்று குறிப்பிடுகின்ற பொழுது (இந்திரசித் வதை - 63) வேதக் குலம் என்று வேதத் தொகுப்பைக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, வேதம் பல தொகுதிகளை உடையது என்பது பெறப்படுகிறது.

இவ்வாறு உலகமெலாம் பரவிய வேதத் தொகுப்பை அறிந்த வால்மீகி இராமாயணமாகத் தந்தார் என்று தனியன் பாடல் குறிப்பிடும்.

“நாரணன் வீளையாட்டு எல்லாம் நாரத முனிவன் கூற
ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்த வால்மீகி என்பான்”

(பாடல். 10)

இப்பகுதி மூலம் நான்முகன் தந்த நான்கு மறைச் செய்தி இவ்வுலகம் எல்லாம் பரவியிருந்தது. அதனை உணர்ந்த வால்மீகி முனிவன் இராமாயணக் காப்பியமாகத் தந்தான் என்பது கம்பனின் கருத்தாகத் தெரிகிறது. இந்த நான்மறைகளின் ஒலிகள் நான்கு வகை ஒலியாக

வளர்ந்தன. அதுபோலத் தசரத குமாரர்கள் வளர்ந்தார்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுவதால் தொகுப்பு நிலையில் இருந்த மறைகள் நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒலித்தன என்பது பெறப்படுகின்றது.

“தமர மதுடன் வளர் சதுமறை எனவும்
குமாரர்கள் நிலமகள் குறைவு அற வளர்நான்”

(பால - திருஅவதார - 125)

என்ற இப்பாடற் பகுதி மூலம் நான்முகனால் அருளப் பெற்ற மறைகள் தொகுப்பாக விளங்கிப் பின் நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப் பெற்று வழங்கப் பெற்றன என்பதும் புலனாகின்றது. இந்த நான்கு மறைகள் உணர்த்துகின்றன சடங்கு முறைகளைப் பலவிதக் கோணத்தில் கம்பன் காப்பியச் செயல்கள்மூலம் தந்துள்ளார். அவற்றைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது பண்டைக்காலத் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்த வேள்விச் சடங்குகளும், வாழ்வியலின் இன்ப துன்ப நிகழ்வுச் சடங்குகளும், பெரியோர்களின் வாழ்த்து முறைகளும் தெரிய வருகின்றன. அவற்றை முறையாகக் காண்பது நலமாகும்.

வேள்விச் சடங்குகள் :

கம்பன் காவியத்தில் படல அமைப்பில் பால காண்டத்தில் வேள்விப்படலமும் யுத்த காண்டத்தில் நிகும்பலை யாகமும் அமைந்துள்ளன. படல அமைப்பை விடுத்துப் பார்த்தால் தயரதன் புதல்வரைப் பெறுவதற்காகச் செய்த வேள்வியும், விசுவாமித்திரர் தன்னுடைய தவ வலிமைக்காகச் செய்த வேள்வியும், விசுவாமித்திரராம் கௌசிகராசன் வரலாற்றைச் சொல்லும் பொழுது மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் சதானந்த முனிவன் கூறுகின்ற கௌசிக மன்னன் செய்த வேள்வியும், மறைவழி வந்த சடங்குகளைக் கொண்டதாகும்.

மற்றொரு நிலையில் பார்க்கும் பொழுது மிதிலை மன்னன் அரசாட்சிச் சிறப்பைவிட வேள்விச் சாலைச் சிறப்பைக் கம்பன் அதிகமாகக் காட்டுவதை அறிய முடிகிறது. இந்த வேள்விகளில் எல்லாம் நான்மறைகள் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றன என்பதில் இருவேறு கருத்து இருக்க முடியாது.

வேள்வி செய்வதற்குத் தக்க இடம் தெரிவு செய்து கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது நான்கு மறை காட்டிடும் செய்தியாகும்.

“ஆதலால் அருவினை அறுக்கும் ஆரிய
காதலால் கண்டவர் பிறவி காண்குறார்
வேதநூல் முறைமையால் வேள்வி முற்றுவேற்கு
ஈது அலாது இல்லை.” (பால - வேள்விப்படலம் - 39)

இப்பாடலில் விசுவாமித்திரர் தான் வேள்வி செய்வதற்குரிய இடத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டது தெளிவாகிறது. வேள்விக்குரிய இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த பொழுது வேதநூல் முறைமையால் வேள்வி செய்கின்ற தனக்கு இந்த இடம் தவிர வேறு இடம் இல்லை என்று உரிய இடத்தைத் தெரிவு செய்கின்றார் விசுவாமித்திரர். அவர் தெரிவு செய்த இடம் திருமாலும் காசியபனும் தவம் செய்து சித்தி பெற்ற இடமாகும். எனவேதான் மங்களகரமான வேள்விக்குச் சிறந்த இடத்தை அதாவது தெய்வ சக்தி பொருந்திய இடத்தைத் தெரிவு செய்திருக்கிறார்.

இடத்தைத் தெரிவு செய்த விசுவாமித்திரர் அந்தப் பெரிய சோலையாம் இடத்தில் யாகத்திற்கு வேண்டிய உபகரணங்களை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு ஆறு நாட்கள் அந்த வேள்வியைச் செய்தார். அதனையும் கம்பன்,

“எண்ணுதற்கு ஆக்க அரிது இரண்டு மூன்று நாள்
விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய முனிவன் வேள்வியை”

(பால - வேள்வி - 41)

இந்த ஆறு நாட்களில் உரிய முறைப்படி வேள்வியைச் செய்த விசுவாமித்திரர் நான்கு மறை கூறிய முறைப்படி வேள்வியைச் செய்து முடித்தார் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். 56ஆம் பாடலில் மாதவர்கள் பூமழை பொழிய, மரங்களும் மலர்மழை சொரிய முனிவராம் விசுவாமித்திரர் வேள்வியின் முறைமையின் முற்றினார் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். முறைமையின் முற்றினார் என்பதால் வேள்வி நான்மறைகளின்வழி நடத்தப் பெற்றிருக்கிறது என்பது புலனாகின்றது.

வேத முறைப்படி விசுவாமித்திரர் வேள்விச் சடங்குகளைச் செய்ததுபோலச் சனகனும் வேள்விகளை மறைகளின் வழி செய்திருக்கிறான் என்பதை மிதிலைக் காட்சியில் கம்பன் காட்டுகிறார். இங்கு வேதமுறையின்படி வேள்வி செய்யப் பெற்றது என்பதைக் கம்பன் தெளிவாகக் காட்டி விடுகிறார்.

“முடிச் சனகர் பெருமானும் முறையாலே
மறை வேள்வி முற்றி”

(பாடல் - 156)

என்பது கம்பன் கூறும் கவியாகும். மேலும் தயரதன் செய்த வேள்விச் சாலையும் அதாவது தயரத குமாரர்கள் தோன்றுவதற்குச் செய்யப் பெற்ற வேள்விச் சாலையும் வேத நெறிப்படிதான் அமைக்கப்பட்டது என்பதையும் கம்பன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“தூய நல் புனல் படிஇ, சுருதி நூல்முறை
சாய்வு அறத் திருத்திய சாலை புக்கனன்”

(பாடல் - திருஅவதார - 83)

என்ற இப்பகுதியில் வேந்தர்க்கு வேந்தனான தயரதன் தூய்மையான சரயு நதியில் தீர்த்தமாடி சுருதியாகிய நான்கு மறைகளின் முறைமைப் படி குற்றமில்லாது அமைக்கப் பெற்ற வேள்விச் சாலைக்குள் புகுந்தான் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. எனவே, வேள்விக்குரிய இடமும் வேள்வியின் அமைப்பும் நான்கு மறைகளின் வழிப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இவ்வாறு நான்குமறை வழி வேள்வியைத் தொடங்குகின்ற பொழுது வேதியர்களால் வேதம் ஓதப்படும் அவ்வாறு ஓதப்படுகின்ற பொழுது எழுகின்ற ஒலி முரசொலி, கடலொலிகளைவிட மிஞ்சுகின்றது என்று கூறுவதோடு இந்த ஒலியைக் கேட்டவுடன் வேதத்தினால் தரப்பெறுகின்ற அவிப்பலியை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் பிரமன், உருத்திரன் ஆகியோர் வந்து சேருவார்கள் என்று கூறுகின்றார் கம்பன். எனவே, இச்செய்திகளிலிருந்து வேதச் சாலையில் ஓதப்படுகின்ற வேதமந்திரங்கள் நேரிடையாக வேள்விக்களத்திற்குத் தெய்வங்களை எழுந்தருளச் செய்யும் என்பது புலனாகிறது.

“அரசனோடு ஏகி யூபத்து அணைக்குபு இம் மறையை ஓதின்
விரசவர் விண்ணுளோரும் விரிஞ்சனும் விடைவலோனும்
உரைசெறி வேள்வீ முற்றும்” (பால - மிதலை - 128)

இப்பகுதி மேற்குறித்த செய்தியை வேள்விச் சடங்கோடு கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தயரதன் பிற அரசர்கள் செய்யாத யாகத்தை எல்லாம் செய்தவன் என்று கூறுகின்ற பொழுது வேத வேள்வியைச் செய்தால் தேவர்கள் வந்து அவிப்பலி ஏற்பதோடு உண்மைப் பொருளையும் அந்த வேத வேள்விகள் தந்திடும் என்கிறார் கம்பன்.

“மெய் ஆய வேதத் துறை வேந்தருக்கு ஏய்ந்த யாகும்
செய்யாத யாகம் இவன் செய்து மறந்த மாதோ” (பால -

இவ்வாறு வேத நெறிப்படி செய்யப்படுகின்ற வேள்வியில் எழுகின்ற புகையானது மேகத்தைப் போலக் காட்சி தந்தது என்று நாட்டுப் படலத்தில் கூறி (பாடல் - 41) வேள்விப் புகை மழை வளம் தரக் கூடியது எனக் கம்பன் காட்டுகிறார். அப்பகுதியில் நான்மறை புகலும் வேள்வியின் புகை என்று கூறப் பெற்றுள்ளதால் வேள்விக்குரிய மந்திரங்களை நான்மறைகள் குறிப்பிடுகின்றன என்பது பெறப்படுகிறது.

இவ்வாறு நான்மறையில் கூறியபடி உயர்ந்த வேள்விச் சாலைகள் அமைக்கப் பெற்று நடத்தப்படுகின்ற வேள்விக்குரிய பொருள்கள் ஒரு சிலவும் காப்பியத்துள் கூறப் பெற்றுள்ளன.

வேதவேள்விக்கு நடுவில் யாகத்தூண் நடப்பெற்றது என்பதை மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் கௌசிகர் செய்த வேள்வியில் கூறப்படுகிறது. அதற்கு யூபத் தூண் என்று பெயரும் இடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இதற்கு வை.மு.கோ. உரையெழுதும் பொழுது “யாகப் பசுவைக் கட்டுகின்ற தூண்” என்று கூறுகிறார்.

சிறந்த இடம் கலப்பையால் உழப் பெற்றுத் தூய்மை செய்யப் பெற்றது என்பதையும் கம்பன், தயரதன் செய்த வேள்வியில் காட்டுகிறார். தயரதன் கலைக்கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு செய்த யாகத்தில்

“கலப்பை யாவையும் ஏயெனக் கொணர்ந்தனர்” (பால - அவதார - 83) என்று கூறி யாகத்திற்குரிய கருவிகள் கொண்டு வரப்பட்டன என்பது பெறப்படுகிறது.

இந்திரசித் செய்த நிகும்பலை யாகத்தில் பூரண கும்பங்கள் வைக்கப் பெற்றிருந்தன என்றும் அவை வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி வைக்கப் பெற்றன என்றும் அந்தக் குடங்களை எல்லாம் வானர சேனைகள் அழித்தன என்றும் கம்பன் காட்டுகிறார்.

“ஆரண மந்திரம் அமைய ஓதிய

பூரண மணிக்குடம் உடைந்து போயதால்”

(யுத்த- நிகும்பலை - 45)

இப்பாடற் பகுதியால் வேள்வியில் வைக்கப்பட்ட குடங்கள் வேத மந்திரங்கள் கூறப் பெற்று வைக்கப்பட்டன என்பது புலனாகின்றது. வேத வேள்விக் குண்டங்களில் வேள்வித் தீ ஓங்கி எழுந்து ஒளி வீசிற்று என்றும், வானரர்கள் செய்த போரினால் அரக்கர்களின் தலைகள் அறுக்கப்பட்டதால் ஒழுகிய இரத்தம் அந்தத் தீயை அவித்தது என்றும் அடுத்த பாடலில் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு வேள்விச் சாலைகளில் பல உபகரணங்களைக் கொண்டு வேள்விகள் நடத்தப் பெற்றன. நடத்தப் பெறுகின்ற வேள்விகளில் கொடுக்கப்படுகின்ற அவிப்பலிப் பொருள்களைத் திருமால் பெற்றுக் கொள்வான் என்பதை, “நல்கும் நான்மறை அந்தம் இல் வேள்வி மாட்டு அவிதமாம்” என்ற தொடரில் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். (இராவணன் வதை - 65) இத்தொடரால் வேள்விக் குண்டத்தில் அவி உணவாகப் பொருள்கள் இடப் பெற்றன என்பதும், அவை நான்மறைகள் கூறுகின்ற பொருள்கள் ஆகும் என்பதும் பெறப்படுகின்றன...

இத்தகைய வேள்வியை அரக்கர்கள் தடுத்து அழிப்பதும் உண்டு என்பதை நிகழ்வாகவும் செய்திகளாகவும் கம்பன் தருகிறார். விசுவாமித்திரர் செய்த ஆறு நாள் வேள்வியை அழிப்பதற்காக அரக்கர்கள் வந்தார்கள் என்பதை வேள்விப் படலத்தில் காணுகின்றோம். அவர்களை இராம இலக்குமணர்கள் தடுத்து வேள்வியைக்

காத்தார்கள் என்பதையும் நிகழ்வுகளாகக் காணுகின்றோம். வேள்வியை அழிக்க வந்த அரக்கர்கள் தாடகையின் மக்கள் மாரீசன், சுபாகுவாகக் காட்டப் பெறுகிறார்கள். அதுபோல அரக்கர்கள் செய்த நிகும்பலை யாகத்தை இலக்குவன் அழித்தமையும் காப்பிய நிகழ்வுகளாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன.

எனவே, முனிவர்கள் செய்தாலும் அரக்கர்கள் செய்தாலும் வேள்விகள் பயன்தரும். அப்பயன்களை வேள்வி செய்தவர்கள் பெற்றுவிட்டால் அவர்களின் வலிமைக்கு ஈடு இல்லை. அவர்களை யாரும் அழிக்க முடியாது என்ற கருத்தும் இருந்திருக்கிறது. எனவேதான் விசுவாமித்திரர் பயன் பெறுவதற்கு, அந்தப் பலனால் உலகிற்கு நலம் விளைவதற்கு இராம இலட்சுமணர்கள் துணை நின்றார்கள். ஆனால், நிகும்பலை என்ற தெய்வ மண்டபத்தில் இந்திரசித்து செய்கின்ற யாகம் வெற்றி பெறுமானால் அவனை யாரும் அழிக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டு, அவனால் உலகுக்குக் கேடு விளையும் என்பதால் நிகும்பலை யாகம் அழிக்கப் பெற்றது எனவும் தெரிகிறது.

இவ்வாறு வேள்வி செய்பவரையும், வேள்வியையும் அழிக்க லாமா? என்றால் அழிக்கலாம் என்கிறார் கம்பன். மாயா சீதைப் படலத்தில் இராமனை இலக்குவன் தேற்றுகின்ற பொழுது செருக்குற்ற பகைவரை அழிக்க எதனையும் நோக்கக் கூடாது. அழித்தே தீர வேண்டும் என்கிறான். இந்திரசித்து சீதையைக் கொன்றிருப்பானே யானால் அந்தப் பாவியாகிய அரக்கனைக் கொன்று ஒழித்துத் தருமத்தை நாட்டுவது முறையே தவிர யுத்த தருமத்தைக் கடைப் பிடிப்பது ஆகாது என்று கூறி,

**“அரக்கர் என் அமரர்தாம் என் அந்தணர்தாம் என் அந்தக்
குருக்கள் என் முனிவர்தாம் என் வேதத்தின் கொள்கைதான் என்
செருக்கினர் வலியராகி நெறிநின்றார் சிதைவர் என்றால்
இருக்குயிது என்னாம் இம்முன்று உலகையும் எரி மடாதே.”**

(பாடல் - 67)

என்பது இப்பாடல். பகைவராம் தீயர் வலியராகி ஒழுக்கநெறி நின்றார் சிதைவர் என்றால் மூன்று உலகையும் எரிப்பது அல்லாமல் சும்மா இருப்பது தகாது என்று இலக்குவன் கூறி அரக்கர், அந்தணர், அமரர்,

குருக்கள், முனிவர், வேதத்தின் கொள்கை என்றெல்லாம் பார்க்கக் கூடாது என்று கூறுகிறான். இதிலிருந்து நல்லவரைக் காக்க வேத நெறியைக் கூட மீறலாம் என்பது தெரிய வருகிறது.

வேதநெறி முறையால் அமைக்கப்பட்ட வேள்விச் சாலையில் மந்திரங்கள் ஒலிக்க வைக்கப் பெற்ற பூரண கும்பங்களில் தீய நிமித்தம் ஏற்பட்டால் குடங்களில் உள்ள நீர் கள்ளாக மாறி வழியும் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். திரிசடை சீதையை ஆற்றுப்படுத்துகின்ற பொழுது தான் கண்ட தீய நிமித்தங்களை வரிசைப்படுத்துகிறான். அவ்வாறு வரிசைப்படுத்தும் பொழுது கீழ்வரும் பாடல் அமைகிறது.

“தோரணம் முறியுமால் துளங்கி சூழிமால்
வாரணம் முறியுமால் வலத்த வான் மருப்பு
பூரண குடத்து நீர் நறவின் பொங்குமால்” (சந்தர- காட்சி - 46)

இப்பாடலில் இலங்கையில் நிகழ்ந்த தீ நிமித்தங்களில் சில கூறப் பெறுகின்றன. தோரணம் முறிந்து துண்டுபடுதலும், யானையின் வலிய தந்தங்கள் முறியப் பெறுதலும், வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் மந்திரம் கூறி வைத்த பூரண கும்பங்களில் ஊற்றப் பெற்ற நன்னீர் கள்ளாய்ப் பொங்குதலும், மந்திரித்து வைக்கப் பெற்ற பூரண கும்பங்கள் தீ நிமித்தமாய் மாறுவதும் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

தயரதனுக்காகக் கலைக்கோட்ட முனிவர் செய்த புத்திர காமேட்டி யாகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற குழந்தைப்பேற்று வேள்வியில் நல் நிமித்தமாகப் பூதம் ஒன்று தோன்றியதும் பெறப்படுகிறது. இத்தகைய செய்திகளை ஒருங்குபடுத்திப் பார்க்கும் பொழுது வேள்விச் சடங்குகள் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றன. வேதங்களின் பெருமையே வேத வேள்வியை நடாத்துவதாகும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. வேதம் ஓதுவதும், வேத வேள்வி நடத்துவதும் வேள்விப் பயனை அனுபவிப்பதும் பெருமைக்குரிய நிகழ்வுகளாக நடந்துள்ளன என்பதும் பெறப்படுகிறது.

வேதவழி வாழ்வியல் சடங்குகள்:

பண்டைக் காலந்தொட்டுத் தமிழக வாழ்வியலில் சடங்கு முறைகள் இருந்துள்ளன. பண்டைத் தமிழ் இலக்கணமாம் தொல்காப்பியத்தில் கற்பியலில் முதல் நான்கு சூத்திரங்களில் திருமண நிகழ்ச்சிகள் சடங்குகளோடு நடக்க வேண்டும் என்று வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம் சடங்குகளைக் கரணம் என்று குறிப்பிடுகிறது. உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் கரணம் என்பது வதுவைச் சடங்கு என்று உரை எழுதுவார். நச்சினார்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவார். அந்தக் கரணங்கள் தோன்றியதற்கு உரிய காரணத்தை,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்பர்”

(களவியல் - சூத்திரம் - 4)

என்ற சூத்திரத்தின் மூலமாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். பொய் என்பது திருமணம் செய்ததை மறைத்தல், வழுவாவது திருமணம் செய்ததன் கண் முடிய நிலலாது தப்பி ஒழுகுதல். இவை இரண்டும் பல்லோர் அறிய சடங்குகள் நடந்தால் நிகழாது. எனவேதான் பொய்யும் வழுவும் சமுதாயத்தில் தோன்ற ஆரம்பித்தவுடன் கரணங்கள் தோன்றின என்பது இந்நூல் தரும் குறிப்பாகும். ஐயர் என்பதற்கு இருடிகள் என்று பொருள் ஆகி முனிவர்களைக் குறிக்கிறது. இந்தச் சடங்கு முறைகள் வருணாச்சிரமப்படி தனித்தனியே வகுக்கப்பட்டன என்பதும் கீழ்வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் தெரிய வருகிறது.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே”

(கற்சியல் - சூ. 3)

எனவே, தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களின்படி திருமணச் சடங்குகளின் வரையறையும் இன்றியமையாமையும் தெரிய வருகிறது.

சங்க இலக்கியமான அகநானூற்று 81,136 ஆவது பாடல்கள், குறுந்தொகை 15ஆவது பாடல் ஆகியவை பண்டைக் காலத் திருமணச் சடங்கு முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் திருமணச் சடங்கு முறையை மறைவழி நடத்தியவர்களைப் பார்ப்பான் என்று குறிப்பிடுகிறது.

“சாலி ஒரு மீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட
தீவலம் செய்து காண்பார் கண் நோன்பு என்னை”

(மங்கல வாழ்த்துப்பாடல் - வரி - 51-53)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். எனவே, பண்டைத்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் வழி பார்க்கும் பொழுது பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் வேதவழிச் சடங்குகளோடு இணைந்தது என்பது உறுதியாகும்.

கம்பன் காவியத்திலும் வாழ்வியல் சடங்குகள் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன. கம்பன் காவியத்தில் முதன் முதலாக நடந்த திருமணம் உரோமபத மன்னன் கலைக்கோட்டு முனிவருக்குத் தன் மகள் சாந்தையைத் திருமணம் செய்து கொடுத்ததாகும். இந்தத் திருமணம் இருக்கு வேதம் கூறும் சடங்குகளின்படி நடந்தது எனத் தெரிய வருகிறது. அத்திருமணத்தில் அருக்கியம் அழித்தல் முதலிய சடங்குகள் நடந்து திருமணம் செய்யப் பெற்றிருக்கிறது. அருக்கியம் என்பது புனித பூசை நீர் எனப்படும். அதனை வார்த்துக் கன்னிகாதானம் செய்த சடங்கு முறையும் அப்பாடலில் குறிக்கப்படுகிறது.

“அருக்கியம் முதலிய கடன்கள் ஆற்றி வேறு
உரைக்குவது இலது என உவந்துதான் அருள்
முருக்கு இதழ் இளமுலை முகநலாள் தனை
இருக்கொடு விதி முறை இனிதின் ஈந்தனன்”

(பால - திருஅவதார - 54)

பாடலில் இருக்கொடு விதிமுறை இனிதின் ஈந்தனன் என்ற வரியில் இருக்கொடு என்பதற்கு இருக்கு வேத முறைப்படி என்றும், வேத மந்திரம் கூறிய முறைப்படி என்றும் கொண்டு தன் மகளை மகிழ்வோடு கொடுத்தான் என்று பொருள் கூறுவதும் உண்டு.

அடுத்து நடைபெறும் திருமணம் காப்பியத் தலைமக்களின் திருமணம் ஆகும். இத்திருமணச் சடங்கு முறைகள் காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. காப்பியத் தலைமக்களின் திருமணத்தைக் கம்பன் தன்னால் கூற இயலாது என்பதை,

“மெலிதரும் உணர்வினேன் என் விளம்புகேன்” (கடிமணப் படலம் - 81) என்று குறிப்பிட்டு, இருந்தாலும் திருமண நிகழ் முறையை ஆறு பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார். திருமணச் சடங்கைச் செய்வதற்கு வசிட்டன் தலைமை தாங்குகிறார். அவரோடு முப்புரிநூல் கொண்ட வேத வல்லவர்களாகிய அந்தணர்களும் உடன் இருந்தார்கள். தொன்மை நெறியில் திருமணத்தை நடத்துவதற்காக அதற்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு சடங்குகளைச் செய்தார் வசிட்டன்.

அரிசியைக் கீழே பரப்பி, தருப்பைப் புற்களை உரிய இடத்தில் அமைத்து, அக்கினி வளர்ப்பதற்கு உரிய வட்டமான வேத விதிப்படி வேதிகையை அமைத்து, மென்மையான பூக்களை அவ்வேதிகையைச் சுற்றிலும் தூவி, ஓமாக்கினியைக் குவிந்து எரியும்படி வளர்த்து, அநாதியாக உள்ள வேத மந்திரங்களைக் கூறித் திருமணச் சடங்குகளைச் செய்தார் வசிட்டன். மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் நெருக்கமாக சமணத் தவிசில் வீற்றிருந்தனர். அவர்கள் வீற்றிருந்த காட்சி பேரின்பமும், அதற்கு உபாயமான யோக நிலையும் போல் இருந்தது. உரிய நேரத்தில் சனகன் நீர் வார்த்துத் தன் மகளை இராமனின் கையில் கொடுத்தான். வாழ்க என ஆரவாரம் எழுந்தது. வேதம் அறிந்த அந்தணர்களும் அரசர்களும் வாழ்த்து ஒலி எழுப்ப சங்கொலியும் எழுந்தது.

இராமனும் குற்றமற்ற மந்திரங்களைக் கூறி அக்கினியில் நெய்வார்த்து வலம் வந்து, அம்மி மிதித்து அருந்தி பார்த்தல் என்ற சடங்கு நிகழ்ந்து சீதையைத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என்று விரிவாகச் செய்திகள் கம்பனால் தரப் பெறுகின்றன. இந்தச் சடங்குகள் வேத நெறிப்படிதான் நடந்தன என்பதற்குப் பாடல்களில் கீழ்வரும் தொடர்கள் அமைந்துள்ளன.

“நீத்த அருங்கடல் என நிறைந்த வேதியர்
தோய்ந்த நூல் மார்கினர், சுற்றத் தொல் நெறி
வாய்ந்த நல் வேள்விக்கு வசிட்டன்” (பாடல் - 84)

“மண்டலம் விதிமுறை வகுத்து மென்மலர்
கொண்டு நெய் சொரிந்து எரி குழும் மூட்டினான்
பண்டு உள மறைநெறிபரவிச் செய்தானன்” (பாடல் - 85)

“வெய்ய கனல்தலை வீரனும் அந்நாள்
மைஅறு மந்திரம் மும்மை வழங்கா
நெய் அமை ஆவதி யாவையும் நேர்ந்தான்
தையல் தளர்க்கை தடக்கை பிடித்தான்” (பாடல் - 90)

என்ற இப்பகுதிகளின்மூலம் நான்மறை நெறிப்படி சடங்குகள் அமைந்தமை நன்கு புலனாகின்றது. இந்தச் சடங்கு முறையில் நடந்த தனது திருமணத்தை மீண்டும் இராமன் நினைந்து பார்க்கின்றான்.

ஆரண்ய காண்டத்தில் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற பிறகு இராமன் வருந்துகின்ற போது இந்த நினைவு ஏற்படுகின்றது.

“கூதர் வாடை வெங் கூற்றினை நோக்கினான்
வேத வேள்வி வீதி முறை மேவிய
சீதை என்வயின் தீர்ந்தனளோ” (ஆரண்ய - அயோமுகி - 15)

என்ற பாடற் பகுதி அவனது நினைவலையாம். இப்பாடலில் வேத வேள்விப்படி தன் திருமணம் நடந்தது என்பதை இராமன் நினைவு கூர்ந்தான் என்பது இங்கு பெறப்படுகிறது. அத்துடன் வேத வேள்விச் சடங்கால் ஏற்பட்ட திருமணத்தில் எவ்வாறு குறை ஏற்படும் என்று எண்ணுவது போலவும் இப்பாடற் பகுதி அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். மேலும் வேள்விச் சடங்குகளால் பலரும் காணத் தன் மனைவியாக்கப்பட்ட சீதையைப் பிறர் வவ்வியது எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்ற இராமனின் வருத்தத்தையும் குறிப்பாகக் காட்டுவதுபோல அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு திருமணச் சடங்குகள் பற்றிக் கம்பன் காவியத்தில் இடம் பெற்றது போலக் குழந்தைப் பிறப்பும் வேத வேள்விச் சடங்குகளால் நடந்தவை தயரதன் செய்த புத்திரகாமேட்டி யாகத்தால் பெறப்படுகிறது. தயரத மக்கள் நால்வரில் ஒருவனான சத்துருக்கனன் பிறந்த பொழுது,

“படம் கிளர் பல் தலைப் பாந்தள் ஏந்து பார்
நடம் கிளர்தர மறை நலில நாடகம்
மடங்கலும் மகமுமே வாழ்வில் ஓங்கிட
லீடம் கிளர் விழியினாள் மீட்டும் ஈன்றனள்” (பால - திருஅவதார - 106)

என்ற பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலில் சத்துருக்களின் பிறந்த பொழுது நான்மறைகள் நடனமாடி மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தன என்று குறிக்கப் பெறுவதால் வேதநெறி மக்கள் வாழ்வில் இடம் பெற்றமை பெறப்படுகிறது. அத்துடன் வேத நெறிப்படி செய்த யாகத்தின் பலனும் தெரிகிறது.

பிறந்த குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுகின்ற பொழுது தம் வேதநெறிப்படி பெயர்கள் சூட்டப் பெற்றன. வசிட்டன் தயரத குமாரர்களுக்குப் பெயர் வைத்தார் என்ற நிகழ்ச்சியைச் சொல்ல வருகின்ற கம்பன்,

“பொய்வழி இல் முனி புகல்தரு மறையால்
இவ்வழி பெயர்கள் இசைத்தும் இறைவன்
கைவழி நிதி எனும் நதி கலைமறையோர்
மெய்வழி உவரி நிறைத்தன மேன்மேல்” (பால - திருஅவதார - 123)

என்ற பாடல்மூலம் வசிட்டன் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற நான்மறைகளின் மந்திரங்களைக் கொண்டு பெயர்களை இட்டார் என்றும், அப்பொழுது வேதங்களில் கூறியபடி அந்தணர்களின் கைகளில் தானங்கள் வழங்கப் பெற்றன என்றும் கூறப் பெறுகிறது.

பெயர் வைத்த பிள்ளைகளுக்கு உபநயனச் சடங்குகளும் வேதத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்தன என்பதைக் கம்பன் காட்டத் தவறவில்லை.

“சவுளமொடு உபநயனம் விதிமுறை தருகுற்று” (பா. 126) என்ற தொடரில் சவுளம் என்பது குடுமி வைக்கும் சடங்கைக் குறிப்பதாக வை.மு.கோ. குறிப்பிடுவார். இது ஆண் மக்களுக்கு மூன்றாமாண்டில் செய்யப்படும். அதன்பின் உபநயனமான பூணூல் அணிவிக்கும் சடங்கும் பத்தாம் ஆண்டில் செய்யப்படும். என்றும் உரையெழுதி இரண்டு சடங்குகளும் நான்மறை விதிகளின்படி தருகுற்றன. அதாவது சடங்குகள் நடந்தன என்றும் அவர் குறிப்பிடுவார்.

இவ்வாறு வேத நெறிப்படி திருமணம் முதல் குழந்தை பிறப்பு, பத்தாண்டு வளர்ச்சி ஆகியவை நான்மறைச் சடங்குகளின்படி நடந்தன என்று தெரிய வருகின்றது.

அதன் பின்னர் வசிட்டன் தயரத குமார்களுக்கு முன் குறிப்பிட்ட வேதக் கல்வியும் பிற கலைகளும் கற்றுக் கொடுத்தமையும், பிரகலாதனுக்கு வேதபாரகன் கற்றுக் கொடுத்தமையும் இங்கு நினைவு கொள்ளலாம்.

கம்பன் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிப்படி அடுத்து நிகழ்வது திருமுடி சூட்டல் நிகழ்வாகும். திருமுடி சூட்டுதல் கம்பன் காவியத்தில் பல இடங்களில் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அவை அனைத்தும் நான்கு மறை வழிப்படியே நடந்தன என்பதைக் கம்பன் அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கம்பன் காவியத்தில் வேத நெறிப்படி மணிமுடி சூடிக்கொண்ட அரசன் என்று குறிக்கப் பெறுகின்றவன் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி ஆவான். விசுவாமித்திரர் இராமபிரானுடைய குல முறையைக் கூறி வருகின்ற பொழுது மாந்தாதா என்ற அரசனுக்குப் பிறகு முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி கூறப் பெறுகிறார். நவரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற திருமுடியைத் தலையில் அணிந்து கொண்ட, மார்பில் மாலைகள் அணிந்து ஒளி பொருந்திய வாளை இடையில் மின்னக் கட்டிய, கையில் வில்லை ஏந்திய தரும தேவதை போன்று முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி தான் ஒருவனாக நின்று இந்திரனுடைய அமராவதிப் பட்டணத்தைக் காத்தவன் என்று விசுவாமித்திரர் இராமபிரான் குலத்தின் முன்னோரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி பற்றி விசுவாமித்திரர் கூறுகின்ற பாடலில்,

“மறை மன்னும் மணிமுடியும் ஆரமும் வாளொடு மின்ன
பொறை மன்னு வானவரும் தானவரும் பொரும் ஒருநாள்”

(பால- குலமுறை சிளத்து - 6)

என்ற பகுதி அமைந்துள்ளது. இதில் மறை மன்னு மணிமுடி என்பது வேத விதிப்படி அபிடேகம் செய்யப்பட்டு அவன் தலையில் நிலை பெற்றதாகச் சூட்டப் பெற்ற மணிமுடி என்ற பொருளைத் தருகிறது. எனவே, பழைய மரபுப்படி தமிழகத்து மன்னர்களுக்கு வேதங்கள் கூறியபடி சடங்குகள் செய்யப்பட்டு மணிமுடி சூட்டப் பெற்றுள்ளது என்பது தெரிய வருகிறது.

காப்பியத்தில் பெரிதும் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்ற காப்பிய நாயகன் முடிசூட்டு விழா முதலில் தொடங்கிய பொழுது தடைப் பட்டுப் பாதியில் நின்றுவிட்டாலும் காப்பியத்தின் இறுதியில் இந்த முடிசூட்டு விழா நடந்தே தீருகிறது. முடிசூட்டு விழாவிற்கு முன்னேற் பாடுகளாக முதல் நாளே சடங்குகள் தொடங்குகின்றன. அவ்வாறு நிகழ்ந்த சடங்குகளில் முதல் நிகழ்ச்சியாக அமைவது இராமபிரான் நீராட்டப் பெறுதல் ஆகும். நீராட்டுகின்ற பொழுது வேதத்தின் தொடர்பு தெரிய வருகிறது. இராமன் முதன் முதலில் வசிட்டனாகிய ஆசிரியரின் ஆசியைப் பெறுகிறான். பின்னர் அயோத்தி நகரத்தில் இருந்த ஆயிரம் மௌலிகளை உடைய திருமாலின் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்கின்றான். பின்னர் அவனுக்கு நான்கு வேதங் களால் மந்திரிக்கப்பட்ட புனித நீரை ஊற்றி வசிட்டன் அபிடேகம் செய்கின்றார். பின் மறைகள் காட்டுகின்ற வழியின்படி நீராடிய இராமனைத் தருப்பைப் புல் மீது இருக்கச் செய்கிறார் வசிட்டன். இதனைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது,

“நண்ணி நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணியப் புனல் ஆட்டி, புலமையோர்
எண்ணும் நல்வினை முற்றுவித்து ஏற்றினான்
வெண் நிறத்த தருப்பை விரித்து அரோ”

(அயோத்தி - மந்தரை - 23)

என்ற பாடலை அமைக்கின்றார். பாடலில் பாம்பணையில் பள்ளி கொள்ளும் அரங்கநாதனைச் சேவித்து அக்கடவுளின் முன்னர் நான்கு வேதங்களால் மந்திரிக்கப்பட்ட புண்ணியப் புனித நீரைக் கொண்டு வசிட்டன் இராமனுக்கு அபிடேகம் செய்தார் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. புனிதநீரே இராமனுக்கு அபிடேகத்திற்கு உரியதாயிற்று என்று கம்பன் பாடியிருப்பதால் கம்பன் காலத்தில் நிலவி வந்த நான்மறைகளின் உயர்வு புலனாகின்றது. மேலும் வேத நெறிப்படி நீராட்டிய பின்னர் வேதம் கூறியபடி தருப்பைப் புல் பாயாக விரிக்கப் பெற்று அதில் இராமன் அமர வைக்கப்பட்டான் என்ற செய்தியும் கூறப் பெற்றமை அறிந்து கொள்ளத் தக்கதாகும்.

மறுநாள் இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா. அதனைக் காண்பதற்கு வந்த பலருள் வேத அந்தணர்களும் ஒரு பகுதியினர் ஆவர். இதனைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“அற்புதன் திருவைச் செரும் அருமணம் காணப் புக்கார்
நல்பயன் தவத்தின் உய்க்கும் நான்மறைக் கிழவர் எல்லாம்”

(அயோத்தி - கைகேயி சூழ்வினை - 73)

என்ற பகுதியை அமைத்துள்ளார். இதில் நல்ல தவத்தைச் செய்து அதன் பயன்களை அனுபவிக்கின்ற நான்மறைகளுக்கு உரிய அந்தணர்கள் திருமணத்தைக் காணப் புருந்தார்கள் என்று கம்பன் குறிக்கின்றார். நான்கு மறைகளை நன்கு கற்ற அந்தணர்கள் நல்ல தவங்களைச் செய்து நற்பயனை அடையக் கூடியவர்கள் என்பதும், சிறப்பு நிகழ்வுகளில் விருந்தினர்களாகக் கலந்து கொள்பவர்களில் கம்பன் காலத்தில் நான்மறை அந்தணர்கள் முதன்மை பெற்றிருந்தார்கள் என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

முடிசூட்டு விழாச் சடங்குகள் தொடங்குகின்ற பொழுது முன்னே கூறப்பட்ட நான்மறை அந்தணர்கள் வேதமந்திரங்களை ஒலித்தார்கள் என்பதையும், அவர்கள் சடங்குகளுக்குரிய மங்கலப் பொருள்களைக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதையும் அடுத்த செய்தியாகக் கம்பன் தருகிறார். முடிசூட்டு விழாச் சடங்குகளைச் செய்யும் வசிட்டனுக்கு நான்மறை அந்தணர்கள் சீடர்களாக அமைந்து மந்திரங்களைக் கூறினார்கள் என்பதும் புலனாகின்றது. எனவே, முடிசூட்டும் நேரத்தில் வேதத்தில் கூறப் பெற்றிருக்கின்ற பொருள்களைக் கொண்டு சடங்குகள் செய்து நான்மறை அந்தணர்கள் மந்திரங்களை ஒத முடிசூட்டு விழா நிகழ்வு தொடங்கியிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. இதற்குரிய பாடல்:

“ஆயது ஓர் அமைதியின் கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு
ஏயும் மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் இயையக் கொண்டு
தூய நான்மறைகள் வேதபாரகர் சொல்ல”

(அயோத்தியா - கைகேயி சூழ்வினை - 76)

இப்பாடற் பகுதியில் சடங்குகளுக்குரிய மங்கலகரமான பொருள்கள் யாவையும் கொண்டு வந்த நான்மறை அந்தணர்கள் மந்திரங்களைச் சொன்னார்கள். அவ்வாறு மந்திரங்களைச் சொன்னவர்களைப் பாடலில் வேதபாரகர் என்று கம்பன் குறிக்கின்றார். தனித்த நிலையில் மாணாக்கர்களுக்கு வேதங்களைப் பாடம் சொல்லுகின்ற மறை வல்லுநர்கள் வேதப் பாரகர் என்று அழைக்கப்பெற்ற செய்தி முன்னர் குறிக்கப் பெற்றது. இங்கு வேத நெறிப்படி சடங்குகளைச் செய்கின்ற வர்களும் வேத பாரகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அங்கு மாணவர் பக்கம் ஆசிரியர்களாகக் கொள்ளப்பட்ட வேதபாரகர்கள், மங்கலச் சடங்குகள் பக்கம் வருகின்ற பொழுது வேத ஆச்சாரியர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அதாவது சடங்குகள் செய்கின்றவர்கள் ஆச்சாரியர்கள் ஆவார்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது.

முடி குடுவதற்குரிய சடங்குகளில் திருக்குடங்களை ஆவாகனம் செய்தல் அதாவது எழுந்தருள் பண்ணுதல் நடைபெறுகின்றது. அந்தத் திருக்குடங்களில் வேத நெறிப்படி கங்கை முதலாகக் கன்னி ஈறாக அதாவது குமரி ஆறு ஈறாக ஆறுகளிலிருந்து புண்ணிய தீர்த்தங்கள் கொண்டு வரப்பெற்று நான்கு பக்கமும் உள்ள கடல்நீரோடு சேர்த்துக் குடங்களில் நிரப்பப் பெற்றன. அக்கினி குண்டம் தயாராயிற்று. இராமன் அமர்வதற்கு உரிய சிங்காதனமும் நிறுவப் பெற்றது. இவையனைத்தும் வேத நெறிப்படி நடந்தது என்பதைக் கம்பன் (பாடல் - 77) குறிப்பிடுகின்றார். இதன்பின் நிகழ்வுகள் நிகழ வில்லை. காப்பியப் போக்கு மாற்றம் பெற்றது. காப்பியத்தின் இறுதியில் மீண்டும் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டும் ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. இராமனுக்கு மங்கல நீராட்டு நடைபெறுகிறது. வேத நெறிப்படி மறைஒலி முழங்க அபிடேகம் நடந்தது என்கிறார் கம்பன்.

“மங்கல கீதம்பாட, மறை ஒலி முழங்க வல்வாய்ச்
சங்கு இனம் குமுற, பாண்டில் தண்ணுமை ஒலிப்ப

.....

எங்கள் நாயகனை வெல்வேறு எதிர்த்து அபிடேகம் செய்தார்”

(யுத்த - திருமுடிசூட்டு - 33)

என்ற மறைகள் முழங்கிய நிகழ்வு கூறப் பெற்றுள்ளது. நீராட்டியவர் களுடைய வரிசையை அடுத்த பாடலில் கூறும் பொழுது கம்பன், மாதவர், மறைவல்லவர், மந்திரக்கிழவர், மூதறிவாளர் ஆகிய சான்றோர்கள் முதலில் நீராட்டினர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (பாடல் - 34) இப்பகுதியல் சான்றோர்கள் வரிசையில் வேத வல்லுநர்களும் இடம் பெற்றிருப்பது கம்பன் காலத்து மறை வல்லுநர்களின் பெருமையைக் காட்டுகிறது.

அடுத்துத் திருமுடி சூட்டுகின்ற அபிடேகத்திற்கு உரிய சடங்குகளை எல்லாம் வசிட்டன் செய்யத் தொடங்கினார். அவருடைய குறிப்பறிந்து மாதவர்களாகிய வேதம் அறிந்தவர்கள் குறிப்புக் காட்டச் சுமந்திரன் சடங்குகளுக்குரிய பொருள்களைக் கொணர்ந்தான் என்பதையும் கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். (பாடல் - 37) சடங்குகளுக்கு உரிய பொருள்கள் வந்தவுடன் அரியணை அனுமன் தாங்க. என்று தொடங்கும் பாடலின்படி வசிட்டன் திருமுடி சூட்டினார் என்று கம்பன் கூறி முடிசூடிய நிகழ்ச்சி,

“வெள்ளியும் பொன்னும் ஒப்பார் விதிமுறை மெய்யின் கொண்ட” (திருமுடி சூட்டு - பாடல் - 39) என்ற வரியின்படி வெள்ளி யாகிய பிருகஸ்பதியும், பொன்னுமாகிய சுக்கிராச்சாரியாரும் ஒப்பாக விளங்கும்படி வீற்றிருந்து வேதம் அறிந்த புரோகிதர்கள் வேதம் விதித்த முறையின்படி திருமுடி சூட்டினார் என்று கம்பன் திருமுடி சூட்டும் நல் நிகழ்ச்சியில் நான்மறைகள் முதன்மை பெற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

காப்பியத் தலைவனாம் இராமனின் முடிகூட்டு நிகழ்ச்சியில் வேதங்களின் தொடர்பைக் காட்டியதைப் போலவே சுக்ரீவன் முடி சூட்டு விழாவிலும் வேதங்களின் தொடர்பைக் கம்பன் காட்டுகிறார். கிட்கிந்தையில் சுக்ரீவனுக்கு முடிகூட்டுதல் நடைபெறுகின்றது. முடிகூட்டும் சடங்கிற்கு உரிய பொருள்களைக் கொண்டு வருமாறு அனுமனை இலக்குவன் ஏவுகிறான். அதன்படி புண்ணிய தீர்த்தம் முதலான மங்கலகரமான பொருள்களும் பொன்மயமான கிரீடமும் மற்ற உபகரணங்களும் அனுமனால் கொண்டு வரப்படுகின்றன. இராமன் இலக்குவனிடம் “விதியால் மௌலி மிலைச்சுவாய் எனா” என்று கூறுகின்றான்.

(கிட்கிந்தா - அரசியல் - 1) அதன்படி இலக்குவன் முடிசூட்டும் நிகழ்ச்சிக்கு முன் செய்ய வேண்டிய அனைத்துச் சடங்குகளையும் செய்து சுகரீவனுக்கு மௌலி சூட்டினான். அதனைக் கீழ்வரும் பாடல் மூலம்,

“மறையோர் ஆசி வழங்க வானுளோர்
நறை தோய் நான்மலர் தூவ

.....

தூறையோர் நூல்முறை மௌலி சூட்டினான்”

(கிட்கிந்தா - அரசியல் - 4)

கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். பாடலில் குறிக்கப் பெற்ற மறையோர் விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்ட நான்மறை அந்தணராகவும் இருக்கலாம் அல்லது வானரங்களிலேயே அந்தணர் பிரிவு இருந்திருக்கலாம் என்று உரை கொள்வதும் உண்டு. இவ்வாறு சுகரீவன் முடிசூட்டு நிகழ்வைக் கம்பன் படைத்துள்ளார்.

அடுத்து இரணியன் வதைப் படலத்தின் இறுதியில் பிரகலாதனுக்கு நரசிங்கப் பெருமான் முடிசூட்டு விழாவை நடத்தினார். எவ்வுலகும் கைகூப்ப முரசு முழங்க முடிசூட்டிட வேண்டும் என்று தேவர்களை நரசிங்கப் பெருமான் ஏவினார். அதன்படி இந்திரன் குற்றேவல்களைச் செய்ய, பிரமன் ஓமம் வளர்த்து வைதீகச் சடங்குகளைச் செய்ய, சிங்கப்பிரான் பட்டாபிபேகம் செய்தார். முடிசூட்டிக் கொண்ட பிரகலாதன் சிறந்த அரசனாய் மூன்று உலகங்களையும் தன்வசம் ஆக்கிக் கொண்டான் என்று கம்பன் கூறுகிறார்.

“தேமன் உரிமை புரிய திசை முகத்தோன்

ஓமம் இயற்ற உடையான் முடி சூட்ட

கோ மன்னவன் ஆகி மூஉலகும் கைக் கொண்டான்

நாம மறை ஓதாது ஒதி நனி உணர்ந்தான்”

(யுத்த - இரணியன் வதை - 175)

இப்பாடலில் வேதங்களை ஓதாது உணர்ந்தவனாகிய பிரகலாதனுக்கு நரசிங்கமூர்த்தியே முடிசூட்டிய காரணத்தால் வேதவழி என்பது இல்லாமல் வேதமே முடிசூட்டியது போலக் காட்சியைக் கம்பன்

படைத்திருக்கிறார். ஏனென்றால், மற்ற முடிசூட்டு விழா நடந்தது என்று கூறிய கம்பர், இங்கு வேதம் பற்றிய எந்தச் சொல்லையும் கூறாது, மறையை ஒதாது உணர்ந்த பிரகலாதனுக்கு உடையான் முடிசூட்டினான் என்று எழுதுகிறார். உடையான் என்பது நரசிங்கமூர்த்தியைக் குறிப்பிடுகின்ற சொல் என்றாலும் எதை உடையான் என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு பார்த்தால் வேதத்தை உடையவன் என்று பொருள் கொள்ள இடமிருக்கிறது. எனவே, வேதத்தை உடையவனாகிய நரசிங்கம் வேதத்தை ஒதாது உணர்ந்தவனுக்கு முடிசூட்டியது என்பதால் வேதமே முடிசூட்டியதாகக் கொள்வது நயம் தரத் தக்கதாகும்.

காப்பியத்தின் இறுதியில் வீடணனின் முடிசூட்டு விழா நிகழ்கிறது. மீட்சிப்படலத்தில் ஆதிநாயகனாகிய இராமபிரான் இலக்கு வனை வீடணனுக்கு முடிசூட்டுமாறு பணிக்கின்றான். இதனைக் கீழ்க்கண்டவாறு கம்பன் குறிப்பிடுவார்.

“ஆதிநாயகன் ஆக்கிய நூல் முறை

நீதியானை நெடு முடி சூட்டுவாய்”

(யுத்த - மீட்சி - 2)

இப்பகுதியில் நூல் முறைப்படி வீடணனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. நூல் முறை என்பது நான்கு மறைகளைக் குறிப்பிடுவதாகும். இங்கு தேவர்கள் முடிசூட்டு விழாவிற்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொண்டு வருவதாகக் கம்பன் படைத்திருக்கிறார். வீடணன் முடிசூட்டு விழாவிற்கு,

“நின்ற தேவர் நெடுந் திசையோ ரொடும்

சென்று தத்தம் செய்கை புரிந்தார்”

(பாடல் - 3)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். கடல் தீர்த்தம், புண்ணிய தீர்த்தம், கிரீடம், சிம்மாசனம் ஆகிய பொருள்களைத் தேவர்கள் கொண்டு வந்தனர். சடங்குப் பொருள்களைக் கொண்டு வேத நெறிப்படி இலக்குவன் வீடணனுக்குத் திருமுடி சூட்டினான் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலால் கம்பன் காட்டுகிறார்.

“மெய் கொள் வேதவிதி மறை வீண்ணுளோர்

தெய்வ நன் புனல் ஆடல் திருத்திட

ஐயன் ஆணையினால் இளங் கோளரி

கையினால் மகுடம் கவித்தான் அரோ”

(பாடல் - 6)

இப்பாடல் மெய்கொள் வேத விதிப்படி முடிசூட்டு விழா நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. மெய்கொள் வேதம் என்பதற்குத் தத்துவப் பொருள்களை உள்ளபடி சொல்லுகின்ற நூல் என்று கொள்ளலாம். எனவே, கம்பன் காவியத்தில் நடைபெற்ற நான்கு முடிசூட்டு விழாக்களிலும் நான்குமறை உணர்ந்த மறை வல்லுநர்கள் மறைகளின்வழி நல் நிகழ்ச்சியாகிய முடிசூட்டு விழாவை நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது புலனாகின்றது. எனவே, கம்பனின் காலத்தில் வேதத்திற்கும் வேதச் சடங்குகளுக்கும் மதிப்பும், சிறப்பும் இருந்திருக்கின்றன என்பது உண்மையாகும்.

வாழ்வியல் நிகழ்வுகளில் நன் நிகழ்ச்சிகளுக்கு வேதநெறி சடங்குகளை வகுத்துத் தந்தது போலத் துக்க நிகழ்வுகளுக்கும் சடங்குகளைத் தந்திருக்கிறது என்பதைக் காப்பியப் போக்கினால் அறிய முடிகிறது. காப்பியத்தில் துக்க நிகழ்வு தயரதன் இறப்பில் தொடங்குகின்றது. தயரதன் மூர்ச்சித்து மாண்ட பிறகு அவனுடைய உடல் தைலத்தில் கிடத்திப் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

பரதன் கேகேய நாட்டிலிருந்து கோசல நாடு திரும்பிய பிறகு தயரதனின் உடல் தைலத்திலிருந்து எடுக்கப்படுகிறது. அதனைக் குறிப்பிடுகின்ற கம்பனின் பாடல்:

“பற்றி அவ்வயின் பரிவின் வாங்கினார்
சுற்று நான்மறைத் துறை செய் கேள்வியார்
கொற்ற மண்களை குமுற மன்னனை
மற்று ஓர் பொன்னின் மாமானம் ஏற்றினார்”

(அயோத்தி - பள்ளிபடை - 126)

இப்பாடலில் நான்கு மறையைத் தெரிந்த மறைவல்லார் தயரதன் உடலை எடுத்து விமானத்தில் ஏற்றியதைக் கூறுகின்ற பொழுது மன்னனுக்கு உரிய முரசுமானது சோகீதம் இசைத்தது என்பதைக் கம்பன் கொற்ற மண்களை குமுற என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, உயிர் நீத்த உடல் மறை வல்லுநர்களால் சுமக்கப்படுவதும் சோககீதம் இசைக்கப்படுவதும் துன்ப நிகழ்வுகளுக்கு உரியதாகி நான்மறைத் தொடர்பைக் காட்டுகிறது எனலாம்.

விமானத்தில் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட தயரதன் உடல் நகர மக்கள் கடல் அலை போல் அரற்றிட அரசர்கள் சுற்றி அழுது கொண்டிருக்க அந்த உடல் மீண்டும் யானையின் மீது ஏற்றப்பட்டது. உடல் ஏற்றப் பட்ட யானை செல்ல அந்த யானைக்கு முன்னே மறைவல்லுநராம் அந்தணர்கள் சென்றார்கள் என்று அந்தச் சோகக் காட்சியைக் கம்பன் காட்டுகிறார்.

“மாவும் யானையும் வயங்கு தேர்களும்
கோவும் நான்மறைக்குழுவும் முன்செல”

(அயோத்தி - பள்ளிப்படை - 130)

அடுத்து தயரதன் உடல் சரயு நதிக்கரையில் எரியூட்டுவதற்குரிய சடங்குகள் செய்யப் பெற்றன. இதனைக் கம்பன் கீழ்வரும் பாடலால் குறிப்பிடுகிறார்.

“எய்தி நூலுளோர் மொழிந்த யாவையும்
செய்து தீக்கலம் திருத்தி செல்வனை
வெய்தின் ஏற்றினார் வீர நுந்தைபால்
பொய்இல் மாக்கடன் கழித்தி போந்து என்றார்”

(அயோத்தி - பள்ளிப்படை - 130)

இப்பாடலில் நூல் வல்லோராகிய நான்மறை வல்லோர் கூறியபடி ஈமக்கருமங்கள் செய்யப் பெற்றன என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார் கம்பன்.

பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள “பொய்யில் மாக்கடன்” என்ற தொடர் சாத்திர மரபுகள் வழுவாதபடி கருமங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. சடங்குகளுக்குப் பிறகு பரதன் செய்ய இயலாத வண்ணம் தயரதனின் ஆணை இருந்ததால் சத்துருக்களின் ஈமச்சடங்கைச் செய்கிறான். இதனைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்கள் கூறியபடி வசிட்டன் சடங்குகளைச் செய்ய வசிட்டன் முறைப்படுத்தினர் என்றும் சத்துருக்களின் அச்சடங்குகளைச் செய்தான் என்றும் கம்பன் அக்காட்சியைக் காட்டுகிறார்.

“அன்று நேர்கடன் அமைவது ஆக்கினான்
நின்று நான்மறை நெறிசெய் நீர்மையான்”

(அயோத்தி - பள்ளிப்படை - 139)

“தந்தை தன் வயின் தருமம் யாவையும்
முந்து நூலுனோர் முறையின் முற்றினான்”

(அயோத்தி - பள்ளிப்படை - 143)

இவ்வாறு தயரதன் உடலுக்குச் செய்த சடங்குகளைக் கம்பன் காட்டியதோடு நில்லாது ஆரண்யத்தில் இராமன் தந்தையை நினைத்துப் பிதுர் கடனைச் செய்தான் என்றும் காட்டுகிறார்.

“புக்கனன் புனலிடை முழுகிப் போந்தான்
தக்க நல்மறையவன் சடங்கு காட்டதான்
முக்கையின் நீர் வீதிமுறையின் ஈந்தனன்”

(அயோத்தி - திருவடிகூட்டு - 81)

இப்பாடலில் மறையவனாம் வசிட்டன் சடங்கு முறைகளைக் காட்டச் சாத்திர விதிப்படி கைகளால் மூன்றுமுறை நீரைத் தர்ப்பணம் செய்து தந்தைக்குரிய பிதுர்கடனைச் செய்தான் இராமபிரான் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. செய்தவன் உயிருக்குள் உயிராக இருக்கக் கூடிய திருமாலாக இருந்தாலும் கொண்ட மானிட வடிவத்திற்கு ஏற்பச் சாத்திர முறைப்படி சடங்குகளைச் செய்தான் என்பது உணரத்தக்கதாகும்.

தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்த இராமன் சடாயுவிற்கு நீர்க்கடன் செய்ததையும் கம்பன் விரிவாகக் காட்டிச் செல்கிறார். நான்கு பாடல்களில் சடாயுவிற்குச் செய்த ஈமச்சடங்குகள் கம்பனால் கூறப் பெறுகின்றன. சந்தனக்கட்டைகளும், அகில் கட்டைகளும் தருப்பைப் புற்களும் கொண்டு சடாயுவின் உடல் ஏற்றக் கூடிய ஈமப்படுக்கை இராம இலக்குவனர்களால் இயற்றப் பெற்றது. மேடை மலராலும் மணலாலும் உருவாக்கப் பெற்றது. தெளிவான தண்ணீரும் கொண்டு வரப்பட்டது. உடல் ஈம மேடையின் மீது ஏற்றப்பட்டது. நன்னூலாம் வேதம் கூறிய மந்திரங்களில் வல்லவனான இராமபிரான் நீர், சந்தனம், மலர் இவற்றைக் கொண்டு சடாயுவின் உடலுக்கு நீராட்டி மலரால் அலங்காரம் செய்து ஈமப்படுக்கையின் தலைப்பக்கத்தில் எரியும் நெருப்பைப் பற்றவைத்து ஈமக்கடன்களை முறைகடவா வண்ணம் செய்தான். பின்னர் ஆற்றில் நீராடி நீரினால் தர்ப்பணம் செய்தான். சடாயு மட்டும் அல்லாது இராமனால் கொடுக்கப்பெற்ற நீர்த்தர்ப்பணம் இவ்வுலகில் பிறந்து இறந்த அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆகியதுபோல்

இருந்தது. இதனைக் கூற வந்த கம்பர் திருமால் தனக்குத் தானே உண்டநீர் எவ்வாறு எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் போய்ச்சேர்ந்ததோ அதுபோல எல்லா உயிர்களுக்கும் இராமன் தெளித்த தர்ப்பணநீர் சென்று சேர்ந்தது என்கிறார். இவ்வளவு விரிவாக சடாயுவிற்குச் செய்யப்பட்ட ஈமச்சடங்கினைக் கம்பன் கூறுவதால் வேதச் சடங்குகளைக் கம்பன் ஆதரிக்கிறார் என்பதையும், அவை அனைத்தும் பொருள் பொதிந்தவை என்பதையும் அச்சடங்குகளைப் படிப்பவர்களுக்கு உணர்த்தவே கூறினார் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க முடிகின்றது. மேலும் சடங்கு முறை என்பது வேத நெறிப்பட்டதுதான், மூடத்தன்மை உடையது அல்ல. ஏனென்றால், சடங்குகளை ஏற்றுச் செய்தவன் நன்னூல் மந்திர நெறியின் வல்லவனாகிய (பாடல் 222) இராமன் என்பதால் அவை மூடத்தன்மை உடையன அல்ல. வேதம் உணர்ந்த இராமன் அதனை நடத்திக் காட்டுகிறான் என்பதை உணர்ந்து அதன் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது குறிப்பால் தெரிகிறது.

வாலியின் வதை முடிந்த பிறகு வாலியின் உடம்பிற்கு வேத நெறிப்படி ஈமச்சடங்குகள் நடந்தன. இதனை நடத்தியவன் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன். அதனைச் செய்தவன் அங்கதன்.

“மடவரால் அம்மடந்தை முன்னர் வாழ்
இடம் மேவுப்படி ஏனீ வாலிபால்
கடன் யாவும் கடைக்கண்டு கண்ணனோடு
உடல் ஆய் உற்றது எலாம் உணர்த்தலும்”

(கிட்கிந்தா - தாரை புலம்புறு - 18)

என்பது வாலிக்குச் செய்யப்பட்ட ஈமச்சடங்கைக் காட்டும் பாடலாகும். இதில் வேத நெறிப்படி செய்யப்பட்டதற்குக் குறிப்பு இல்லை என்றாலும் “கடனயாவும் கடைக்கண்டு” என்ற தொடர் குறிப்பாக வேத நெறியை உணர்த்துகிறது எனலாம். ஏனென்றால், ஈமச்சடங்கின் போது பண்டைக் காலத்தில் பெண்கள் உடனிருத்தல் கூடாது என்பது வேதவாக்கியம் ஆகும்.

சங்க காலத்தில் கணவனின் ஈமஎரியில் தன்னுடைய உடலையும் செலுத்துகின்ற உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இருந்தாலும் வேத

காலத்தில் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இல்லாது இருந்திருக்கிறது. கம்பன் உடன்கட்டை ஏறுவதையும் காட்டுகிறான். உடன்கட்டை ஏறாத கைம்மை நோன்பு கொண்ட பெண்மை நிலையையும் காட்டுகின்றான். பள்ளிப்படைப் படலத்தில் பட்டத்திற்கு உரிய ராணிகளைத் தவிர மற்ற தேவியர் உடன்கட்டை ஏறினர் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பர்.

“இழையும் ஆரமும் இடையும் மின்னிட
குழையும் மாமலர்க் கொம்பு அனார்கள்தாம்
தழை இல் முண்டகம் தழுவு கானிடை
முழையில் மஞ்ஞை போல் எரியில் முழுகினர்”

(அயோத்தி - பள்ளிப்படை - 140)

இப்பாடல் இலையில்லாத தாமரை மலர்க் கூட்டத்தில் மயிலினம் சேர்ந்தார்போல் தயரதனின் ஈம எரியில் பட்டத்துத் தேவியரைத் தவிர மற்றவர்கள் புகுந்தார்கள் என்று கம்பன் காட்டுகிறார். தயரதனின் பட்டத்துத் தேவியர், வாலியின் மனைவி ஆகியோர் உடன்கட்டை ஏறவில்லை. எனவே, சங்ககால மரபையும், வேதகால மரபையும் கம்பன் ஏற்றுக் கொள்கிறார் எனத் தெரிகிறது. வாலியின் ஈமச்சடங்கில் தாரையையும், அவளுடைய தோழியையும் கிட்கிந்தை அரண் மனைக்கு அனுப்பி விட்டு அங்கதனைக் கொண்டு அனுமன் ஈமச் சடங்குகளைச் செய்தான் என்று வலியுறுத்திக் கூறுவதால் வேதநெறி பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

காப்பியத்தின் இறுதியில் இராவணனுக்கு வீடணன் செய்த ஈமச்சடங்குகள் இடம் பெற்றுள்ளன. வீடணன் ஈமவிறகில் தமையனின் உடலை ஏற்றியதைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“வான் முறையான் மறை
சொன்ன ஈம வீதிமுறையால் தொகுத்து
இன்னல் நெஞ்சினோடு இத்தனத்து ஏற்றினான்”

(யுத்த இராவண வதை - 248)

என்று கம்பன் கூறுவார். ஈமச் சடங்குகளை மறை சொன்ன விதியால் வீடணன் செய்தான் என்பது கம்பன் கூற்றாகும். அடுத்த இரு பாடல் களில் (மிகைப்பாடல்களாக உள்ளவை) அகில், சந்தனக்கட்டைகளை

இட்டு ஈமப்படுக்கையில் சங்கொலி முழங்க நெருப்பை அண்ணன் உடலுக்கு வழங்கினான். அவனுக்கு மட்டுமில்லாது மண்டோதரிக்கும் கடன்களைச் செய்தான். மேலும் இறந்த தம் குலத்தார்க்கும் வரன் முறையால் ஈமக்கடன்களைச் செய்தான் என்கிறார் கம்பர். (பாடல் - 252)

இவ்வாறு காப்பியப் போக்கில் நடைபெறுகின்ற ஈமச்சடங்குகளில் நான்மறைகள் வழிச் சடங்குகள் நிகழ்ந்தன என்பதும் நான்மறை வல்லுநர்கள் அதனை நடத்தினார்கள் என்பதும், நான்மறையின்படி சடங்குகள் நடைபெறுவது என்பது பொருள் பொதிந்தவை என்பதும் அவை மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் அல்ல என்பதும் கம்பன் கவிதைகளால் தெரிய வருகின்றன.

நான்மறையின் வழி பிற பழக்கவழக்கங்கள்

சங்ககாலந் தொட்டு மூத்தோர், இளையவருக்கும் சான்றோர் - அரசர் முதலியோருக்கும் அறம் கூறுகின்ற மரபு உண்டு. அவ்வாறு அறம் கூறுகின்ற பொழுது நான்மறைகளை மையமாகக் கொண்டு அற ஒழுக்கங்கள் கூறப்படுவதும் உண்டு. பண்டைப் பாடல்களில் துறை அமைப்புக்களில் 'செவி அறிவுறுஉ' என்ற துறை உண்டு. அற ஒழுக்கங்கள் செவி கேட்குமாறு உள்ளம் கொள்ளுமாறு இனிமையாக எடுத்துரைத்தல் என்பது அத்துறையாகும். புறநானூற்றில் இத்துறையில் பல பாடல்கள் உண்டு. புறநானூற்று ஆறாவது பாடல் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்குக் காரிகிழார் செவியறிவுறுத்துவதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. அப்பாடலில் புலவர் மன்னனை நோக்கி உன்னுடைய கொற்றக் குடை முக்கண்ணனின் கோயிலை வலம் வரத் தாழ வேண்டும். உன்னுடைய மாலை பகைவரைச் சுடுகின்ற தீயால் வாட வேண்டும். உன்னுடைய முகம் உன் மகளிர்க்கு முன்னர் தணிய வேண்டும் என்று கூறி உன்னுடைய தலையானது நான்குமறை அந்தணர்கள் மந்திரங்கள் கூறி நீ வாழ்க என வாழ்த்துகிற போது தாழ்ந்திடல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“இறைஞ்சுக பெரும நின் சென்னி சிறந்த

நான்மறை முனிவர் ஏற்றுகை எதுகை”

(19-20)

என்பது புறநானூற்றுப் புலவர் குறிப்பிடும் செவியறிவுறுத்தலாகும். இதனால் அரசர்களை முனிவர்கள் வேதம் கூறி வாழ்த்துவார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு வேத மந்திரம் கூறி வேந்தரை வாழ்த்துகின்ற நிகழ்வுகள் கம்ப காவியத்தில் பல நிகழ்ந்துள்ளன.

இராமன் மணக்கோலம் கொண்டு தேர் ஏறும் பொழுது, அந்தணர்கள் வாழ்த்தினார்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார்.

*பல் பதினாயிரம் பசுவும் பைம்பொனும்
எல்லையில் நிலனொடு மணிகள் யாவையும்
நல்லவர்க்கு உதவினான் நவீலும் நான்மறைச்
செல்வர்கள் வழத்தூற தேர் வந்து ஏறினான்”*

(பால-கடிமனை-70)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் தானங்கள் நல்லவர்களுக்குக் கொடுத்தபின் இராமன் தேர் ஏறுகிறான். அப்பொழுது சிறந்த ஒழுக்கங்களைக் கூறுகின்ற நான்கு வேதங்களைச் செல்வமாக உடைய அந்தணர்கள் அவனை வாழ்த்தினார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பர். இந்தப் பாடலில் ஒரு நயம் உண்டு. இராமன் செல்வச் சிறப்புடையவன். ஆதலால், அந்தணர்களாகிய நல்லவர்களுக்குக் கோதானம் எனப்படும் பசுதானத்தையும், சொர்ண தானம் எனப்படும் பொன்னையும், பூதானம் எனப்படும் நிலங்களையும், இரத்தினதானம் எனப்படும் மணிகளையும் வள்ளலாய் இருந்து வழங்கினான். ஏற்றுக் கொண்ட நல்லவர்களும் வள்ளல்கள் போல் தங்களிடம் இருந்த கல்விச்செல்வமாம் வேதக்கல்வியால் நான்கு மறைகளில் உள்ள மங்கல மந்திரங்களை அவனுக்குக் கூறி வாழ்த்துக்களைக் கொடுத்தார்கள். எனவே, இராமன் அந்தணர்களுக்கு நான்கு தானங்களைக் கொடுத்தான். அதற்குப் பதிலாக வேதவல்லார்கள் நான்கு வேத மந்திரங்களின் ஒலிகளை வாழ்த்துக்களாகக் கொடுத்தனர் என்பது நயமாகும்.

அடுத்துத் தயரதன் இராமன் திருமணத்திற்காக மிதிலைக்குப் புறப்பட்டபொழுது

“இருபிறப்பாளர் எண்ணாயிரம் மணிக்கலசம் ஏந்தி
 அருமறை வருக்கம் ஓதி அங்கை நீர் தெளித்து
 வரன்முறை வந்தார் கோடி மங்கள மழலைச் செவ்வாய்
 பருமணிக் கலாபத்தார் பல்லாண்டு இசை பரவப் போனான்”
 (பால- எழுச்சி - 74)

என்ற பாடலைக் கம்பர் அமைத்துள்ளார். இப்பாடலில் இரு பிறப்பாளராம் எண்ணாயிரம் அந்தணர்கள் கும்பங்களை ஏந்தி வேத மந்திரங்களின் பெருந்தொகுதிகளை ஓதி கைநீரைத் தெளித்து வாழ்த்தத் தயரதன் தேரில் புறப்பட்டான் என்றும் அவன் புறப்படுகின்ற பொழுதுப் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பல்லாண்டு கூறும் மரபில் வந்த மங்கையர்கள் பல்லாண்டு இசைத்தார்கள் என்றும் கூறப் பெற்றுள்ளது. எனவே, வேதமந்திரமும், தமிழ் வாழ்த்தும் ஒரு சேர நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது பெறப்படுகிறது.

இவ்வாறு புறப்பட்ட பொழுது வாழ்த்துக் கூறுவதோடு வரவேற்கின்ற பொழுதும் மந்திர வாழ்த்துக் கூறி வரவேற்பதும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக ஆரண்ய காண்டத்தில் இராமனைத் தன் ஆசிரமத் திற்கு வந்தபோது அகத்தியர் வேத வாழ்த்துக்கள் முழங்க வரவேற்றார். மேலும் இக்காட்சியிலும் தமிழையும் வேத மந்திரத்தையும் ஒரு சேரக் கூறுகிறார் கம்பன். இராமன் அகத்தியரைக் கண்ட மகிழ்ச்சியால் கண்ணீர் மல்கி அவரின் திருவடியில் விழுந்து வணங்கினான். அடிபணிந்தவனை எழுப்பி அன்பொடு தழுவி உன்னுடைய வரவு நல்வரவாகுக என்று தமிழால் கூறி அகத்தியர் வரவேற்றார். இக்காட்சியை நல்கும் அற்புதமான பாடல்.

நின்றவனை வந்த நெடியான் அடி பணிந்தான்
 அன்று அவனும் அன்பொடு தழீஇ அழுத கண்ணான்
 நன்று வரவு என்று பல நல்லுரை பகர்ந்தான்
 என்றும் உள தென்தமிழ் இயம்பி இசை கொண்டான்.
 (அரண்ய-அகத்திய - 47)

தமிழுக்கு இலக்கணம் படைத்த அகத்தியர் தமிழால் நல்லுரை கூறினார் என்பது இங்குப் பெறப்படுகிறது. அடுத்த பாடலும்,

“வேதியர்கள் வேதமொழி வேறுபல கூற
காதல் மிக நின்று எழில் கமண்டலுவின் நன்னீர்
மாதவர்கள் வீசி நெடுமாமலர்கள் தூவ
போது மண நாறு குளிர் சோலை கொடு புக்கான்”

(ஆரண்ய அகத்தி-48)

என்று வருகின்றது. இப்பாடலில் வேதம் வல்லவர்கள் வேதவாக்கியங்களாம் பல மந்திரங்களைக் கூறித் தங்கள் கமண்டலத்தில் உள்ள நீரோடு பூவையும் வீசி வரவேற்க, அகத்தியரின் ஆசிரமச் சோலைக்கு இராமன் வந்தனன் என்று இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, அகத்தியர் தமிழாலும், வேதியர்கள் வேதமொழிகள் கூறியும் இராமனை வரவேற்றுள்ளனர்.

காப்பியத்தின் நிறைவுப் பகுதியில் இராமனை பரத்துவாசர் வரவேற்கும் காட்சியிலும்

“ஞானநாதனைத் திருவொடு நன்மனை கொணர்ந்தனன்
ஆனமாதவர் குழாத்தொடும் அருமறை புகன்றே”

(யுத்த-மீட்சி-188)

என்று வேதம் கூறி வரவேற்ற நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது.

இவ்வாறு மன்னர்கள் வினைபுரியப் புறப்படும் பொழுதும், சிறப்பிடங்களுக்கு வருகின்றபொழுதும் வேத மொழிகளால் வாழ்த்துவது என்ற சங்க கால மரபைக் கம்பரும் பின்பற்றியுள்ளார் என்பது பெறப்படுகிறது.

பண்டைக்கால செவியறிவுறுத்தல் போலக் கம்பன் காப்பியத்திலும் செவியறிவுறுத்தல் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. விசுவாமித்திரர் தன் யாகத்தைக் காப்பதற்காக இராம இலட்சுமணரை அழைப்பதற்காக அயோத்தி மன்னன் அரசவைக்கு வருகின்றார். வந்தவர் கரிய செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி என்கிறார். அதைக் கேட்ட தயரத மன்னன் கண்ணிழந்தான் பெற்றிழந்தான் போல வருந்தி இராமனுக்குப் பதிலாகத் தானே வேள்வியைக் காக்க வருகிறேன் என்கிறான். அப்பொழுது தயரதனுக்கு வசிட்டன் செவியறிவுறுத்துகிறார்.

‘பெய்யும் மாரியால் பெருகும் வெள்ளம்போல்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகும் ஆறுபோல்
ஐய நின் மகற்கு அளவுஇல் வீஞ்சை வந்து
எய்துங் காலம் இன்று எதிர்ந்தது எனவே’ (பால. கையடை - 16)

இப்பாடலின் மையக் கருத்து இராமனுக்கு புகழ் வரும் காலம். ஆதலால், வேள்வி காக்க அனுப்பு, தயங்காதே என்று செவியறிவுறுத்தலாகும். இந்நிகழ்ச்சியோடு சிலப்பதிகாரத்தில் ஆரியப்படை கடந்த செங்குட்டுவனுக்கு மாடல மறையோன் செவியறிவுறுத்துவதை ஒப்பிட்டு நோக்க இயலும்.

‘மறையோன் மறைநா உழுது வான்பொருள்
இறையோன் செவீசெறுவாக வித்தலின்’

(சிலம்பு - நடுகல்காதை - 187-88)

என்று மாடலன் அறம் கூறியதைக் கேட்ட சேரன்,

‘நான்மறை மரபின் நயந்தெரி நாவின் -

கேள்வீ முடித்த வேள்வீ மாக்களை

மாடல மறையோன் சொல்லிய முறைமையின்

வேள்வீச் சாந்தியின் விழாக்கொள ஏவீ” (மேலது-191-194)

இச்சிலப்பதிகாரப் பகுதியால் செங்குட்டுவன் கோபம் தணிந்து மாடல மறையோன் செவியறிவுறுத்தலால் வேள்வியைச் செய்ய பணி மக்களை ஏவினான் என்பது பெறப்படுகிறது. அதுபோல வசிட்டனின் செவியறிவுறுத்தலால் தயரதன் தன் புதல்வர்களை வேள்விக்காக ஏவினான்.

இத்தகைய செவியறிவுறுத்தலில் அடுத்தது கம்ப காவியத்தில் சடாயு இராமனுக்கு அறிவுறுத்தியது ஆகும். சீதையைப் பிரிந்ததால் சினமுற்ற இராமனைச் சடாயு அமைதிப்படுத்தி வேத நெறிப்படி நல்ல செயல்களைச் செய்து சீதையைப் பெறுவாயாக என்று நல்வழிப்படுத்துகிறான்.

“ஆதலால் முனிவாய் அல்லை அருந்தி அனைய கற்பின்
காதலாள் துயரம் நீக்கி தேவர்தம் கருத்தும் முற்றி
வேதநூல் முறையின் யாவும் விதியுளி நிறுவி வேறும்
தீது உள துடைத்தி என்றான் சேவடிக் கமலம் சேர்வான்”

(சாடாயு உயிர் நீத்த - 212)

உலகத்தவர் தேவர் மீது சினம் கொள்ளாதே நீ இனிச் செய்ய வேண்டுவது சீதையின் துன்பத்தை நீக்கித் தேவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வேதநூற்படி யாவற்றையும் நிலைநாட்டித் தீமையை நிகழாது ஒழிப்பாயாக என்று சடாயு இராமனுக்கு அறிவுறுத்தினான். அறிவுறுத்தும் பொழுது வேத நூல் முறைமையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்று சடாயு கூறுவது நினைவு கூறத்தக்கதாகும்.

அதுபோல இராமன் சுக்கிரீவனுக்கு அறிவுறுத்தும் பகுதி முழுமையான செவியறிவுறுத்தல் பகுதியாகும்.

“ஈண்டு நின்று ஏகி நீ நின் இயல்புஅமை இருக்கை
வேண்டுவ மரபின் எண்ணி விதிமுறை இயற்றி வீர”

(கிட்கிந்தா - அரசியல் - 6)

என்று சுக்கிரீவனுக்கு செவியறிவுறுத்தியதைக் குறிப்பிடலாம். இங்குச் சுட்டப்படும் ‘வேண்டுவ மரபின் எண்ணி’ என்பது வேத மரபினை ஒட்டியதே ஆகும்.

இராமன் சுமந்திரன் மூலமாகப் பரதனுக்கு செவியறிவுறுத்திய நிகழ்ச்சியும் உண்டு.

“முனிவனை எம்பியை முறையில நின்று அரும்
புனித வேதியர்க்கும் மேல் உறை புத்தேளர்க்கும்
இனியன இழைத்தி என்று இயம்பி”

(அயோத்தி - தைலம் ஆட்டு-34)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வசிட்ட முனிவனைக் கொண்டு வேத நெறியில் நின்று வேதவல்லார்க்கும், தேவர்களுக்கும் நன்மையான செயல்களைச் செய்வாயாக என்று எம்பியாகிய பரதனிடம் அறிவுறுத்துவாயாக என்று இராமன் உரைக்கிறான். இங்கும் வேத நெறிப்படி வேத அந்தணர்களைக் காக்க வேண்டும் என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது.

அடுத்துக் காப்பியத்தில் அறிவுறுத்தல் என்ற நிலையில் செவியறிவுறுத்தல் இல்லாமல் வெறும் செய்தியைக் கூறுகின்ற இடமும் உண்டு. வாலி இராமனிடம் ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றான்.

“மணமும் இல்லை மறைநெறி வந்தன
குணமும் இல்லை குலமுதற்குத்தன
உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும் ஒழுக்கு அலால்”

(கிட்சிந்தா வாலிவதை - 105)

என்ற பாடலில் இராமன் குலத்தைப் போலத் தங்கள் வானர குலத்திற்கு மனம் போன வழியில் நடப்பதன்றி வேத நெறிப்படி வருகின்ற திருமணமும் இல்லை, நற்பண்பும் இல்லை என்று குறிப்பிடுகின்றான். இங்கு வேத நெறிப்படி வாழுகின்ற நிலை தங்களுக்கு இல்லை என்று வாலி கூறினாலும் இராமன் வேத நெறிப்படி வாழ்வது வேத நெறி அறிந்த வாலிக்கு உண்டு என்று குறிப்பிடுகிறான்.

‘நெறியும் நீர்மையும் நேரிது உணர்ந்த நீ
பெறுதியோ பிழை உற்றுறு பெற்றிதான்’

(கிட்சிந்தா வாலிவதை-108)

இவ்வாறு செவியறிவுறுத்தலும் செய்தி கூறுவதும் ஆகிய நிகழ்வுகள் கம்ப காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சான்றோர் அல்லது மூத்தோர் பிறரை வாழ்த்தி ஆசிர்வாதம் செய்யும் பொழுது வேத மந்திரங்களைக் கூறி வாழ்த்துகின்ற மரபு இருந்திருக்கிறது. இராமனுக்கும் சீதைக்கும் திருமணத்தை நடத்தி வைத்த பிறகு விசுவாமித்திரர் விடை பெறுகிறார். அப்பொழுது அவர் இராமனையும் சீதையையும் வாழ்த்துகிறார்.

“ஆனா மறைநெறி ஆசிகள் முனி கோசிகன் அருளிப்
போனான் வடதிசை வாய் உயர் பொன்மால் வரை பூக்கான்”

(பால - பரசுராம-1)

என்ற பகுதிமூலம் வேத வாக்கியங்கள் கூறி மணமக்களை வாழ்த்துகின்ற முறை இருந்தமை பெறப்படுகிறது.

முடிசூடுகின்ற நிகழ்ச்சி நிகழுகின்ற பொழுதெல்லாம் வேதங்கள் கூறி வாழ்த்துரைக்கப் பெற்றன என்பது முன் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இருப்பினும் எடுத்துக்காட்டுக்காகச் சக்ரீவன் முடிசூடிய பொழுது

“மறையோர் ஆசி வழங்க வானுளோர்

நறையோர் நான்மலர் தூவ”

(கிட்கிந்தா அரசியல் - 5)

என்ற நிலையில் சக்ரீவனின் முடிசூட்டு நிகழ்ச்சி நடந்தது எனத் தெரிகிறது. இதுபோல வீரச் செயல்கள் நடந்து வெற்றி பெற்ற பொழுதும் வேத முழக்கங்கள் எழுந்தன என்பதும் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டுக்காகச் சுந்தரகாண்டத்தில் சுரசையை அனுமன் வென்ற பிறகு வரும் பாடலைக் காணலாம்.

“கீதங்கள் இசைத்தனர் கின்னார் கீதம் நின்ற

பேதங்கள் இயம்பினார் பேதையர் ஆடல் மிக்க

பூதங்கள் தொடர்ந்து புகழ்ந்தனர் பூசரேசர்”

(சுந்தர கடல்தாவ - 7)

இப்பாடலுக்கு உரை எழுதிய வை.மு.கோ அவர்கள் பூசரேசர் என்பதற்குப் பிராமணச் சிரேஷ்டர்கள் என்று எழுதிப் பூமியில் அவர்கள் தேவர்கள் போல் விளங்குவதால் பூசரர் என்று அழைக்கப்படுவர் என்று எழுதுகிறார். அவர்கள் வேதங்களில் உள்ள “ஸ்வஸ்திவாச நம” என்ற வேதபாகத்தை ஓதினார்கள் என்று எழுதுகிறார். எனவே, வெற்றியை வாழ்த்துகின்ற நிகழ்ச்சியில் வேத வாக்கியங்கள் கூறப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது.

இராவணன் மாண்ட பொழுதும் வாழ்த்தொலி எழுந்தது.

“ஆர்க்கின்ற வானவரும் அந்தணரும் முனிவர்களும் ஆசிகூறித்
தூர்க்கின்ற மலர் மாரி தொடரப் போய் பாற்கடலில் தூய்நீர் ஆடி”

(யுத்த இராவணன் வதை - 199)

இராமனின் அம்பு அம்பறாத் தூணியில் வந்து சேர்ந்தது. இப்பாடற் பகுதியில் அந்தணர்களும், முனிவர்களும் தங்கள் வேதமொழிகளால் ஆசி கூறியமை புலனாகின்றது.

இவ்வாறு ஆசி கூறுகின்ற பொழுது வேத மந்திரங்கள் ஒலிக்கப்படுகின்ற செய்தி கம்பகாவியத்தில் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு வேதம் ஓதி ஆசி கூறியவர்களுக்குப் பரிசாகத் தானங்கள் வழங்கப் பெற்ற நிகழ்ச்சி காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

மாற்றரசர்களைப் போரில் வென்றாலோ அல்லது தன் ஆணைச் சக்கரத்தால் மாற்றவர்களைப் பணிய வைத்தோ கிடைக்கும் திரைப் பொருளில் ஒரு பாகத்தை வேதவல்லார்களுக்குக் கொடுத்தலைத் தமிழில் புறப்பொருள் இலக்கணம் “பாதீடு” என்ற துறையாகக் குறிப்பிடும். அதற்கேற்ப கம்பனும் தன் காப்பியத்தில் அயோத்தி மன்னன் தயரதன் தனக்கு பிற மன்னர்கள் செலுத்திய திரைப் பொருளை வேதவல்லவர்களுக்குக் கொடுத்தான் என்று தெரிவிக்கிறார். தயரதன் கொடுத்த அக்கொடையைப் பரதன் கூற்றில் வைத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

பாதீடு பற்றிய செய்தியைத் தொல்காப்பியர் வெட்சித் திணைப் பகுதியில் குறிப்பிடுவர். இதற்கு உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் உதாரணம் காட்டும் பொழுது

“தலைநாளை வேட்டகத்துத் தந்த நல் ஆனிரைகள்
கொல்லன் துடியன் கொலை புணர் சீர் வல்ல
நல்லியாழ்ப் பாணர் தம் முன்றில் நிறைந்தன
கரந்தை அலறக் கவர்ந்த நிரைகள்
கள் விலையாட்டி நல்வேய்திரி கானவன்
புள் வாய்ப்பச் சொன்ன கணி முன்றில் நிறைத்தன
(சிலம்பு வேட்டுவ வரி)

என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியைக் காட்டுவார். நல்யாழ்ப்பாணரும், புள்வாய்ப்பச் சொன்ன கணியும் வேதக்கல்வி உடையோர் ஆவர். எனவே, திரைப்பொருள் வேதியர்களுக்கு வழங்கப் பெற்ற நிகழ்வு பண்டு தொட்டு நடந்து வந்திருக்கிறது. இதனையொட்டிக் கம்பனும் கீழ்வரும் பாடலை அமைத்துள்ளார்.

“இயம் கெழு தானையர் இறுத்த மாத்திறை
உயங்கல் இல் மறையவர்க்கு உதவி உம்பரின்
அயம் கெழு வேள்வியோடு அமரர்க்கு ஆக்கிய
வயங்கு எரி வளர்க்கலை வைக வல்லையோ”

(அயோத்தி பள்ளிப்படை - 54)

என்பது பாடல். மாற்றரசர்கள் தோற்றுச் செலுத்திய திரைப் பொருள் களை வேதம் வல்ல அந்தணர்களுக்கு நல்கிய தயரதன் தேவர் உலகில்

தங்குவதற்கு உரியவனோ எனப் பரதன் இரங்கிக் கூறுகிற பாடல் இது. இதில் உயங்கல் இல்லா - வருந்துதல் இல்லா வேதம் எனக் குறிக்கப் பெற்று கம்பர் காலத்தில் வேதம் எளிமையாகக் கற்கப் பெற்றமை உணர்த்தப்படுகிறது.

இதுபோல காப்பியத்தின் இறுதியில்

**“மறையவர் தங்கட்கு எல்லாம் மணியொடுமுத்தும் பொன்னும்
நிறைவளம் பெருகு பூவும் சுரபியும் நிறைத்து”**

(யுத்த - வீடைகொடுத்த 15)

என்று இராமன் மறையவராம் வேத வல்லுநர்கட்குப் பொன் முதலியவை கொடுத்தவை கூறப் பெறுகிறது. இதுபோல இராவணனும் போருக்குப் புறப்படுமுன் “ஓர் கணக்கு இலா மறையவர் எவர்க்கும் வினையின் நல் நிதி முதலிய அளிப்ப” (இராவணன் தேர் ஏறு - 24) என்று மறையவருக்குத் தானம் கொடுத்தான் என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

மற்றோர் இடத்தும் தயரதன் இராமனின் மணவிழாவிற்குப் புறப்படுமுன்

“நித்திய நியமம் முற்றி நேமியான் பாதம் சென்னி

**வைத்தபின் மறைவல்லோர்க்கு வரம்பு அறுமணியும் பொன்னும்
பத்தி ஆன் நிரையும் பாரும் பரிவுடன் நல்கிப் போனான்”**

(பால எழுச்சி - 72)

என்று மறையவர்க்குத் தானம் கொடுத்ததைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவார். இத்தகு செய்திகளிலிருந்து கம்பன் காவியத்தில் நான் மறையாளருக்குக் கொடை நல்கப் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் தெரிய வருகின்றன.

நான்மறையோடு தொடர்புடைய வேறு சில நிகழ்வுகளும் கம்பன் காப்பியத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன. பண்டைக் காலத்தில் அரசர்கள் தாங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு முன் அந்தணர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது, இராமன் தான் திருமணம்

செய்து கொள்வதற்கு முன்னால் கன்னியர்களை அந்தணர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான் என்ற செய்தியாகும். தன் கலத்தில் உள்ள அரசர்கள் எல்லோரும் வணங்கி வருகின்ற தன் குலதெய்வமான ஆதியம் சோதியைத் (திருமாலை) அடிவணங்கி, காதுவரை நீண்ட கண்களைக் கொண்ட கன்னிப் பெண்களை வேதம் வல்ல அந்தணர் களுக்கு வேதத்தில் கூறிய விதிப்படித் திருமணம் செய்து கொடுத்திருக்கின்றான் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. அதற்குரிய பாடல்:

“காது இயல் கயல் வீழிக் கன்னி மார்களை
வேதியர்க்கு அருமறை விதியின் நல்கியே” (பால - கடிமண - 50)

என்பது அப்பொருள் தரும் பாடற் பகுதியாகும். இப்பகுதி திருமணம் ஆகாத கன்னிப் பெண்களுக்கு வாழ்வு கொடுப்பது போல அமைந்துள்ளது. வளமிக்க அரசர்கள் நலிவுடைய வேத அந்தணர்களுக்குத் தங்கள் திருமணத்திற்கு முன்னே அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று வேதங்களானவை கூறிச் சமுதாயப் பணிகளையும் செய்திருப்பது தெரிய வருகிறது. எனவேதான் ஈற்றில் அருமறை விதியின் நல்க என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது.

சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு எனத் தனி விதிகளை வேதங்கள் வகுத்திருக்கின்றன. பெண்கள் நீராடும் பொழுது அதற்குரிய விதிகளையும் வேதங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. காப்பியத்தின் இறுதியில் ‘சீதையைச் சீரோடும் தா’ என்ற இராமன் சொற்படி வீடணன் சீதையைச் சென்று வணங்கி அலங்கரித்துக் கொண்டு வருமாறு வேண்டுகிறான். அவள் முதலில் மறுக்கிறாள். பின்னர் இராமனின் கட்டளை என்ற பிறகு உடன்படுகிறாள். அலங்கரிப்பதற்கு முன்னால் அவளின் முத்து வரிசை போன்ற பற்களை அழுக்கு நீங்கும்படி சுத்தம் செய்யப் பெற்று நீராட்டப் பெறுகிறாள். அவ்வாறு நீராட்டுகின்ற பொழுது தேவ மாதர்கள் வேத நெறிப்படி சீதையை நீராட்டினார்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வேகடம் செய்யுமா போல் மஞ்சன் விதியின் வேதத்து
ஓகை மங்கலங்கள் பாடி ஆட்டினர் உம்பர் மாதர்”

(யுத்த-மீட்சி - 44)

என்பது பாடற்பகுதி. மண்படிந்த இரத்தினத்தை சாணை பிடித்துச் சுத்தம் செய்வதுபோல நீராட்டுவதற்கு விதிப்படி சீதையை நீராட்டி மங்கல வாழ்த்துக்களைப் பாடினார்கள் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே, நீராடுவதற்குரிய விதிகளும் வேதத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது என்பது இதன்மூலம் தெரிய வருகிறது.

இராமனுக்கு முடிசூட்டப் போகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்ட கோசலை திருமால் கோவில் சென்று வழிபாடு செய்தாள் என்பதைச் சொல்ல வருகின்ற கம்பன் வேதத்தை உட்படுத்திப் பேசுகின்றார்.

“என்று இறைஞ்சி அவ் இந்திரை கேள்வனுக்கு
ஒன்றும் நான்மறை ஓதிய பூசனை
நன்று இழைத்து அவண் நல்லதவர்க்கு எலாம்
கன்றுடைப் பசுவின் கடல் நல்கினான்” (அயோத்தி மந்திர-97)

என்ற பாடல்மூலம் கோசலை இலக்குமியின் நாயகனாம் திருமாலுக்கு நான்கு வேதங்களிலும் கூறியபடி சிறப்புப் பூசனைகளைச் செய்தாள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் தவ யோகிகளுக்குப் பசுக்கூட்டங்களைத் தானமாக வழங்கினாள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனுக்குரிய பூசைமுறைகளில் சிறப்புப் பூசனைகள் வேதங்களால் கூறப் பெற்றிருக்கின்றன என்பதும், அவற்றை உலக மக்கள் நன்கு அறிந்து செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் இப்பகுதிமூலம் தெரிய வருகிறது.

வேதம் அறிந்த அந்தணர்கள் நாள்தோறும் வேதம் ஓதி அந்தந்தச் சடங்குகளைச் செய்வர். மிதிவை நகரத்துக் காலைக் காட்சியைக் காட்ட வந்த கம்பன் மறையவர் செய்திடும் காலைக் கடன்களைக் காட்டுகின்றார். உதயகிரியில் செந்துளிகள் பொருந்தி உள்ளன. அதாவது சூரியன் உதிக்கின்ற மலையில் நீர்த்துளிகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அந்த நீர்த்துளிகள் எவ்வாறு வந்தன என்றால் அந்தணர்கள் காலை சந்தியா வந்தனக் காலத்தில் தங்கள் கைகளால் சிந்திய நீர்த்துளிகளும் அவர்களால் வீசப்படுகின்ற மலர்களிலிருந்து வழிந்த தேன் துளிகளும் தான் அவ்வாறு பரந்திருந்தன என்கிறார் கம்பன். இப்பொருளைத் தருகின்ற பாடற்பகுதி.

“உதயகிரி விரிந்த தூளி பசை ஆக மறையவர் கைந்நறை மலரும் நிறை புனலும் பரந்து பாய” (பால மிதிலை-151) இதில் சூரியன் தோன்றுகின்ற நிகழ்ச்சி கூறப் பெறுகிறது. அதன்பின் சூரியனுடைய கிரணங்கள் விரிந்து பகல் பரவியதைக் குறிப்பிட வந்த கம்பன்,

“எண்ணரிய மறையினனொடு கின்னார்கள்

இசைபாட உலகம் ஏத்த

வீண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும்

கரம் குவிப்ப”

(பாடல் - 153)

கிரணங்கள் விரிந்தன என்று குறிப்பிடுகின்றார். இப்பகுதிமூலம் அந்தணர்கள் வேதம் பாடுவதோடு தேவர் உலகத்துக் கின்னார்கள் இசைபாடவும், மறை முனிவர்களாம் அந்தணர்கள் கைகுவித்து வணங்கவும் (சூரிய நமஸ்காரம்) காலைப் பொழுது நிகழ்ந்தது எனத் தெரிய வருகிறது.

இத்தகைய வேதம் ஓதும் அந்தணர்களுக்கு எனத் தனியே சமையல் நடந்த நிகழ்ச்சியும் பால காண்டத்தில் குறிக்கப் பெறுகிறது. இராமனுக்கும் சீதைக்கும் நடைபெறும் திருமணத்திற்காக அந்நகரத்து மக்கள் பல பணிகளைச் செய்தார்கள். இதனைக் குறிப்பிடுகின்ற பாடலில்,

“தோரணம் நடுவாரும் தூண் உறை பொதிவாரும்

பூரணகுடம் எங்கும் புனை துகில் புனைவாரும்

கார் அணி நெடுமாடம் எதிர் மணி அணிவாரும்

ஆரண மறைவாணர்க்கு இன் அமுது அடுவாரும்”

(பால- கடிமண - 22)

என்று மிதிலை நகரத்துத் தொழில் புரிபவர் சிலரைக் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் வீடுகளில் தோரணம் கட்டுவோர், பூரண கும்பம் எடுப்போர் அந்த பூரண கும்பங்களுக்கு ஆடை அணிவிப்போர் வீடுகளின் உயர்ந்த உப்பரிகையில் இரத்தினங்கள் இழைத்த கவசங்களை மாட்டுவோர் வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாகிய அந்தணர்களுக்கு எனச் சமையல் செய்வோர் ஆகிய இவர்கள் தத்தம்

தொழில்களைச் செய்தனர் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து வேதம் ஓதும் ஆரண மறையோர்க்கு தனியே சமையல் செய்யப் பெற்றிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

வேதம் அறிந்த அந்தணர்கள் நீராடுவதற்கு உரிய மலையாக திருப்பதி மலை விளங்கியிருக்கிறது என்பது குறிக்கப் பெறுகிறது. கிட்கிந்தா காண்டத்தில் வானர வீரர்கள் சீதையைத் தேடிப் புறப்பட்ட பொழுது முனிவர், மறையர், ஞானிகள், தேவலோகத்தவர், சித்தர் ஆகியோர் எப்பொழுதும் திருமலையில் அருவியில் பெருகுகின்ற நீரில் நீராடுவார்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“முனைவரும் மறைவலோரும் முந்தைநாள் சிந்தை முண்ட
வீனைவரும் நெறியை மாற்றும் மெய் உணர்வோரும்”

(கிட்கிந்தா ஆறுசெல் - 34)

வேங்கட மலையில் நீராடினர். முனிவர், மறையவர் முதலான இவ்வுலகத்தவரும், தேவகணங்களாகிய மேலுலகத்தவரும் வந்து நீராடுவதற்குரிய பெருமை மிக்க அருவிகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டு வேங்கட மலை விளங்கியிருக்கிறது எனத் தெரிய வருகிறது.

இவ்வாறு இப்பகுதியில் கூறப்பட்ட செய்திகளை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது கம்பன் காப்பியத்தில் நான்மறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சடங்குகளும், பிற செயல்களும் நடந்திருக்கின்றன என்பன தெரிய வருகின்றன. நடைபெற்ற நிகழ்வுகளால் கம்பன் வேதத்திற்கு முதன்மை கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவன் என என்பதும் தெரிகிறது.

நான்மறை உவமையாதல்

கம்பனில் நான்மறை என்ற சிந்தனையில் கம்பனின் பாடல்களில் காணப்பெறும் உவமைகள் சிந்திக்கப் பெறுகின்றன. நான்கு மறைகளை உவமைகளாகக் கொண்டு காப்பிய நிகழ்வுகளைப் பல இடங்களில் தருவது அறிய முடிகின்றது. அணிகளில் அடிப்படையானதும், மிகுந்த பயிற்சி உடையதும், இலக்கியத்திற்கு இன்றியமையாததுமாகக் கருதப்படுவது உவமை அணியாகும். உவமை அணிதான் ஒரு கவிஞனின் தனித் தன்மையையும் படைப்பாற்றலையும் வெளிப்படுத்த ஏதுவாகும். காப்பியப் போக்கின் முன் பின் பொருத்தத்தைக் காட்டியும், உட்பொருளைத் தாங்கியும் அமைவது உவமையணியாகும். இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்ப்பதும், படைப்பாளனை உயர்த்துவதும் ஆகிய தன்மைகளால் உவமையணி முதன்மை அடைகின்றது. கம்பன் கையாண்ட உவமைகள் பல திறத்தன. இங்கு நான் மறைச் சிந்தனைக்கு ஏற்பக் கம்பன் வெளிப்படுத்திய உவமைகளில் நான்மறைகள் எங்கெங்கு உவமைகளாகக் கையாளப் படுகின்றனவோ அவ் உவமைகள் திரட்டித் தரப் பெற்று விளக்கப் பெறுகின்றன. நான்மறைகளின் தன்மையும், பொருள்களும் நான்மறை கற்றோரும் உவமைகளாக இடம் பெற்றுள்ளனர்.

நான்கு மறைகள் மானிடரால் செய்யப்படாது பரம்பொருளால் உணர்த்தப்பட்டது என்பது நான்கு மறை பற்றிய பொதுக் கருத்தாகும். இந்த அடிப்படையை உவமையாக்கி சீதைப் பாத்திரத்தைப் பெருமைப்படுத்துகிறார் கம்பன்.

“சமைத்தவரை இன்மை மறைதானும் எனலாம், அச்
சுமைத்திரள் முலைத் தெரிவை தூய் வடிவு கண்டார்
அமைத்திரள் கொள் தோளியரும், ஆடவரும் எல்லாம்
இமைத்திலர், உயிர்த்திலர்கள், சித்திரம் எனத் தாம்”

(பால - கோலங்காண் - 29)

இப்பாடலின் முதல் வரியில் தன்னை உண்டாக்கியவர் எவரையும் பெறாமையால் வேத வடிவம் தான் என்று சொல்லத் தக்க அழகினை உடையவள் சீதை என்பது கூறப் பெற்றிருக்கிறது. பிரமனால் படைக்கப்படாமல் பூமியிலிருந்து தானே தோன்றியவள் என்பதால், இங்கு வேதம் உவமையாக அமைந்திருக்கிறது. வேதம் எவராலும் உண்டாக்கப்படவில்லை. அதனால் நித்தியத் தன்மையும் பெற்றது. அதுபோல சீதாப்பிராட்டியும் சனகனால் கர்ப்பத்திலிருந்து உண்டாகாமல் தன்னுடைய விருப்பத்தினால் பூமியில் தோன்றிக் காணப்பட்டவள் என்பது இங்கு பெறப்படுகிறது.

பாடலின் பின்பகுதியில் பரிசுத்தமான தேவியின் உருவ அழகைக் கண்டவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு கண் இமைக்காது இருந்தார்கள். அத்துடன் தம்மை மறந்தவராயும் இருந்தனர் என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. நான்கு மறையை உவமையாகப் பெற்ற சீதாப் பிராட்டி நான்குமறை போன்ற தூய வடிவு உடையவள். நான்கு மறையைக் கற்றவர்கள் அதன் பொருளில் தங்களை இழந்து அதில் ஒன்றி நிற்பார்கள். அந்த அடிப்படையில் மானிட வடிவத்தில் சீதை தோன்றினாலும் தெய்வத் தாயாக விளங்கும் தன்மை பெற்றவள் என்பதால் அவளுடைய வடிவத்தைக் கண்டவர்கள் பிற எண்ணங்களுக்கு ஆளாகாமல் அவள் அழகைக் கண்டு தங்களை மறந்தார்கள். இந்தப் பொருள் பொதிந்த செய்திகள் அனைத்தும் இந்தப் பாடலில் பெறப்படுகின்றன. இந்த உவமைச் சிறப்பால் நான்கு மறையின் தன்மை வெளிப்படுகிறது.

மறைகள் நான்கு வகைப்பட்டவை என்பதை உவமையாக்கி அதன்மூலம் மறையின் அமைப்பைக் கம்பன் பல பாடல்களில் உணர்த்துகின்றார். தயரத குமாரர் நால்வருக்கும் நான்கு வகைப்பட்ட மறையை உவமையாக்குகிறார் கம்பன்.

“அயிர்து உகு குதலையொடு அணி நடை பயிலா
 திரிற் அற வரு தினகரன் எனவும்
 தமரமதுடன் வளர் சதுமறை எனவும்
 குமாரர்கள் நிலமகள் குறைவு அற வளர்நாள்”

(பால - திருஅவதார - 125)

என்ற பாடல் அவ்வுவமைக்கு உரிய பாடலாக விளங்குவதாகும். தயரத குமாரர்கள் நால்வரும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருவதை இப்பாடல் குறிக்கிறது. இப்பாடலின் இரண்டு உவமைகள் அவர்களின் வளர் நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. முதல் உவமை இருள் நீங்கும்படியாக உதித்து வருகின்ற சூரியன் ஆகும். இரண்டாவது உவமை ஒலிகளோடு கூடிய விருத்திகளை உடைய நான்கு மறைகள் ஆகும். இருளை ஒட்டுகின்ற சூரியனைப் போலப் பகை இருளை ஒட்டுபவர்கள் தயரத குமாரர்கள் நால்வர் ஆவர். இதன் அடிப்படையில் முதல் உவமை அமைகிறது. அடுத்த உவமை தமரம் அது உடன் வளர் சதுமறையாகும். சதுமறைக்கு, உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசவம் என்ற ஸ்வரங்கள் நான்கு இன்றியமையாதன ஆகும். அந்த ஸ்வரங்கள் உலகோரை வாழ வைப்பது ஆகும். அதுபோலத் தயரத குமாரர்கள் நால்வரும் உலக மக்களை வாழ வைக்க உள்ளார்கள் என்ற அமைப்பில் இந்தப் பாடல் உவமைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

இதே கருத்தை,

“தலை ஆய பேர் உணர்வின் கலைமகட்குத் தலைவர் ஆய்
 சிலை ஆயும் தனு வேதம் தெவ்வரைப்போல் பணி செய்ய
 கலை ஆழிக் கதிர்த் திங்கள் உதயத்தில் கவித்து ஓங்கும்
 அலை ஆழி என வளர்ந்தார் மறை நான்கும் அனையார்கள்”

(பால - குலமுறைகளித்து - 23)

என்ற பாடலும் உணர்த்துகிறது. சனகனுடைய அரசவையில் விசுவாமித்திரர் நால்வரைப் பற்றிய குலமுறை கூறும் இடத்தில் இடம் பெற்ற பாடல் இதுவாகும். அலைகளை உடைய கடல்களைப் போல நான்கு புதல்வர்களும் வளர்ந்தார்கள் என்று கூறும் பொழுது நான்கு மறை போன்றவர்கள் என்று அவர்களை இப்பாடலில் கூறுகின்றார்.

இங்கு நான்மறை உவமையாக்கப்படுகிறது. மறை நான்கு வகைப்படும் என்பதோடு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உயர் பொருளைத் தருகிறதோ அதுபோலத் தயரத குமாரர்கள் நால்வரும் உலக மக்களுக்குப் பயன் தருவார்கள் என்ற செய்தியை இந்த உவமைமூலம் பெற வைக்கிறார் கம்பன்.

இதே பாடலில் தனுர் வேதம் தெவ்வரைப் போல் பணிசெய்ய என்ற தொடரும் இடம் பெற்றுள்ளது. பகைவர்கள் தோற்று வந்து பணி செய்தால் எவ்வாறு செய்வார்களோ அதுபோலத் தயரத குமாரர்கள் நால்வருக்கும் தனுர்வேதம் குற்றேவல் செய்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது வில் வித்தையில் இவர்கள் சிறந்து விளங்கியதல் அவ்வித்தையைப் பற்றி ஆராய்ந்து கூறுகின்ற வேதம் இவர்களுக்கு அடிமையாயிற்று என்ற பொருளை இந்த உவமைமூலம் பெற வைக்கிறார் கம்பன். எனவே, இப்பாடலில் இடம் பெற்ற இரண்டு உவமைகள் மூலமாக மறையானது நான்கு வகைப்பட்டு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பொருள்களைத் தருவதும், தனுர் வேதமானது வில் வித்தையின் சிறப்புக்களைத் தருவது என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

அடுத்து ஒரு பாடலில் நான்கு வகைப்பட்ட மறைகளின் சிறப்பினை உவமையாக்கி அயோத்தி நகர வாயிலைச் சிறப்பிக்கின்றார் கம்பன்.

“எல்லை நின்ற வென்றி யானை என்ன நின்ற முன்னம் மால்
ஒல்லை உம்பர் நாடு அளந்த தாளின் மீது உயர்ந்தவன்
மல்லல் ஞாலம் யாவும் நீதி மாறுறா வழக்கினன்
நல்ல ஆறு சொல்லும் வேதம் நான்கும் அன்ன வாயிலே”

(பால - நகர - 22)

இப்பாடலில் பின்னிரண்டு வரிகள் மறையை உவமையாகப் பெற்றுள்ளன. முன்னிரண்டு வரிகளில் திசையானைகளும், திருமாலின் திருவிக்கிரம அவதாரமும் உவமையாக அமைந்துள்ளன. அயோத்தி நகரத்துக் கோபுர வாயில்கள் நான்கும் நான்கு திக்கு யானைகள்போல் நேராக இருந்தன. திரு விக்கிரம அவதாரம் போல் உயர்ந்து இருந்தன என்று கூறிய கம்பன், அடுத்த இரண்டு வரிகளில் வேத ஒழுக்கத்தை

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

உவமையாக்குகிறார். நான்கு வாயில்களிலும் செல்லுகின்ற உயிர்கள் பிராணிகள் அனைத்தும் தங்களுக்குரிய ஒழுக்கமுறையில் தவறாது நடக்கின்ற காரணத்தால் அந்த வாயில்கள் நல்ல ஒழுக்கத்தை உபதேசிகின்ற வேத நான்கு போல் அமைந்தன என்று பொருள்படும்படி உவமையை அமைத்துள்ளார் கம்பன். மறை நான்கு வகைப்பட்டது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பொருள்களை விளக்கக் கூடியது என்று மூன்று உவமைகளில் கூறிய கம்பர் இப்பாடலில் வரும் உவமையால் வேதம் நான்கு மறையானது. ஒழுக்கங்களை உபதேசிக்கக் கூடியது என்று நான்கு மறைகளின் தன்மையை வரிசைப்படுத்துகின்றார். அதிலும் நீதி மாறாது நல்லவாறு சொல்லும் வேதம் என்பதால் தீமைகளை நீக்கி அதாவது தீமைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி அவைகளை நீங்குமாறு செய்து நல்ல நெறியில் செலுத்துகின்றது வேதம் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

வேதம் நல் ஒழுக்கத்தை உபதேசிக்கும் என்று கூறிய கம்பன் அடுத்து வரும் உவமையால் வேதமானது மிகப் பரந்து நுண் பொருள்களை உள்ளடக்கி முடிவு காண முடியாது இருக்கும் தன்மை உடையது என்பதை விளக்க வேதத்தை உவமையாக்குகிறார். அதாவது நான்கு மறை வேதமானது அயோத்தி நகர மதிலுக்கு உவமையாயிற்று. மதிலானது மிகப் பரந்து நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டு முடிவு காண முடியாத நிலையில் விளங்குவதால் இம்மதிலுக்கு வேதம் உவமையாகிறது. அதற்குரிய பாடல் பகுதி,

“மேவ அரும் உணர்வு முடிவு இலாமையினால்

வேதமும் ஒக்கும்”

(பால - நகர - 9)

என்பதாகும். மேவவரும் உணர்வு என்பது பொருந்திய மானிட அறிவைக் குறிப்பதாகும். உணர்வினால் முடியாமை என்பது மானிட அறிவினால் உணர முடியாதது என்ற பொருளைத் தருகிறது. இதன் அடிப்படையில் தத்துவப் பொருளைப் பசு உணர்வாகிய மானிட அறிவால் உணரமுடியாது. பதி உணர்வாகிய ஞானம் கிடைக்கப் பெற்றால்தான் வேதத்தின் முடிவை உணரலாம் என்ற கருத்தும் புலனாகிறது.

எனவே, கம்பன் வேதத்தின் பொருளை இறையருளால்தான் உணர்ந்திட முடியும் என்ற வேதத் தன்மையை இப்பாடல் உவமை மூலம் விளக்குகிறார் எனக் கொள்ளலாம்.

வேதத்தைத் தனி ஒரு உவமை ஆக்காமல் வேதத்தை ஒரு தொடர் உவமையாக ஆக்கி வேதத்தை ஒத்த பொருள்களைக் கம்பன் வரிசைப் படுத்தியுள்ளார். ஆரண்யத்தில் வனத்தில் இலக்குவன் பர்ணசாலையை அமைக்கின்றான். அந்தப் பர்ணசாலை எப்படிப்பட்டது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலால் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மாயம் நீங்கிய சிந்தனை, மாமறை
தூய பாற்கடல் வைகுந்தம் சொல்லல் ஆம்
ஆய சாலை அரும் பெறல் அன்பினன்
நேய நேஞ்சின் விரும்பி நிரம்பினான்”

(அயோத்தி - சித்திரகூடம் - 51)

இப்பாடலில் இலக்குவன் அமைத்த பர்ணசாலை அவிச்சை நீங்கிய தத்துவ ஞானத்தைக் கொண்ட ஞானியினுடைய மனத்தை ஒத்தது. பெருமை பெற்ற நான்கு மறையை ஒத்தது. தூய திருப்பாற்கடலை ஒத்தது. வைகுந்தத்தை ஒத்தது. அத்தகைய பர்ணசாலையில் அன்பினால் பெறுவதற்கு உரியவனாகிய இராமபிரான் மகிழ்ச்சியோடு தங்கினான் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

இங்கு பர்ணசாலைக்கு ஒப்பான பொருள்கள் என்று சொல்லு கின்ற பொழுது மாமறை உள்ளிட்ட நான்கு இடங்கள் சொல்லப்படு கின்றன. இந்த நான்கு இடங்களும் திருமாலாம் இறைவன் தங்கி யிருக்கக் கூடிய இடங்களாகும். எனவே, இந்த இடத்தில் நான்கு மறையானது திருமால் தங்கியிருக்கக் கூடிய இடம் எனப்பட்டு ஞானிகள் மனத்தையும், திருப்பாற்கடலையும், வைகுந்தத்தையும் ஒத்து விளங்குகிறது என்ற செய்தி கிடைக்கிறது. எனவே, வேதம் என்பது தெய்வம் இருக்கும் இடமாகும் என்பது உவமையினால் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது எனலாம்.

அடுத்து இறைவன் தங்கியிருக்கக் கூடிய இடமாகிய நான்மறை யானது பல உட்பிரிவுகளை உடையது என்பதைக் கொண்டு ஒரு

பாடலில் வேதம் உவமையாக்கப் பெற்றுள்ளது. கிட்கிந்தா காண்டத்தில் மராமரப் படலத்தில் மராமரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றபொழுது அந்த உவமை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“தீது அறும் பெருஞ் சாகைகள் தழைக்கின்ற செயலால்
வேதம் என்னவும் தருவான்” (பாடல் 5)

என்பது உவமை இடம் பெற்ற பகுதியாகும். மராமரங்கள் அழிவில்லாத பெரிய கிளைகளாகிய பிரிவுகள் செழித்திருக்கின்ற செயலால் வேதங்கள் என்று சொல்லும் அளவுக்குக் காணப் பெற்றன என்பது அப்பகுதியின் பொருளாகும். பாடலில் இடம் பெற்ற சாகை என்னும் வடசொல் மரத்தின் கிளைகளையும் வேதத்தின் கிளைகளாகிய பிரிவுகளையும் குறிக்கும். எனவே, மராமரம் பலவகைப்பட்ட கிளைகளைப் பெற்று அந்தக் கிளைகளில் பிரமனுடைய உலகத்தில் உள்ள அன்னப் பறவைகள் தங்குகின்ற அளவுக்கு ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதன் காரணத்தால் வேதம் அதற்கு உவமையாயிற்று. ஏனென்றால், வேதமும் பல பிரிவுகளைக் கொண்டு அன்னப் பறவை போன்ற வேதம் பயின்ற ஞானிகளின் மனம் தங்கியிருந்து பயில்வதற்கு உரியதாகி உயர்ந்த பொருளைப் பெற்றிருந்தது. எனவேதான் வேதம் உவமையாயிற்று.

இந்தச் செய்தியை மற்றோர் இடத்திலும் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். இராவணன் இறுதிநாள் போரில் தேரில் புறப்படத் தயாராகிறான். அப்பொழுது தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறான். தன்னுடைய இடையில் உயர்ந்த ஆடையை உடுத்துகின்றான். அவ்வாறு உடுத்துகின்ற ஆடையின் மடிப்புகளைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது,

“மறை விரித்தன்ன மாடுறு மாமாக் கலுழன்
சிறை விரித்தன்ன கொய்சகம் மருங்கு உறச் சேர்த்தி”
(யுத்த - இராவணன் தேரேறு - 6)

என்ற பகுதியில் வேத வகை கூறப்படுகின்றது. பல மடிப்புக்கள் உடையதாகக் கொய்து உடுக்கப்பட்ட கொய்சகத்திற்குப் பல சாகைகளாக விரித்து உரைக்கப்படும் நான்மறையும், கருடனது விரித்த சிறகும் இங்கு உவமையாக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்த உவமை தரும்

விளக்கத்திலிருந்து பலவகைச் சாகைகளாம் பிரிவுகளைப் பெற்றிருந்தது வேதம் எனத் தெரிகின்றது.

நான்மறைகளை ஒப்பிட்டு வேத வல்ல முனிவர்களைப் பெருமைப்படுத்துவதும் உண்டு.

“மன்னர் பிரான் அகன்றதன்பின் வயவேந்தன்
அருமறை நூல் வடிவம் கொண்டது
அன்ன முனிவரன் உரையுள் தனை அணுகி”

(பால - திருஅவதார - 63)

என்பது கலைக்கோட்டு முனிவரின் வடிவத்தை வேத வடிவம் போன்றது என்று காட்டிய இடமாகும். மன்னர் பிரானாகிய தயரதச் சக்கரவர்த்தி தன் நாட்டிலிருந்து அகன்றபின் உரோமபத மன்னன் அருமறை நூல் வடிவம் கொண்டது போல் தோற்றம் உடைய கலைக்கோட்டு முனிவரின் இருப்பிடத்தை அடைந்தான் என்பது இப்பகுதி தரும் பொருளாகும்.

இப்பகுதியில் கலைக்கோட்டு முனிவனைக் கூறுவதற்கு அருமறை நூல் எடுத்தாளப் பெற்றிருக்கிறது. அருமையான நான்கு மறை கூறுகின்ற உபதேச மொழிகளை எல்லாம் பிறருக்கு வழங்கித் தாங்களும் அதுபோல் நடந்து அருமறை நூல் தருகின்ற பயனை எல்லாம் தம் உரையால் உலக மக்கள் எல்லாம் அடையும்படி செய்கின்ற வேதம் கற்ற முனிவர்கள் வேத வடிவாகவே காட்சி தருகிறார்கள். அத்தகைய வேதவடிவில் ஒருவர்தான் கலைக்கோட்டு முனிவர் என்ற செய்தி இங்கு எடுத்தாளப் பெற்று உவமை சிறப்புறுகிறது.

இதே கலைக்கோட்டு முனிவர் வடிவத்தை மேலும் இரு பாடல்களிலும் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். அதில் ஓரிடம் உரோமபத மன்னன் கலைக்கோட்டு முனிவரையும் அவருடைய மனைவியையும் அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்ற பொழுது கலைக்கோட்டு முனிவரை “அருமறை வடிவம் போன்று ஒளிர் முனிவனும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். (பாடல். 66)

மற்றோர் இடம் அயோத்தி நகரத்தில் வசிட்ட முனிவரும், கலைக்கோட்டு முனிவரும் ஒரு சேர அரண்மனையில் இருந்தார்கள்

என்று சொல்ல வந்த கம்பன் கலைக்கோட்டு முனிவரைக் குறிப்பிடும் பொழுது “அருமறை வடிவு போன்று ஒளிர் விசிட்டனும்” (பாடல். 76) என்று கூறுவார். எனவே, ஒரே படலத்தில் அடுத்தடுத்த பாடல்களில் மூன்று முறை வேதத்தை உவமையாக்கிக் கலைக்கோட்டு முனிவரின் வடிவத்தைக் கம்பன் சிறப்பித்துப் பாடுவதால் மறைகளின் பெருமையும் மறைகளை உணர்ந்த கலைக்கோட்டு முனிவரின் பெருமையும் வெளிப்படுகிறது எனலாம்.

மேலும், இராமன் அவதாரம் செய்வதற்குரிய மறை வேள்வியைக் கலைக்கோட்டு முனிவர் செய்தார் என்பதால் எவ்வாறு இறைவன் வேதப் பொருளைப் படைத்தானோ அதுபோல வேதமறிந்த கலைக்கோட்டு முனிவர் அவதாரத்தைத் தோன்றச் செய்தார் என்பதால் மூன்று இடங்களில் உவமைகள் கூறப் பெற்றது போலும்.

இந்த வேதம் அறிந்த முனிவர்களின் செயல்களை உவமையாகக் கொண்டு பாடிய இடமும் உண்டு. மீட்சிப் படலத்தில் இராமன் அயோத்திக்கு மீளுகின்ற பொழுது புட்பக விமானத்தில் வருகின்றான். அந்தப் புட்பக விமானத்தின் பெருமையைக் கூறும் பொழுது கம்பன் வேதம் உணர்ந்த முனிவனாகிய அகத்தியரின் செயல்களை உவமையாக்குகிறார்.

“உரைசெயின் உலகம் உண்டான் மணி அணி உதரம் ஒவ்வா
கரைசெயல் அரிய வேதக் குறுமுனி கையும் ஒவ்வா”

(யுத்த - மீட்சி - 355)

இப்பாடற் பகுதி எதிர்மறையாக உவமையைக் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது எல்லா அண்டங்களையும் உட்கொண்டு அருளிய திருமாலின் திருவயிறு எல்லா உயிர்களையும் அடக்கினாலும் திருமாலைத் தன்னுள் அடக்கியிராத காரணத்தால் அந்தத் திருவயிறு திருமாலைத் தன்னுள் அமரச் செய்து பயணிக்கச் செய்த புட்பக விமானத்திற்கு உவமையாகாது. எல்லாக் கடல்களும் அடங்கிய எல்லாப் பொருளையும் தன்னுள் அடக்கிய திருமாலின் திருவயிறே உவமையாகாத பொழுது ஒரு சமுத்திரத்தை மாத்திரம் கைக்குள் அடக்கிய அகத்தியனின் கை புட்பக விமானத்திற்கு உவமையாகாது

என்பது இப்பகுதியின் பொருளாகும். இத்தகைய எதிர்மறையாக உவமையைத் தருவதால் வேதம் அறிந்த முனிவர்கள் வேத வடிவைப் பெற்றிருந்தாலும் வேதத்தின் உட்பொருளாக இருக்கின்ற பரம் பொருளை எண்ணுகின்ற பொழுது வேதம் அவர்களுக்கு ஒப்பாக முடியாது என்பதைக் கம்பன் குறிப்பாகக் காட்டி விடுகிறார். அதாவது முன் கூறியபடி முனிவர்களின் வடிவத்திற்கு வேதம் ஒப்பாகக் கூறப் பெற்றாலும் முழுமையாக வேதம் ஒப்பாகாது. ஏனென்றால், வேதம் ஒப்பு என்றால் வேதத்தின் உட்பொருளாய் இருக்கின்ற பரம்பொருள் முனிவர்களுக்கு ஒப்பாகி விடும். அவ்வாறு கொள்ளக் கூடாது. என்னதான் வேதத்தை முழுமையாகக் கற்றிருந்தாலும் வேதத்திற்கு ஒப்பானவர்கள் போல் தென்பட்டாலும் வேதத்தைத் தந்த பரம்பொருளுக்கு முனிவர்கள் ஒப்பாக முடியாது. இதனைக் குறிப்பாகக் காட்டத்தான் வேதம் அறிந்த அகத்தியனின் கை இராமனாகிய பரம்பொருள் இருக்கின்ற புட்பக விமானத்திற்கு ஒப்பாகாது எனக் காட்டி இறைத் தத்துவத்தை உணர வைக்கின்றார் கம்பன்.

அகத்திய முனிவரின் கையினை புட்பக விமானத்திற்கு ஒவ்வாது என்று காட்டிய கம்பன் காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில் சரயு நதியின் வெள்ளத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது நான்மறையாளர்களின் கையின் பெருமையை உயர்த்திக் காட்டுகிறார்.

“ஞானம் முன்னிய நான்மறையாளர் கைத்

தானம் என்ன தழைத்தது - நீத்தமே”

(பால - ஆற்று - 5)

சரயு நதியின் வெள்ளம் நான்கு வேதங்களுக்கும் உரிமை பூண்ட அந்தணர் கையில் கொடுத்த தானம் போலத் தழைத்தது. உயர்ந் தோர்க்கு உதவுகின்ற தானம் தழைக்கும் என்ற நாட்டு வழக்கத்தைக் கொண்டு இங்கு இச்செய்தி கூறப்படுகிறது. “தானம் தான் சிறிதாயினும் தக்கார் கை பட்டக்கால் வான் சிறிதாப் போர்த்து விடும்” என்ற மரபுப்படி நான்மறையாளருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானம் போல் சரயு நதி வெள்ளம் தழைத்தது என்ற பொருள் கிடைக்கிறது.

இவ்வாறு வேதம் பயின்ற முனிவர்கள் நிலையில் நான்மறைகள் உவமையாக்கப்பட்டுச் செய்திகள் தரப்படுகின்றன. மேலும் முனிவர் களுக்கு ஏற்படும் பசியகன்றது போல நாகபாசம் கருடன் வந்ததால் அகன்றது என்று வேதம் அறிந்த முனிவர்கள் உவமையாக்கப் படுகிறார்கள்.

“ஆசங்கை கொண்ட கொடை மீளி அண்ணல்

சரராமன் வெண்ணெய் அணுகும்

தேசம் கலந்த மறைவாணர் செஞ்சொல்

அறிவாளர் என்று இம்முதலோர்

பாசம் கலந்த பாசிபோல் அகன்ற

பதகன் துரந்த உரகம்”

(யுத்த - நாகபாச - 263)

என்பது அவ்வுவமை கையாளப் பெற்ற பாடலாகும். மேகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அளவுக்கு ஈகைக்குணம் உடைய சடையப்ப வள்ளலின் திருவெண்ணெய்நல்லூருக்கு வந்து சேர்ந்த நான்மறை வாணர்களும், நூல்களில் தேர்ந்த அறிவுடையோராய் இருந்த புலவர்களும், இவர்கள் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சுற்றத்தார்களும் அடைந்த பசித்துன்பம் சடையப்ப வள்ளலின் வரையாது கொடுத்த பொருளால் நீங்கியது போலக் கருடன் வந்த காரணத்தால் இருந்த இடம் தெரியாது அழிந்தது நாகபாசம் என்ற பொருளைத் தருகிறது இப்பகுதி. இதில் மறை வல்லார்களும், புலவர்களும், சுற்றத்தார்களும் ஒரு சேரக் கூறப் பெற்று முனிவர்களும் மறை தெரிந்திருந்தாலும் கடவுட் பகுதியைச் சாராத மானுடப் பகுதியைச் சார்ந்தவர்கள்தான் என்ற கருத்து உறுதியாக்கப்படுகிறது.

காப்பியத்தின் தலைமைப் பாத்திரமான இராமனுக்கு வேதம் பல இடங்களில் உவமையாகின்றது. இராமன் சுருதி அன்னவன் என்று கம்பன் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். கடல் தாவு படலத்தில்,

“தூவின கீழும் மேலும் தூர்த்தன சுருதி ‘அன்ன

சேவகன் சீரா முன்னம் சேதுவும் இயன்ற மாதோ”

(சுந்தர - கடல்தாவு - 19)

இப்பகுதியில் சுருதி அன்ன சேவகன் என்ற தொடர் அமைந்துள்ளது. இது இராமனைக் குறிக்கின்ற தொடராகவும் அனுமனைக் குறிக்கின்ற தொடராகவும் கொள்வதுண்டு. அனுமனைக் குறிக்கின்ற பொழுது சுருதி போன்ற இராமனின் சேவகன் என்றும் பொருள் கொள்ளப் பெறுகிறது. இராமனுக்குக் கொள்ளுகின்ற பொழுது வேதம் போன்ற இராமபிரானாகிய வீரன் என்று கொள்ளப்படுகிறது. சுருதி என்ற சொல் எழுதாக் கிளவியாய் விளங்குகின்ற வேதத்தைக் குறிப்பதாகும். வேதங்களைப் போலவே இராமன் நித்தியமானவன், ஒருவராலும் செய்யப்படாது ஒரு படித்தாய் நிற்கும் வேதம் போன்று பரம்பொருளின் சொரூபமாக விளங்கி எப்பொழுதும் ஒரே நிலையில் நிற்பவன் இராமன் என்பதால் வேதம் உவமையாயிற்று.

இத்தகைய இராமனுக்கு முன்னே வேதம் அடங்கி நிற்கும் என்ற செய்தியை ஓர் உவமையாக்கிக் காப்பியப் போக்கில் அமைத்துள்ளார் கம்பன். அயோத்தியா காண்டத்தில் பரதன் முடிசூடுகிறான், இராமன் காடேசுகிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட இலக்குவன் சினம் கொள்ளுகின்றான். இதனைக் கண்ட இராமன் இலக்குவனுக்கு முன்னே போய் நிற்கிறான். அவனை அமைதிப்படுத்துகிறான். இராமனின் சொல்லைக் கேட்டு இலக்குவன் சினம் தணிந்தான். இதனைக் கம்பன் கீழ்வரும் பாடலில் குறிக்கிறார்

“சீற்றம் துறந்தான் எதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்

மாற்றம் துறந்தான் மறை நான்கு என வாங்கல் செல்லா”

(அயோத்தி - நகர்நீங்கு - 142)

என்பது உவமை இடம் பெற்ற பகுதியாகும். எம்பெருமானுடைய புகழைக் கூறத் தொடங்கி பெருமானுக்கு முன்னே நின்று அவனுடைய குணங்களைக் கூற முடியாது அடங்கின வேதம்போல. இராமனுக்கு முன்னே நின்று எதுவும் பேசாமல் இலக்குவன் அடங்கினான் என்ற பொருளை இப்பாடற் பகுதி தருகிறது. இங்கு வேதமானது இறைவனால் அருளப்பெற்றது என்றாலும் பரம்பொருளுக்கு மேலானது வேதம் அல்ல என்பது உவமையால் பெறப்படுகிறது.

ஆனால், அதே நேரத்தில் பரம்பொருளின் செயலுக்கு நான்மறைகளின் பொருள் ஒத்து விளங்கும் என்பதும் கம்பனின் எண்ணமாகும். இதனை ஒரு பாடலில் உவமை மூலம் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நின் செய்கை கண்டு நினைந்தனவோ நீள் மறைகள்
என் செய்கை அன்னவை தான் சொன்ன ஒழுக்கினவோ”

(ஆரணிய - கவந்தன் - 49)

என்பது பாடற் பகுதியாகும். நீண்ட வேதங்கள் உன் செய்கைகளைக் கண்டு நினைந்து செய்யப்பட்டனவா? அல்லது அவ்வேதங்கள் கூறிய ஒழுக்கங்களைப் போலவே உன்னுடைய செயல்கள் உள்ளனவோ நான் அறியேன். அறியாத எனக்கு அருள் தந்தாயே என்று கவந்தன் இராமனைப் போற்றிப் புகழுகின்றான். இங்கு இராமபிரானுடைய செயல்களும் வேதத்தின் பொருளும் ஒத்து உள்ளபடியால் இராமனுடைய செயல்கள் நோக்கியே வேதங்கள் செய்யப்பட்டனவோ அல்லது வேதங்களில் கூறியபடி இராமன் செய்கின்றானோ என்ற பொருள் கிடைக்கின்றது. இதனால் வேதப் பொருளும் இராமனும் ஒத்திருந்தனர் என்ற கருத்து கிடைக்கின்றது.

இராமன் கூறுகின்ற சொல் அனைத்தும் வேத வாக்குதான் என்பதையும், வேதநூல் போன்றே கருணைத் திருவுள்ளம் கொண்டவன் இராமன் என்றும் பிறிதோர் இடத்தில் அனுமன் கூறுவதாகக் கம்பன் அமைத்துள்ளார்.

“ஆதலால் இவன் வரவு நல் வரவே
என உணர்ந்தேன் அடியேன் உன்தன்

வேதநூல் எனத் தகைய திருவுளத்தின்

குறிப்பு அறியேன்”

(யுத்த - வீடணன் அடைக்கல - 105)

என்பது அனுமனுடைய கூற்றுப் பாடலாகும். தன்னுடைய கருத்தைக் கூறிய அனுமன் வீடணன் அடைக்கலம் பற்றிய இராமனின் எண்ணத்தை அறியேன் என்று கூறுகின்ற பொழுது வேதம் உவமையாக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இராமனுடைய உள்ளம் வேதநூல் எனத் தகைமை உடைத்தது என உவமை அமைந்துள்ளது. அதாவது வேத சாத்திரங்களைப் போலக் குற்றமில்லாத, நீதி வழுவாத மனம்

இராமனுடைய மனம் என்பதால் நீதி தவறாத செய்திகளைத் தருகின்ற வேதம் அவன் மனத்திற்கு உவமையாக்கப் பெற்றுள்ளது.

வேதத்தின் அந்தமாக இருக்கின்ற உபநிடதத்தையும் இராமன் ஒத்தவன் என்பதையும் கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“ஓதம் ஒத்தனன் மாருதி, அதன் அகத்து உறையும்
நாதன் ஒத்தனன் என்னினோ துயில்கிலன் நம்பன்
வேதம் ஒத்தனன் மாருதி வேதத்தின் சிரத்தின்
போதம் ஒத்தனன் இராமன் வேறு இதின் இலை பொருளே”

(யுத்த - முதற்போர்புரி - 221)

என்பது அவ் உவமை இடம் பெற்ற பகுதியாகும். முதற் போர்புரி படலத்தில் இராமனைத் தோளில் தாங்கிய அனுமனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பாடல் இது. அனுமன் வேதத்தை ஒத்தவனாக விளங்க இராமபிரான் வேதத்தின் அந்தமாகிய உபநிடதங்களில் கூறப்படும் ஞான வடிவான பரம்பொருளை ஒத்திருந்தான் என்றும் கூறுவதைத் தவிர வேறு உவமை கூற முடியாது என்று கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, வேதமானது அந்தமாகிய உபநிடதத்தையும் பெற்றிருந்தது என்பதை இவ்வுவமை மூலம் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் வேதம் பரம்பொருள் ஞானநிலையாகப் போற்றுவதற்கு உரியது என்பதும் இவ்வுவமை மூலம் தெரிய வருகிறது.

வேதப் பரம்பொருளாக இராமன் விளங்கினாலும் அவனை முழுமையாக நான்மறைகள் அறிந்ததில்லை என்பதையும் கம்பன் நான்மறையை உவமையாக்கி உணர்த்துகின்றார்.

“ஐயன் ஐம் படைதாமும் அடித் தொழில்
செய்ய வந்து அயல் நின்றன, தேவரீல்
மெய்யன் அன்னவை கண்டிலன், வேதங்கள்
பொய் இல் தன்னைப் புலன் தெரியாமை போல்”

(யுத்த - இராவணன்வதை - 30)

என்பது அவ் உவமை அமைந்த பாடலாகும். திருமாவின் ஐம்படைகளும் திருவடித் தொண்டு செய்யக் கருதி இராமனுக்கு அருகே வந்து நின்றன. தேவர்களின் உண்மைக் கடவுளாகிய இராமன் வேதங்கள்

பொய்யில்லாத தன்னைத் தம் அறிவால் அறியாமை போல அவற்றைக் காணாதவனாய் நின்றான் என்பது பாடலின் பொருளாகும். நான் மறைகள் தம் அறிவால் நான்மறைப் பொருளாகிய தன்னைப் படைத்த பரம்பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள இயலாது என்பது உவமையாக்கப் பெற்று, மானிட வடிவத்தில் இராமன் தெய்வப் படையைக் காணா திருந்தான் என்று பொருள் விளக்கப் பெறுகிறது. எனவே, வேதத்தின் நிலையும், பரம்பொருளின் உயர்வும் இவ்வவ்வமையால் பெறப்படு கின்றன.

இதே செய்தியைப் பிறிதோரிடத்திலும் கம்பன் காட்டுகிறார். சரயுநதி பரந்து விரிந்து செல்லும் வெள்ளப் பெருக்கை உடையது என்று சொல்ல வருகின்றபோது இச்செய்தி இடம் பெறுகிறது.

“கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைகளாலும் இயம்ப அரும் பொருள் ஈது என்ன
தொல்லையில் ஒன்றோயாகித் துறைதொறும் பரந்து சூழ்ச்சிப்
பல்பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும் போன்று பரந்ததன்றே”
(பால - ஆற்று - 19)

என்பது உவமை இடம் பெற்ற பாடல். இப்பாடலின் பொருள் இமய மலையிலே தோன்றிக் கடலிலே கலக்கும் சரயு வெள்ளம் அளவில்லாத வேதங்களாலும், சொல்லுதற்கரிய பரம்பொருள் ஒன்று என்று சொல்லும்படி முதலில் ஒன்றாய்த் தோன்றி, அப்பரம்பொருள் இடந்தொறும் ஆராய்கின்ற பல சமய நூல்களால் பேசப்படும் பல என்பது போல, நதியானது பல இடங்கள்தோறும் பரவியது என்பது பொருளாகும். இங்கு காட்டப்படுகின்ற உவமை மறைகளால் இயம்ப முடியாத பரம்பொருள் போன்றது சரயுநதி என்பதாகும். எனவே, முன்குறிப்பிட்ட செய்தி மேலும் வலியுறுத்தப் பெறுகிறது எனலாம். கடவுள் ஒருவரே என்றாலும் வழிபடுவோரின் எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப அல்லது பல சமயத்தார்க்கு ஏற்ப நான்மறை காணாத கடவுளின் அம்சங்கள் பலவாறாக இருத்தல் போலச் சரயு நதியானது தோன்றுகின்ற போது ஒன்றாய் இருந்து, பின்பு நீரைப் பயன்படுத்துவார் எண்ணத்துக்கு ஏற்ப பல கிளை ஆறுகளாக, கால்வாய்களாக, குளமாக, ஏரியாக அமைகின்றது என்ற பொருள் விரிவை அவ் உவமை தருகிறது எனலாம்.

நான்மறைகளின் தன்மையைப் பற்றியும், நான்மறை முனிவர்களைப் பற்றியும், நான்மறையின் உட்பொருளாம் இராமனைப் பற்றியும் நான்மறைகளை உவமையாக்கிக் கூறிய கம்பன் நான்மறை அறியாதவர்களின் நிலையை உவமையாக்கிக் கவி நயம் தருகிறார்.

“வாழிய வேதம் நான்கும் மனுமுதல் வந்த நூலும்
வேள்வியும் மெய்யும் தெய்வ வேதியர் விழைவும் அ.:தே

.....

ஏழையர் உள்ளம் என்ன இருண்டன திசைகள் எல்லாம்

(யுத்த - நாகபாச - 179)

இப்பகுதி உவமை இடம் பெற்ற பாடலாகும். வாழ்த்து பெற்ற நான்கு வேதங்களும் மனுநூலாகிய தரும நூல்களும், சத்தியமும், தெய்வத் தன்மை உடைய அந்தணர்கள் விரும்பும் பேறும், உணர்த்துவன தாமரைக் கையான் ஆகிய நாராயணன் சொருபமே ஆகும் என்று உணராத அறிவிலிகளின் மனம்போல, நாகபாசத்தால் இருள் சூழ்ந்தது என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இப்பாடலில் இடம் பெற்றவை ஐந்து உவமைகளாகும். வேதம் நான்கு, மனுநூல், வேள்வி, சத்தியம், வேதியர் விருப்பம் என்பவை அவை. வேதமானது பரம்பொருளின் தன்மையையும், வடிவத்தையும் உணர்த்துவது. மனு முதலிய நூல்கள் வேதத்தை உணர்த்துவன. வேள்வி வேதத்தின் அடிப்படையில் சடங்கு களுக்கு உரியன. சத்தியம் வேதக் கடவுள் ஒருபடித்தாக நிறைவைக் கூறுவது. வேதியர் விழைவு பரம்பொருளின் நினைவே ஆகும். இவை ஐந்தும் தாமரைக் கையானாகிய நாராயணனை உணர்த்துவது என்பதை அறியாதவர்கள் மனம் அறியாமையாகிய இருளால் நிறைந்து விடும். அதுபோல எல்லாத் திசைகளிலும் இருள் சூழ்ந்தது என்று உவமை விளக்கம் தருகிறது. இந்த உவமையின் மூலம் பெறப்படுவது வேதத் தெய்வமாக விளங்குகின்றவன் சக்கரம் ஏந்திய தாமரைக் கையை உடைய பரம்பொருள் ஆவான் என்பதாகும்.

வேதத்தின் உட்பொருளை உணராதவர்கள் அறியாமை உடையவர் மட்டும் அல்லாது நரகத்தில் வீழுகின்றவர்களும் ஆவார்கள்.

உருவகம்

இவ்வாறு உவமையணியின் அடிப்படையில் நான்மறைகளை உவமையாக்கிய கம்பன், பிற அணிகளுக்கும் காப்பியத்தில் இடம் கொடுத்திருக்கிறார். இதில் நான்மறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் அணிகளில் உருவக அணியும் ஒன்றாகும். உவமை அணியோடு மிக நெருங்கி அமைகின்ற அணி உருவக அணியாகும். உருவக அணி உவமைக் களத்தில் தோன்றுகின்ற அணியாகும். ஒப்புமை அடிப்படையில் தோன்றுவதும் ஆகும். பிறிதொரு பொருளோடு உள்ள ஒப்புமையின் ஆழமும், நெருக்கமும் காரணமாக அப்பொருளாகவே குறிக்கப்படும் நிலையில் உருவக அணி உருவாகிறது.

வேதத்தைக் கடலாகக் கம்பன் உருவகிக்கின்றார். நான்கு புதல்வர்களுக்கும் வசிட்டன் வேத வழி பெயரிட்ட பொழுது, அந்தணர்களுக்குத் தயரதன் தானம் வழங்கினான். அந்தத் தானத்தால் வேதம் அறிந்த அந்தணர்கள் மனமாகிய வேதக் கடல் நிறைந்தது என்கிறார் கம்பன்.

“கைவழி நிதி எனும் நிதி கலைமறையோர்
மெய்வழி உவரி நிறைத்தன மேல்மேல்” (பால - திருஅவதார - 123)

என்பது உருவக அணி அமைந்த பகுதியாகும். இப்பகுதியால் நான்மறை வல்லுநர்கள் உவரியாக கடலாக உருவகப் படுத்தப் பெற்றமை அறிய முடிகிறது. மறையோரின் அறிவு அல்லது மனம் கடலாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது என்று கூறுதலும் உண்டு.

அடுத்து ஒரு பாடலில் கலைக்கோட்டு முனிவர் வேதக் கொடி படரும் கொம்பாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறார்.

“மொழிந்தனன் ஆசிகள் முதிய நான்மறைக்
கொழுந்து மேல் படர்தரக் கொழுகொம்பு ஆயினான்”
(பால - திருஅவதார - 73)

என்பது உருவகம் அமைந்த பாடற் பகுதியாகும். தன் நாட்டிற்கு வந்த கலைக்கோட்டு முனிவரைத் தயரதன் வணங்கினான். அவனுக்குக் கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆசி வழங்கினார். இதனைக் கூற வந்த கம்பன், அநாதியான நான்கு வகைப்பட்ட மறைக் கொடிகள் மேல் ஏறிப் படர்வதற்கான கொழு கொம்பாகிய கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆசி வழங்கினார் என்று குறிப்பிடுகின்றார். வேதத்தைக் கடலாக உருவகித்த கம்பன் இங்கு வேத முனிவனைக் கொழு கொம்பாக உருவகப்படுத்துவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அடுத்து விசுவாமித்திரர் வாக்கை வேத வாக்காகவே கொண்டு இராமன் தாடகையை வதம் செய்தான் என்ற செய்தியைக் கூற வருகின்ற பொழுது விசுவாமித்திரரின் கூற்றை வேதமாக உருவகிக் கின்றார் கம்பன்.

“மெய்ய நின் உரை வேதம் எனக்கொடு
செய்கை அன்றோ அறம் செய்யும் ஆறு என்றான்”

(பால - தாடகைவதை - 66)

என்பது உருவகம் அமைந்த பகுதியாகும். இங்கு சத்திய வடிவான வனே. உம்முடைய வார்த்தைகளை வேத வாக்காகக் கொண்டு செயல்களைச் செய்வது அன்றோ தருமம் செய்யும் முறையாகும் என்று இராமன் கூறுவதாகப் பொருள் அமைந்துள்ளது. எனவே, ஆசிரியரின் மொழி வேத வாக்காகும் என்பது இதனால் பெறப்படுகிறது.

நான்மறைகள் உவமைகளாக நின்று கம்பனால் அறிவுறுத்தப் பெறுகின்ற செய்திகள் இப்பகுதியில் சுட்டிக் காட்டப் பெற்றன. கம்பனில் உவமை என்று ஆராய்ந்தால் அதுவே தனி நூல் அளவிற்கு அள்ள அள்ளக் குறையாத நிதியம்போல் கிடைத்திடும். எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்ப வேதம், அல்லது நான்மறை, ஆரணம், சுருதி உள்ளிட்ட சொற்களுக்கு உரிய வேதம் உவமையாக இடம் பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டே இப்பகுதிச் செய்திகள் தரப் பெற்றுள்ளன.

அவ்வாறு தருகின்ற பொழுது உவமைகளின் வகைகள் அடிப் படையில் செய்திகள் ஆராயாது, வேதத்தினுடைய தோற்றம் வேதம்

அறிந்தவர், வேதம் அறிவிக்கும் உட்பொருள், வேதத்தின் பயன். வேதம் அறியாதார் நிலை, இவை பற்றிய விளக்கங்களை எவ்வாறு உவமைகள் காட்டுகின்றன என்ற பரிணாம அடிப்படையில் செய்திகள் தொகுத்துத் தரப் பெற்றுள்ளன. மேலும் உருவக அணிப் பாடல்களும் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுக் கம்பனின் இலக்கிய உத்திகள் தரப்பெற்றுள்ளன.

கம்பனும் நான்மறைப் பொருளும்

முன் அமைந்த தலைப்புகளில் கம்பனில் நான்மறைகள் என்ற அமைப்பில் நான்மறை, வேதம் உள்ளிட்ட மறையைக் குறிக்கும் சொற்கள் இடம் பெற்ற பாடல்களின் பொருள்களைக் கொண்டே செய்திகள் தரப் பெற்றன. மறைகள் பற்றிய கம்பனின் கருத்துகள் காப்பியத்தில் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன. மறையைக் குறிக்கும் சொற்களைப் பெற்றுள்ள பாடல்கள்தவிர, பிற பாடல்களிலும் கம்பன் நான்மறைகள் கூறும் பொருட் சிறப்புகளைப் செய்து வைத்துள்ளார். அவற்றைத் தொகுத்துக் காணும்போது கம்பனின் நான்மறைப் பயிற்சியும், கம்பன் கொண்ட நான்மறைப் பற்றும் தெளிவாகத் தெரிய வருகின்றன.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான கீழை மேலை நாடுகளின் மெய்ப்பொருள் இயல் என்ற வரலாற்று நூலில் ஸி. குன்ஹன் ராஜா என்பவர் எழுதிய “இந்தியக் கருத்துள் வேதத்திற்கு முற்பட்ட மூல கூறு” என்ற கட்டுரையில்,

“இந்தியாவின் மெய்ப்பொருள் இயல் வளர்ச்சியில் இன்று காணத்தக்க முதன்மையான இருவகைக் கருத்தின் போக்குகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று வேதக் கருத்துக்களைக் கொண்டது. மற்றொன்று வேதம் சாராத கருத்துக்களைக் கொண்டது.” (ப. 33) என்று குறிப்பிடுவார்.

இதைப் போலவே “இந்தியத் தத்துவ ஞானம்” என்ற நூலில் இலங்கை கி. லெட்சுமணன் அவர்கள்,

“இந்தியத் தத்துவ ஞானிகள் அனைவரையும் இரு பெரும் பிரிவினராகப் பிரிப்பது வழக்கம். ஒரு பிரிவினர் வேத உபநிடதங்களில் கூறப்பட்டவற்றைச் சரியென ஒப்புக் கொள்ளுவோர், மற்றொரு பிரிவினர் அவற்றைச் சரியென ஒப்புக் கொள்ளாதோர். வேதத்தை ஒப்புக் கொள்வோர் வைதிகர் என்ற சொல்லாலும் ஒப்புக் கொள்ளாதோர் அவைதிகர் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடும் மரபு உண்டு (பக்-3-4) என்று குறிப்பிடுவார்.

இவ்விரு அறிஞர்களின் கருத்துப்படி, வேத அடிப்படையில் இந்தியத் தத்துவ ஞானம் பேசப் பெறுவது தத்துவ மரபு என்பது பெறப்படுகிறது.

கம்பன் சிறந்த ஆன்மீகவாதி. வைணவ சமயப் பற்று மிக்கவர். வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர். வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர். தன் காலத்தில் நிலவிய வேதக் கருத்தைப் பெரிதும் மதித்த கம்பன் மாறுபாடாக வேதக் கொள்கையை ஏற்காதார் உள்ளத்தையும் அறிந்தவர். வேதத்தை ஏற்காத அவைதிகர் கொள்கைகள் பொருந்தாது என்பதை நிலைநாட்ட எண்ணினார். எண்ணியவருக்கு இராமாயணக் கதை அமைப்பு உதவியது. இராமாயணக் கதையில் வேதப் பரம்பொருளுக்கும், வேதத்தை முற்றிலும் உணராத அரக்கர்களுக்கும் ஏற்பட்ட போரினை உணர்ந்து கொண்ட கம்பன் - தன் காலத்து அவைதிக மதத்தார்களை மறுப்பதற்கு இராமாயணத்தை கருவியாகக் கொள்ள எண்ணிக் காவியத்தை நற்றமிழ் கவியில் படைத்தார்.

எதிர்நிலைத் தலைவனான இராவணன் வேதத்தை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவன். சாம வேதத்தைக் கற்ற வல்லுநன். இதனைக் கம்பன் “ஐயன் வேதம் ஆயிரம் வல்லோன்” (யுத்த - நிந்தனை - 77) என்றும் “பாணியின் அளந்து இசை படிக்கின்றான் என - வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான்” (ஆரணிய - இராவண சூழ்ச்சி - 21) என்றும் குறிப்பிடுவார். காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்ற மற்றொரு அரக்கத் தலைவனான இரணியன் வேதத்தைக் கற்றவன் என்றும் கம்பன்

குறிப்பிடுவார். இரணியனுக்கு வேதத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தவன் நான்முகன் என்பதைக் கூறும் “வேதம் கண்ணின் பொருள் எலாம் விரிஞ்சனே ஈந்தான்” (இரணியன் வதை - 1) என்ற அவரின் கூற்று மெய்ப்பிக்கும். மேலும் இவ்விருவரும் வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தவம் பல செய்தவர்கள். செய்த தவத்தால் வரம் பல பெற்றுப் பலம் பெற்றவர்கள்.

இராவணன் தவம் பல செய்து ஆற்றல் பெற்றதைச் சூர்ப்பனகை சூழ்ச்சிப் படலத்தில் அவைக் களத்தில் இருந்த இராவணன் நிலையைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் கம்பன்,

“இருந்தனன் உலகங்கள் இரண்டும் ஒன்றும் தன்
அருந்தவம் உடைமையின் அளவுஇல் ஆற்றலின்
பொருந்திய இராவணன்” (பாடல் - 23)

என்று குறிப்பிடுவார். தவத்தால் அளவு இல் ஆற்றல் அவன் பெற்றிருந்தமை நன்கு புலனாகின்றது. அதுபோல இரணியனும் பிரமனை நோக்கித் தவம் இருந்து, “போதங் கண்ணிய வரமெலாம் தரக் கொண்டு போந்தான்” என்று கவிக் கூற்று (இரணிய வதை - பாடல் - 1) கூறும் அளவிற்கு வரம் பெற்ற வல்லாளன். இவனுடைய வல்லமையைக் கூறிக் கொண்டு வந்த கம்பன், “சுருக்குக இல் நான்மறை தொன்று தொட்டு உயிர்தொறும் தோன்றாது இருக்கும் தெய்வமும் இரணியனே நம என்னும்” (பாடல். 10) என்று கூறுவார். எந்த நான்மறையைக் கற்று, பிரமனை நோக்கித் தவம் இருந்து வரம் பெற்று வல்லவனானோ அதே நான்மறைக் கடவுளை விட்டு விட்டுத் தன்னைப் புகழும் அளவிற்கு வல்லமை உடையவன் ஆயினான். இதைவிட அவன் வல்லமைக்குச் சான்று வேறு கூற வேண்டியதில்லை.

இவ்வாறு இரு அரக்கர்களும் வேதத்தை அறிந்து வேதத் தவமிருந்து வல்லமை பெற்றவர்களாயிருந்தாலும், வேதத்தின் உட்பொருளாய் அமைந்த பரம்பொருளை ஏற்பதில்லை. அதாவது வேதத்தை ஏற்றார்கள்; வேதக் கடவுளை ஏற்க மறுத்தார்கள். தாங்கள் தாம் கடவுள் என்று எண்ணினார்கள். இது வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு வேதக் கடவுளை ஏற்காத மீமாம்சகர் மதக்கொள்கை போன்றதாகும்.

“வேதத்திற்கு அவர்கள் அளித்த இடம் ஒப்புயர்வு அற்றது. வேதமே அவர்களுக்குப் பரம்பொருள். மீமாம்சகர் கடவுள் இல்லை என வாதித்ததற்கு அவர்கள் வேதத்தை மிதமிஞ்சி மதித்தமையே முக்கிய காரணம் எனக் கொள்ளலாமோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது. வேதத்தைப் பரம பிரமாணமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் மீமாம்சகர் வேதங்கள் வற்புறுத்தும் தெய்வ உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாமை பெரும் வியப்பாகும்” என்று கி. லட்சுமணன் அவர்கள் மீமாம்சகர் பற்றிக் கூறும் பகுதி இங்கு நினைவு கூறத் தக்கதாகும். (இந்தியத் தத்துவ ஞானம் - ப. 274)

வேதத்தைக் கற்ற இராவணன் வேதம் குறிப்பிடுகின்ற மும்மூர்த்திகளைக் கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டானில்லை.

“சிவனும் நான்முகத்து ஒருவனும் திரு நெடுமாலாம்
அவனும் மற்றுள்ள அமரரும் உடன் உறைந்து அடங்க
புவனம் மூன்றும் நான் ஆண்டுளது” (யுத்த - மந்திரப்படலம் - 114)

என்பன போன்று கூறி முக்கடவுளரும் தனக்கு ஏவல் செய்பவர்களாகக் கொண்டான்.

“சிவனோ அல்லன்” என்று தொடங்கும் யுத்த காண்டப் பாடலில்: இவனோ அவ்வேத முதல் காரணன்” (பாடல் - 135) என்று வேத அறிவினால் இராமனை இறைத் தன்மையில் சிறிது தெளிந்த இராவணன், சில நொடியிலேயே பழைய நிலைக்கு வந்து விடுகிறான். வேத முதல்வனை ஏற்க மறுக்கிறான்.

“யாரேனும் தான் ஆகுக, யான் என் தனி ஆண்மை
பேரேன், நின்றே வென்றி முடிப்பன் புகழ் பெற்றேன்”

(இராவணன் வதை - 136)

என்று பரம்பொருளை ஏற்காது அவன் எவனாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும் என்று இராவணன் எண்ணம் கொண்டு போரை மீண்டும் தொடங்குகிறான்.

இவனைப் போலவே இரணியனும் தன்னையே முத் தொழிலுக்கும் உரியவன் என்று கொண்டு மும்மூர்த்திகளையும்

தெய்வமாக எண்ணாது அவர்களைத் தன் சொல் கேட்பவர்களாய்க் கருதினான்.

“செய்த மாதவம் உடைமையின் அரிஅயன் சிவன் என்று
எய்தினார் பதம் இழந்தனர் யான் தவம்இயற்றி
பொய்கில் நாயகம் பூண்டீன்” (இரணிய - 54)

என்ற பாடலில் மூவரையும் பதம் இழந்தவர்கள். நானே அவர்களுக்கு எல்லாம் தலைவன் ஆவேன் என்ற கருதிக் கொண்டமை தெரிகிறது. எனவே, இவ்விரு அரக்கர்களும் மீமாம்சகர் போல் - அவைதிகக் கொள்கை உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர்.

வேதத் தலைமையை ஏற்காத இவர்களின் கொள்கையை மறுப்பதற்காகவே இராவணவதையும், இரண்யவதையும் காவியப் போக்கில் அமைந்தது கண்டு, தன் காலத்து அவைதிகரை மறுக்க, வேதப் பெருமையை நிலைநாட்டக் கம்பன் அழகு தமிழில் இராமாயணத்தைப் பாடினார் போலும்.

தேவராசன் - கருத்து

நான்மறையாம் வேதக் கருத்துகளை இன்று ஆன்மீகப் படைப் பாளர்கள் பலர் - தமிழ்வழிக் கட்டுரைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர் தே.ந.ச. தேவராசன் ஆவார். அவரின் படைப்பான “வைணவமும் ஆழ்வார்களும்” என்ற நூலில் முதல் பகுதியில் நான்மறையாகிய வேதக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து வைணவ சித்தாந்தமாகத் தருகிறார்.

“சனாதன தருமத்தான் இந்து தருமம் என்று கூறப்படுகிறது. இது வேத சாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சனாதன தருமம் என்றால் “என்றும் உள்வழி” தொடக்கம் இல்லாமல் தொடரும் கொள்கை” என்பது பொருள். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட தனி மனிதரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்படாத, வாழும் வழிமுறையைத் தன்னிடத்தே கொண்டது என்பது பொருள்” (ப. 1) என்று குறிப்பிடுவார். இக்கருத்தைக் கம்பன் ஏற்று அதாவது நான்மறை யாராலும் தோற்றுவிக்கப்படாது, பரம்பொருளால் அருளப் பெற்று மானிட

வாழ்வியலுக்குத் தரப் பெற்ற சுருதி என்பதை ஏற்று அதன்படி தன் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் அதனை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பாங்கு முன் கட்டுரைகளில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது.

தேவராசன் மேலும் தன் கருத்தை வலியுறுத்தும் பொழுது, “வேதம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனால் தன் மகனான பிரம்மாவிற்கு உபதேசம் செய்யப்பட்டது. வேதங்களைத் தொகுத்த வியாசர் வேதங்கள் கூறும் பரமாத்மாவாக ஸ்ரீமந் நாராயணனையே குறிப்பிடுகின்றார். (ப. 1) என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனையே கம்பனும் இரணியன் வதை மூலமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதாவது வேதப் பரம்பொருள் நாராயணனே என்பதை உறுதியாக்கி உள்ளார். பிரகலாதன் மூலமாக முதலில் “ஓம் நமோநாராயணாய நம” என்ற எட்டெழுத்து மந்திரத்தின் பெருமை எல்லாம் கூறிப் பின் அந்நாமத்திற்குரிய பரம்பொருளின் சிறப்பைப் பல பாடல்களில் சிறப்புறக் கூறுகிறார். அதில் ஓர் பாடல்.

“தன்னுளே உலகங்கள் எவையும் தந்து
தன்னுளே நின்று தான்அவற்றுள் தங்குவான்
சின்இலன் முன்இலன் ஒருவன் பேர்கிலன்
தொல்நிலை ஒருவரால் துணியற் பாலதோ”

(இரணியன் வதை - 59)

என்று பரம்பொருள் பற்றிய வேதக்கருத்தைத் தன் கவியால் வெளிப்படுத்துகிறார். வேதப் பரம்பொருளின் தன்மை அளவிட்டுக் கூற இயலாது என்பதை வேதவாக்கியங்கள் உணர்த்துவது போலக் கம்பனும் ஒருவரால் துணியற் பாலதோ என்கிறார்.

ரிக் வேத முதல் அஷ்டகத்தில் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் உள்ள மந்திரம், “எவராலும் வெல்ல முடியாத, எல்லோரையும் எல்லா வற்றையும் காக்கின்ற பகவான் விஷ்ணு, மூன்று உலகங்களையும் அளந்தான். அறத்தை அதன்மூலம் நிலை நிறுத்தினான்” என்று கூறுகிறது. (வைணவமும் ஆழ்வார்களும் ப-2) ரிக் வேதம் கூறுகிற விஷ்ணுவின் வாமன அவதாரம் நிகழ்ச்சியைக் கம்பன் காப்பியத் தொடக்கத்திலேயே இடம் பெறச்செய்து வேதப் பொருளைப் போற்றுகிறார்.

“உலகு எலாம் உள்ளடி அடக்கி - ஓர் அடிக்கு
அலகு இலாது அவ்வடிக்கு அன்பன் மெய்யதாம்
இலை குலாம் துழாய் முடி ஏகநாயகன்
சிலை குலாம் தோளினாய் - சிறியன் சாலவே”

(வேள்வீர்ப்படலம் - 36)

என்ற இப்பாடலில் மகாவிஷ்ணு மூன்றடியால் அளந்தமை கூறப் பெற்று மகாவிஷ்ணுவைத் துழாய்முடி ஏகநாயகனாகக் கூறி “சிறியன் சாலவே” எனச் சிறிய உருவம் வியத்தற்குரியதாயிற்றே என்று கூறி பெருமைப்படுத்துகிறார் கம்பன். எனவே, கம்பன் ரிக் வேதக் கருத்தைத் தன் படைப்பினில் அமைத்துத் தன் வேதக் கல்வி உணர்வை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் எனலாம்.

அடுத்து யசர் வேதமும் திருமாலே இராமனாகவும் திருமகள் சீதையாகவும் வரப் போவதை முன் கூட்டியே தெரிவிக்கின்றது. தைத்திரிய யசுஸ்ஸம்ஹிதையில் மூன்றாவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது பிரச்னம் இரண்டாவது அனுவாகத்தில் இராமாவதாரம் கூறப் பெற்றுள்ளது. (வைணவமும் ஆழ்வார்களும் ப-3) இவ்வேதக் கருத்தை ஒட்டியே கம்பனும் வசிட்டனுக்கு முன்கூட்டியே இராமாவதாரம் நிகழப்போவது தெரிந்துள்ளதாகக் காட்டுகிறார். மகப்பேறினமையைத் தயரதன் வசிட்டரிடம் கூற விரைசெறிமல மென்பொகுட்டு மேவிய நான்முகனின் மகனாகிய வசிட்டர் மனதில் தேவர் உலக நிகழ்ச்சியை நினைந்துப் பார்த்தார். அரக்கர்களின் தீமைகளை அவர்கள் தங்கட்கு அளிக்கும் துன்பத்தைத் தேவர்கள் கூற வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணு,

“கசரத துரக மாக்கடல் கொள் காலலன்

தசரதன் மதலையாய் வருதும் தாரணி” (பால - அவதார - 21)

“இளையர்கள் என்அடி பரவ ஏசி நாம்

வளைமதில் அயோத்தி வருதும் என்றான்” (பாடல் - 22)

என்று கூறியதை நினைந்து - இராமாவதாரம் நிகழ் இதுவே தருணம் என்பதை உணர்ந்தான் என்கிறார் கம்பன். எனவே, வேத காலத்திற்குப் பிற்பட்ட இராமாவதாரம் முன்கூட்டியே வேதத்தில் கூறப் பெற்றிருப்

பதைப் போலக் கம்பனும் இராமாவதாரம் நிகழ்வை முன்கூட்டியே அறிவிப்பார்.

சீதையின் பிறப்பு வேதத்தில் கூறப் பெற்றபடியே நிகழ்கிறது. அவள் கருவில் தோன்றியவள் அல்ல. மண்ணக மடந்தையில் தோன்றியவள். இவள் தோற்றத்தை யசர் வேதம் தைத்தரியம் நாலாவது காண்டம் இரண்டாவது பிரச்னம் ஐந்தாவது அனுவாகத்தில் கலப்பை உழுவவழியில் திருமகளாகிய சீதை தோன்றப் போகும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. (வைணவமும் ஆழ்வார்களும் - ப. 3) இந்த வேத வாக்கைக் கம்பனும் அறிந்து,

“உழுகின்ற கொழு முகத்தின் உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி
பொழிகின்ற புலிமடந்தை திருவெளிப் பட்டென, புணரி
எழுகின்ற தென் அமுதோடு எழுந்தவளும் இழிந்து ஒதுங்கி
தொழுகின்ற நல்நலத்துப் பெண் அரசி தோன்றினாள்”

(கார்முகப் - 17)

என்ற பாடலை அமைத்தார். சதானந்த முனிவன் சனகனிடமிருந்த சிவதனுசைப் பற்றிய வரலாற்றையும் சீதையின் வரலாற்றையும் கூறுகின்ற இடத்தில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இலக்குமி சீதையாக அவதாரம் செய்த நிகழ்ச்சியை வேத வாக்கியத்தின் வழி கம்பன் இப்பாடலில் படைத்துள்ளார். தம் காப்பியத்தைப் பயிலும் அவைதிக சமயத்தார் வேதநெறியை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதோடு திருமகளாகிய பெண் தெய்வம் தான் சீதையாக அவதாரம் செய்தது என்பதைக் கூறி, அக்கொள்கையர் வேத இறைமையை ஏற்றே ஆகவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார் கம்பன்.

அடுத்து “யசூர் வேத உபநிடதமான ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம்” இறைவனான பரமாத்மாவைப் பிரம்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் இன்றும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அந்த அளவிற்குத் தன் அற்புத சத்தியான மாயையால் தம்மை மூடிக் கொண்டிருக்கிறார் திருமால். எங்கும் பரவி இருப்பதால் அசையாமல் இருப்பவர். ஆனாலும் மாபெரும் மேதைகள் கூட உள்ளபடியே தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை” என்று கூறுகிறது. (ப. 5)

இக்கருத்தைக் கம்பன் மனதில் கொண்டுதான் வீடணன் இராவணனுக்கு அறம் கூறும் பகுதியில் இராம இலக்குவரைப் பற்றிக் கூறுகின்ற போது,

“இனையர் என்று உணர் தியேல்
 இருவரும் ஒருவரும் எதிர் இலாதார்
 முனைவரும் அமரரும் முழுது
 உணர்ந்தவர்களும் முற்றும் மற்றும்
 நினைவு அருந் தகையர், நம் வினையினால்
 மனிதர் ஆய் எளிது நின்றார்” (இராவண - மந்திர - 85)

என்று பரம்பொருள் தன்மையை இராம இலக்குவரிடம் ஏற்றுக் கூறினார் போலும். பரம்பொருள் நிலையை,

“அறம்தலை நிறுத்தி வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதி
 திறம் தெரிந்து உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தி தீயோர்
 இறந்து உகநூறி தக்கோர் இடர் துடைத்து ஏக ஈண்டுப்
 பிறந்தனை, தன் பொன் பாதம் எத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்”
 (சுந்தர - சிணிலீட்டு - 81)

என்று அனுமன் கூற்றில் கம்பன் வைத்து வேதச் செய்தியைத் தருகிறார் எனலாம். இத்துடன் அமையாது இந்திரன் அறிய முடியாதவன் பரம்பொருள் என்ற வேதச் செய்தியை நன்கு அறிந்து கொள்ள, ஆரண்ய காண்டத்தில் ஓர் புதுமையைப் புகுத்துகிறார். சரபங்கன் பிறப்பு நீங்கு படலத்தில் இந்திரன் இராமனை உணர்ந்து துதிப்பதாகப் பாடல்களை அமைத்துள்ளார். வான்மீகியில் சரபங்கன் ஆசிரமத்திற்கு வரும் இராமனைக் கண்ணுற்ற இந்திரன், “இராமனைக் கண்டு பேசா முன்னமே இவ்விடம் விட்டு அகலவேண்டும், இவன் அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்றிய பின் இராமனைக் காண்பேன் என்ற நோக்கத்துடன் தன் நாடு சென்றான். (அண்ணாமலைப் பதிப்பு படல முன்னுரை) என்றிருக்கக் கம்பன் - இராமனைக் கண்ட இந்திரன் தனியே ஓரிடத்தில் நின்று இராமனைத் துதித்துப் போற்றுவதாகக் காட்டுகிறார். இருவரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்ததாகக் காட்டவில்லை. இந்திரனுடைய போற்றுதலாக ஆறு பாடல்களைக் கம்பன்

படைத்துள்ளார். இப்போற்றிப் பாடல்கள் பற்றி அண்ணாமலைப் பதிப்பு கீழ்வருமாறு மதிப்பீடு செய்துள்ளது.

“எல்லாப் பொருளின் கண்ணும் உறைதல் (ஸர்வாந்தர் யாமித்வம்) இழிகுணம் இன்மை, எண்ணற்ற நற்குணமுடைமை, உண்மையைக் கடைப்பிடித்தல் (ஸத்யவ்ரதத்வம்) அடியார்க்கு எளிமை (அச்ரிதபார தத்திரியம்) முதலிய தன்மைகளை விரித்துக் கூறும் வேதாந்த நூல்களை, ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்கள் முதலிய வற்றில் காணப் பெறுகிற கருத்துகள் பொதிந்துள்ள இத்தோத்திரப் பகுதி மீண்டும் மீண்டும் படித்துச் சுவைத்தற்கு உரியதாம்” (ப. 74) என்று குறிப்பிடுகிறது. எனவே, வேதப் பொருளை உள்ளடக்கிய பாடல்களைக் கம்பன் தருபவர் என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகிறது.

மேலும், யசூர் வேதத்தின் சிரஸ் என்று கூறப்பெறும் உபநிடதங்கள் - படைக்கும், காக்கும். அழிக்கும் முத்தொழிலையும் தாம் ஒருவரே செய்து படைத்தமையைத் தாமே திருமேனியில் தரித்து தம்மிலே இலயம் அடையச் செய்யும் ஆதிகாரணனான அற்புதப் புருடன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று குறிப்பிடுகின்றன.” (ப. 3) இவ் உபநிடதப் பகுதிகள் பரம்பொருள் தாம் படைத்தவற்றைத் தம் திருமேனியில் தரித்துத் தனக்குள் இலயம் அடையச் செய்கிறது என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளன. இதனைக் கம்பன் ஏற்று,

“அளவையான் அளப்பரிது அறிவின் அப்புறத்து

உளவையூய் உபநிடதங்கள் ஓதுவ” (இரணியன்வதை - 62)

என்றும்,

“தன்னுள்ளே உலகங்கள் எவையும் தந்து”

(பாடல் - 59)

என்றும்,

“சித்து என அருமறைச் சிரத்தின் தேறிய

தத்துவன் அவன்”

(பாடல் - 61)

என்றும் குறிப்பிட்டுக் கம்பன் உபநிடத உட்பொருளைத் தமிழ்க் கவியால் பெற வைத்துள்ளார்.

சாம வேதத்தின் இரண்டாவது பகுதி, எட்டாவது பிரபாதகத்தில் இரண்டாவது அர்த்த பிரபாதகத்தில் ஐந்தாவது பகுதி விஷ்ணுவைத் துதிக்கிறது. “முத்தொழில்களையும் செய்பவராக விஷ்ணுவே கூறப்படுவதால் உலகைப் படைக்கும் பிரம்மா, அழிக்கும் ருத்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் உள் உறைபவனாக இருந்து அத்தொழில் களைத் தானே நடத்துவான் விஷ்ணு என்று கூறுகிறது. (வைணவமும் ஆழ்வார்களும், (ப. 7) இதனை உணர்ந்த கம்பன்,

“சுன்றவனோ எப்பொருளும் எல்லைதீர் நல்அறத்தின்

சுன்றவனோ தேவர் தவத்தின் தனிப் பயனோ

மூன்று கவஞ்சூய் முளைத்து எழுந்த மூலமோ” (கவந்தன் - 42)

என்று கூறி முக்கடவுளுக்குமும் மூலமாய் விளங்குபவன் பரம்பொருள் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். மூன்று கவடாய் முளைத்து எழுந்த மூலமோ என்பதற்கு வை.மு.கோ ஆதி மூலமான திருமாலே படைக்கும் பொருட்டுப் பிரமனாகவும், காக்கும் பொருட்டுத் தானான தன்மையாகவும், அழிக்கும் பொருட்டுச் சிவனாகவும் இருந்து அவ்வத் தொழில்களை நடத்துகிறான் என்பது மூன்றாம் அடியின் கருத்து. மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னை என்கிறார் நம்மாழ்வார் என்று உரை எழுதியுள்ளமை அறியத் தக்கதாகும்.

அதர்வண வேதத்தின் உபநிடதமான முண்டகோப நிடதம் “பிரமத்தைவிடப் பெரிய சிறந்த பொருளே வேறு இல்லை. அணுவிற் கு அணுவாகவும், எம் மகத்திற்கு மகத்தாக இருக்கும் பிரமமே புருடோத்தமன், இவருக்குத் தலைவர் எவரும் இல்லை என்று குறிப்பிடுகிறது. (வைணவமும் ஆழ்வார்களும் ப. 9) இதனை ஏற்ற கம்பனும் பிரகலாதன் கூற்றாக,

“சாணிலும் உள்ள ஓர் தன்மை அணுலினைச் சதகூறு இட்ட

கோணினும் உள்ள மாமேருக் குன்றினும் உள்ள இந்நின்ற

தூணிலும் உள்ள”

(பாடல். 124)

என்ற அற்புதக் கவியை வைத்து வேதக் கருத்தை உணர வைக்கின்றார். மேலும் சாமவேத சிரசு நாராயணர் என்ற பெயரை எப்படி உச்சரிக்க

வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. “ஒருவர் முதலில் ஓம் என்றுரைக்க வேண்டும். பிறகு நம(ஹ) என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். கடைசியில் நாராயணா என்று கூற வேண்டும். இது அஷ்டாட்சர மந்திரமாகும். மூன்று பிரிவான சொற்களை ஒன்று சேர்த்தால் “ஓம் நாமோ நாராயணாய என வரும். இந்த எட்டெழுத்து மந்திரத்தை திருமந்திரம் என்று கூறுவர்” (வைணவமும் ஆழ்வார் களும் - ப. 9) இவ்வேதப் பொருளைக் கம்பன் அப்படியே தம் காப்பியத்தில் பிரகலாதனிடம் பதிய வைத்துள்ளமை அறியத் தக்கதாகும்.

வேதத்தின் உச்சியின் மெய்ப்பொருட் பெயரினைப் பிரகலாதன் உரைக்கத் தொடங்கி,

“ஓம் நாமோ நாராயணாய என்று உரைத்து உளம் உருகி
தான் அமைந்து இரு தடக்கையும் தலையிசை தாங்கி
பூநிறக் கண்கள் புனல்உக மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப
ஞான நாயகன் இருந்தான்.”

(பாடல் - 23)

என்று எட்டெழுத்து மந்திரத்தைக் கூறி ஞானவடிவாய் இருந்தான் என்கிறார் கம்பன். வேதம் கூறியபடியே எட்டெழுத்தைப் பதிவு செய்கிறார். அம்மந்திரம் திருமந்திரம் என்பதால் அதனைக் கூறுகின்றவர் எவ்வாறு இருப்பார்கள் என்பதைப் பிரகலாதன் தோற்றத்தில் காட்டுகிறார் கம்பன். மேலும் தன் தந்தையிடம் அம்மந்திரம் எட்டெழுத்து என்ற பெருமை உடையது என்பதை வலியுறுத்தி அதன் பெருமைகளை எல்லாம் வரிசைப்படுத்திக் கூறுவார்.

தமிழறிஞர் தெ. ஞானசுந்தரம் - கருத்து

தமிழ் அறிஞர். தெ. ஞானசுந்தரம் அவர்களின் வைணவ உரை வளம் என்ற நூல் வைணவ உரையாசிரியர்களின் தத்துவக் கொள்கை என்பதை ஆறாவது தலைப்பாகக் கொண்டுள்ளது. அப்பகுதியில் வேத, உபநிடதக் கருத்துக்கள் எவ்வாறு உரையாசிரியரால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன என்று கூறப் பெற்று வைணவத் தத்துவங்கள் தொகுத்துத் தரப் பெற்றுள்ளன.

பிருகதாரணிய உபநிடதமும் சுபாலோப உபநிடதமும் அறிவுள்ள பொருள், அறிவில்லாப் பொருள் இரண்டின் உயிராகவும் பரம்பொருள் இருக்கிறான் என்று சுட்டுகின்றன. (ப. 286) என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ் உபநிடதங்கள் கூறும் கருத்துக்களைக் கம்பன்,

“காண் பார்க்கும் காணப்படும் பொருட்கும் கண்ணாதி
பூண்டாய் போய் நின்றியால் யாது ஒன்றும் பூணாதாய்”

(கவந்தன் - 42)

என்று கவந்தன் பரம்பொருளாம் இராமனைக் கண்டு துதித்த பகுதியில் குறிப்பிடுவார். காண்பார்கள் அறிவுடைப் பொருளையும் காணப்படும் பொருள் அறிவற்ற பொருளையும் சுட்டுவன ஆகும். இவ்விரண்டு பொருள்களிடத்தும் பரம்பொருள் பற்றுள்ளது போல் தோன்றினாலும் அப்பொருள்களின் நன்மை தீமைகளில் தோயாதது ஆகும் என்பதைக் கம்பன் வெளிப்படுத்தி வேத உபநிடதக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

தரபதசௌதிரி - கருத்து

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான கீழை மேலைநாடுகளின் மெய்ப்பொருள் இயல் வரலாறு என்ற நூலில் பாட்னா கல்லூரியின் வடமொழிப் பேராசிரியர் தரபதசௌதிரி என்பவர் வேதங்கள் என்ற தலைப்பில் சிறந்த கட்டுரையை வழங்கியுள்ளார். வேதக் கருத்துக்கள் தொகுத்துத் தரப்பெற்ற கட்டுரையாகும் அது. அக்கட்டுரையை தெளிவுறப் பயின்றால் வேதக் கருத்துக்களை முழுமையாக அறிந்து கொண்ட நிறைவு ஏற்படும்.

“யசூர் வேதப் பகுதிகள் வேள்விப் பொருட்களை வேள்வியில் இடும்பொழுது கூறப் பெற்றன. இருக்கு ஓதப் பெற்றது. சாமம் இசைக்கப் பெற்றது. இவ்வேதப் பகுதிகளை ஒதுதற்கு உரிய மரபுகளும் விதிகளும் போற்றப் பெற்றன.” (ப. 50)

இதிலிருந்து வேள்விகள் செய்யும் பொழுது மறையவர்கள் வேதம் ஓதியிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகிறது. கம்பனும் காவியப் போக்கில் தான் அமைத்துக் கொண்ட கலைக்கோட்டு முனிவர் அமைத்த வேள்விச் சாலையும், விசுவாமித்திரர் அமைத்த வேள்விச்

சாலையும் பற்றிக் கூறி வேத மரபுகளை அமைத்துக் கொண்டார். கலைக்கோட்டு முனிவர் அமைத்த வேள்விச்சாலை, “சுருதி நூல் முறை சாய்வு அறத்திருத்திய சாலை புக்கனன்” (பால - அவதார - 83) என்றும், விசுவாமித்திரரின் வேள்விச்சாலை, “வேதநூல் முறைமையால் வேள்வி முற்றுவோற்கு ஈது அலாது இல்லை வேறு இருக்கற் பாலதே” (வேள்விப்படலம். பா. 38) என்றும், “நீண்ட பூம்பழுவத்து நெறி எய்தி, பின் வேண்டுவ கொண்டு தன் வேள்வி மேவினார்” (பா. 39) என்றும் கூறி வேள்விக்குத் தக்க இடத்தை விசுவாமித்திரர் வேத அடிப்படையில் தேர்வு செய்து, வேதநெறிப்படி பொருள்களைக் கொண்டு வேள்வி செய்தார் என்று காட்டுகின்றார். இவைகளால் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டதற்கு இணங்கக் கம்பன் காட்டும் வேள்விச் சாலைகள் இருந்தமை புலப்படுகின்றது.

அடுத்து ஆசிரியர் இக்கட்டுரையில் வேள்விகள் காலம் செல்லச் செல்லச் சமுதாயத்தில் மிக்க வலிமை பெற்றன என்று கூறிக் கீழ்வரும் கருத்தை எழுதுகிறார். “தெய்வங்கள் முதலில் வழிபாட்டுக்கு உரியனவாக இருந்தன. பின்னர் அத்தெய்வங்களுக்கு உரிய நிலையினை வேள்விகள் கைப்பற்றின. சிரத்தை அல்லது வழிபாட்டு உணர்ச்சிக்கு உரிய நிலையினை வேள்வி தனக்குரியதாக உரிமை இன்றிக் கைப்பற்றியது “என்று கூறி இருக்கு வேதத்தின் 2.26.3 என்ற பகுதி குறிப்பிடுகிறது என்று கூறுகிறார்.” (ப. 51)

அதாவது தெய்வ வழிபாட்டைவிட வேள்விச் சடங்குகள் வேதத்தில் அதிக வல்லமையைப் பெற்றன என்பது பெறப்படுகிறது. குறிப்பாகச் சொன்னால் மக்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய வளங்களைத் தெய்வத்தை வழிபட்டுப் பெறுவதைவிட வேள்விகளைச் செய்து பெறலாம் என்ற நிலைக்கு வேதங்கள் வேள்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தன எனத் தெரிகிறது. இதனை உணர்ந்துதான் கம்பனும் பிள்ளைப்பேற்றுக்கு இறை வழிபாட்டினை மேற்கொள்ளாது புத்திர காமேட்டி யாகத்தைச் செய்வதையும், போரில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதற்காக இறையருளை வேண்டாது இந்திரசித்து நிகும்பலைய யாகம் செய்ய முற்பட்டதையும், கௌசிக அரசன் தவ வலிமையைப் பெற யாகத்தைச் செய்ததையும் அமைத்துள்ளார்.

“மாதிரம் பொருத திண் தோள் மன்ன நீ வருந்தல் ஏழ்ஏழ்
பூதலம் முழுவதும் தாங்கும் புதல்வரை அளிக்கும் வேள்வி
தீதுஅற முயலின் ஐய சிந்தை நோய் தீரும் என்றான்”

(பால - திருஅவதார - 29)

இதைப் போல நிகும்பலை யாகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுதும்
“யாகம் முற்றுமேல் யாரும் வெல்லார் வென்றியும் அரக்கர் மேற்றே”
(யுத்த - நிகும்பலை - 2) என்றும், “நிகும்பலை விரைவின் எய்தி
துனிஅறு வேள்வி மல்லை இயற்றினால் முடியும் துன்பம்” (மாயா சீதை
- 13) என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுவது வேள்வியின் முக்கியத்துவத்தை
எடுத்துக்காட்டும் பகுதிகளாகும். எனவே, கம்பன் வேத உட்பொருள்
அறிந்து வேள்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதை உணரலாம்.

“வேதங்களில் தனித் தெய்வங்களாகிய இந்திரன், வருணன்
அல்லது சவிதர் போன்றவை உயர்நிலையில் வேதத்தில் கருதப்
பெறுகின்றன. இத்தகைய தெய்வங்கள் யாவும் உயர்வும் தனிமையும்
பெறுகின்றன. இத்தெய்வங்கள் பற்றிய நம்பிக்கை பெரிதும் பரவி
இருந்ததால் தெய்வங்களுள் ஒவ்வொன்றும் அப்பொழுது உயர்ந்த
நிலையில் வைத்துப் போற்றப் பெற்றது.” (இருக்கு வேதம் 1-164-46),
(8-52-2), (910-114-5) என்று அவர் குறிப்பிடுவார். எனவே, மூலப்
பரம்பொருள் தவிர வருணன் உள்ளிட்ட ஐம்பூதங்களும், இந்திரன்
உள்ளிட்ட தேவர்களும் பெரிதும் போற்றப் பெற்றிருக் கின்றனர்
என்பது தெரிய வருகிறது. இத்தகைய தெய்வங்களைப் போற்றும்
வழக்கம் கம்பனிடத்தில் காணமுடிகிறது.

இலங்கையைச் சென்று அடைவதற்காகக் கடலைக் கடப்பதற்கு
வருணனை இராமபிரானே வேண்டுவதாக அமைந்த பகுதியல்
வீடணன் இராமனுக்கு வழி சொல்லும் பொழுது கடலைக் கடப்பதற்கு
வருணனை வேண்ட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றான். இதனை,

“தருண மங்கையை மீட்பது ஓர்நெறி தருக என்னும்
பொருள் நயந்து நல்நூல் நெறி அடுக்கிய புல்லல்
கருணை அம்கடல் கிடந்தனன், கருங் கடல் நோக்கி
வருண மந்திரம் எண்ணினன், வீதிமுறை வணங்கி”

(யுத்த - வருணனை வழிவேண்டு-5)

விதிமுறையால் வருணனை வணங்கினான் என்றும், வருண மந்திரத்தை இராமன் கூறுனான் என்றும் கம்பன் குறிப்பிடுவதால் அக்காலச் சமுதாயத்தில் வருணன் உள்ளிட்ட பூதங்களின் பெருமை வெளிப்படுகிறது.

மேலும், பரம்பொருளாகிய இராமனே தன் ஆதர்ச சக்தியால் கடலைக் கடப்பதற்கு வழி கொள்ளாமலும், வருணனை வேண்டாததும் அக்காலத் தெய்வவழிபாட்டின் பெருமையைக் காட்டுகின்றது.

அதுபோலக் காப்பியத்தின் இறுதியில் தான் சீதை இலக்குவனோடு அயோத்தி திரும்பக் குபேரனுடைய விமானத்தைப் பெற்றான் இராமன் என்ற செய்தியும் தெய்வ வழிபாட்டின் பெருமையைக் காட்டுவதாகும்.

வேதங்கள் எவ்வாறு கடவுட் கொள்கையைக் குறிப்பிடுகின்றனவோ அதுபோல அறச்சிந்தனைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் வழிமுறைகளையும் சுட்டுகின்றன. அறஇயல் என்றே அவ்வேதப் பிரிவைப் பிரிப்பர். வேத ஆய்வாளர்கள் அறஇயல் கூறும் ஒழுங்குகள் மீறவொண்ணாதது. இவ்வொழுக்கங்கள் தவிர்க்க ஒண்ணாதது. அது நேர்மையையும் நீதியையும் வழங்குகிறது. இருக்கு வேதத்தில் இரண்டாவது பகுதி அறஇயலாகும். அவ்வாய்வில், “வாய்மை, தோழமை உணர்வு, தருமம், இன்னா செய்யாமை, உண்மை, நன்மை விளைவிக்கும் இசைவான பேச்சு, புலன்அடக்கம், பிரம்மச்சரியம் ஆகியவை நற்பண்புகள் ஆகும் என்று கூறப் பெற்றுள்ளன” (இ.வே. 10. 117. 154), அதர்வணவேதம் 11.5.7) என்பார் ஆசிரியர். (பக். 60-61)

இதனைக் கம்பன் காவியத்தில் வசிட்டன், முடிகுட இருக்கும் இராமனுக்குக் கூறும் அறவுரைகளில் காணமுடிகிறது. வேத ஒழுக்கங்கள், அறஇயல் கருத்துக்கள் மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதைக் கம்பன் அழுத்தமாக இப்பகுதியில் ஒழுக்கங்களாகக் கூறியிருக்கிறார்.

“யாரொடும் பகை கொள்ளான் என்றபின்
போரொடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது”

(பு. 21)

“முன்பு சின்பு இன்றி அறம் கடவாது அருள்
அன்பின் நல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ” (பா. 24)

“ஐயம் இன்றி அறம் கடவாது அருள்
மெய்யில் நின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ” (பா. 25)

“இனிய சொல்லினன் ஈகையன் எண்ணினன்
லீனையன் தூயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையும் நீதி நெறி கடவான் எனில்
அனைய மன்னற்கு அழிவு உண்டாம் கொலோ” (பாடல். 26)

என்பன போன்ற ஒழுக்கங்களை வசிட்டன் இராமனுக்குக் கூறினார். இப்பகுதி காப்பியப் போக்கிற்குப் பெரிதும் இன்றியமையாதது அல்ல. மேலும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் இப்பகுதியை நீக்கிவிட்டாலும் காப்பியப் போக்கு குன்றிவிடாது. என்றாலும் கம்பன் வேத ஒழுக்கங்களைக் கூற வேண்டும் என்ற தனித்த எண்ணத்தோடுதான் பண்புகளுக்கே இருப்பிடமான இராமனுக்கு அறம் கூறும் நிகழ்வை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

அடுத்து அதர்வண வேதத்திலும் இருக்கு வேதத்திலும் கூறப்பெறும் அற ஒழுக்கங்களில் ஒன்று பெற்றோரைப் பணிதல், பெற்றோர் சொற்கேட்டல் என்பதாகும். (ப. 61) இதனை வேதக்கட்டுரை ஆசிரியர்,

“ஒருவருக்கொருவர் அன்பாக இருத்தல், மதிப்புக் கொள்ளுதல், இணங்குதல், பெற்றோரைப் பணிதல், சமூகமாகக் கூட்டு முயற்சிகள் மேற்கொளல், வேட்ப மொழிதல், பயனுள பேசுதல். மணவுறவின் அன்பு, கடப்பாடு ஆகியவை குடும்ப உறுப்பினர்க்கு வற்புறுத்தப் பெறுகின்றன. (அதர்வண வேதம் 3.30. இருக்கு வேதம் 1.73) என்று குறிப்பிடுகின்றார். (ப. 61)

பெற்றோரை மதித்தல் என்ற அற ஒழுக்கைக் கைகேயியின் வரத்தால் வனம்புகும் இராமன் பண்பில் கம்பன் காட்டிவிடுகிறார். இலக்குவனுக்கு ஏற்பட்ட சினத்தை நீக்கி இராமன் கூறும் சொற்களில் மையமாக இருப்பது பெற்றோரை மதிப்பது என்பதைக் கம்பனின் பாடற் பகுதிகளில் காணமுடிகிறது.

“ஈன்ற தாய் தந்தை என்றால் அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னே”
(நகர் நீங்கு - 131)

“சான்றோர் புகழும் தனித்தாதையை வாகை கொண்டோ
ஈன்றானை வென்றோ இனி இக்கதம் தீர்வது” (பா. 134)

“எனை நாளும் வளர்த் தாதை
தன்சொல் கடந்து எற்கு அரசு ஆள்வது” (பா. 136)

என்று இராமன் இலக்குவனிடம் கூறுவதாகப் பாடல் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. இப்பகுதிகளில் பெற்றோரின் சொல் கடத்தல் கூடாது என்பதைக் கம்பன் அழகுறக் காட்டி விடுகிறார்.

மணவினை பற்றி வேதங்கள் குறிப்பிடுகையில் ஒருவன் பல பெண்களை மணக்கலாம். ஒருத்தி பலரை மணக்கக் கூடாது என்று தைத்ரிய சம்ஹிதை (6-5-1-4) கூறுகிறது என்கிறார் ஆசிரியர் (ப. 62) வேத காலத்திய மரபு இராமாயண காலத்திலும் இருந்தமை இதனால் புலனாகின்றது. அதன்படி தயரதன் பல பெண்களை மணந்தமை தெரிகிறது. இதனைக் கம்பனும் தன் காவியத்தில் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

“உய்த்த நல் அமிர்தினை உரிய மாதர்கட்கு
அத்தகு மரபினால் அளித்தியால் என்றான்” (பால - அவதார - 87)

என்று கலைக்கோட்டு முனிவர் தயரதனிடம் கூறுகின்ற தொடரில் உரிய மாதர் எனப் பன்மையால் குறிப்பதும்,

“தெரிவையர் மூவரும் சுருவுற்றனர்” (பா. 100)

என்று கூறுவதும் தயரதன் பட்டத்தரசிகள் மூவர் எனப்பட்டுப் பலதார மணமுறை தெரிகிறது. மேலும் இம்மாதர்களைத் தவிர வேறு பலரையும் மணந்தான் என்பதும்,

“மற்று ஒழிந்த மாழை உண் கண்தேவியரும்
மயிலின் குழாத்தின் வந்து இரைத்தார்” (தைலமாட்டு- 69)

என்ற பாடற் பகுதியும் காட்டுகின்றது எனலாம். இவ்வாறு பலதார மணம் இருக்கத் தயரதனுக்கு மகனாய்த் தோன்றிய இராமன்,

“இந்த இப்பிறவிக்கு இரு மாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடென் என்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை”

(குடாமணி - 34)

உடையவனாய் விளங்கியமையும் பெறப்படுகிறது. வேதகாலத்தில் பலதார மணம் விளங்கியதைக் கதைப்போக்கில் காட்டிய கம்பன், மனை வாழ்க்கைத் தூய்மையைத் தன் காலத்திற்கு ஏற்ப இராமனிடத்தில் பதிய வைத்ததன் மூலமும் காட்டி விடுகிறார்.

மணவினைச் செய்தியாக வேதம் கூறும் சடங்கு முறையில் ஒன்றான பிதிர்க் கடனும் வேதத்தில் கூறப் பெறுகிறது என்பதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மனிதன் தன் சமுதாய வாழ்விலே ஆன்றோர், தெய்வங்கள், பிதிர்கள், விலங்குகள் ஆகியோருக்குக் கடனாற்ற வேண்டியவன் ஆகின்றான்” (ப. 62) இராமாயணக் கதைப்போக்கில் மனிதர், விலங்குகள், தேவர்கள், தெய்வங்கள் இவற்றிற்குரிய பணிகளை ஒருவன் செய்ய வேண்டும் என்பது பல நிகழ்வுகளால் அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றன. இந்த விதத்தில் இராமாயணம் வேதத்தின் பிழிவே என்று கூடக் கூறலாம். அந்த அளவிற்கு மனிதநேயத்தை இராமாயணம் வலியுறுத்துகிறது. இராமன் கல்வியிலாக் குகனை, வானரச் சுகீவனை, அரக்கர்குல வீடணனைச் சகோதரனாகக் கொள்வதும், பறவையின மாகிய சடாயுவுக்கு ஈமக்கடன் செய்ததும், இன்று போய் நாளை வா என்று இராவணனை அனுப்பியதும், விசுவாமித்திரர் வேள்வி காத்ததும் ஆகியன மனிதநேயச் செயல்களாகும். மேலும் பிற பாத்திரங்களும் மனிதநேயத்தோடு விளங்குவதையும் இராமாயணத்தில் காணமுடிகிறது.

“அன்னவள் கூறுவாள் அரசர்க்கு அத்தையர்க்கு
என்னுடைய வணக்கம் முன் இயம்பி யானுடைய
பொன் நிறப் பூவையும் கிளியும் போற்றுக என்று
உன்னும் என் தங்கையர்க்கு உணர்த்துவாய்”

(தைலம் ஆட்டு - 39)

என்ற சீதை கூற்றுப் பாடல் அவளின் மனிதநேயத்திற்குரிய சான்றாகும். மேலும் தனக்குக் காவல் இருந்த பகைவர் நாட்டு அரக்கியருக்கு அனுமன் தண்டனை கொடுக்க நினைத்தபோது, அதனைத் தடுத்து,

“எனக்கு நீ அருள் இவ்வரம் தீவினை
தனக்கு வாழ்வீடம் ஆய உழக்கியர்
மனக்கு நோய் செயல்”

(மீட்சி - 36)

அனுமனிடம் கூறியதும் அவளின் மனிதநேயத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

வேதகாலத்து மக்கள் இறந்த மக்களைச் சுடுதல், அவர்களுக்குப் பிதிர்க்கடன் செய்தல் ஆகியவற்றை வாழ்வில் கொண்டிருந்தனர். வேதமும் இறந்த உடலைச் சுடுவது பற்றிப் பல செய்திகளைத் தருகிறது. அதர்வண வேதம் (18-2-34), இருக்கு வேதம் (10-1.10-13) இரண்டும் உடலைத் தீயில் இடுதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இராமாயணத்தில் வேதச் சடங்குகளோடு தயரதன் உடல், வாலி உடல், இராவணன் உடல் ஆகியவை ஈம எரியில் செலுத்தப் பெற்றன என்பது தெரிய வருகிறது. தயரதன் உடல் ஈமமேடையில் வைத்து எரியூட்டப் பெற்ற செய்தியைக் கம்பன்,

“நூலுளோர் மொழிந்த யாவையுமீ
செய்து தீக்கலம் திருத்தி செல்வனை
வெய்தின் ஏற்றினார்”

(பள்ளிபடை - 129)

என்ற பகுதியில் தீக்கலம் ஆகிய ஈமப்படுக்கை கூறப்பெற்று உடல்தீயில் இடப்பெற்றது கூறப் பெறுகிறது.

“மறை சொன்ன ஈம விதிமுறையால் தொகுத்து
இன்னல் நெஞ்சினோடு இந்தனைத்து ஏற்றினான்”

(இராவணன் வதை - 244)

என்ற பகுதி இராவணன் உடல் ஈமத் தீயில் இடப்பெற்றதைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தனைத்து ஏற்றினான் என்பதால் தீயில் உடல் ஏற்றப் பட்டது என்பது புலப்படுகிறது. எனவே, வேதகாலத்தில் உடல் எரியூட்டப் பெற்றமை தெரிய வருகிறது. ஆயின் இக்காலத்தில்

மண்ணில் புதைப்பது வைணவக் கோட்பாட்டில் உள்ளதாகத் தெரிகிறது.

பிதிர்க்கடன் செய்யும் வழக்கை இராமனிடத்தில் பதிவு செய்கிறார் கம்பன். தயரதனுக்குச் சத்துருக்களன் ஈமச்சடங்கு செய்தாலும், மகன் என்ற முறையில் வனத்தில் தந்தை இறந்த செய்தி அறிந்த இராமன் நீர்க்கடன் செய்ய வேண்டும் என்கிறார் வசிட்டன். அந்த அடிப்படையில் தந்தைக்கு இராமன் நீர்க்கடன் செய்ததை,

“தக்க நல்மறையவன் சடங்கு காட்டி தான்
முக்கையின் நீர் விதி முறையின் ஈந்தனை” (திருவடிகுட்டு - 81)

என்று காட்டுகிறார் கம்பன்.

வேதங்கள் சொர்க்கம், வீடு, நரகம் ஆகிய இடங்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்றன. துறக்க உலக இன்பங்கள் இருக்கு வேதத்தில் (9.113.7-11) விளக்கப் பெறுகின்றன. அங்கு என்றும் ஒளி உண்டு. விரைந்தோடும் நீர் உண்டு. கடுந்தவம் புரிந்தோர்க்கும், போர்களில் வீரமரணம் எய்தியோர்க்கும், வேள்விப் பயனை உயிர்கட்குத் தளராது வழங்கினோர்க்கும், அறநெறி போற்றுவோர்க்கும் துறக்கத்தில் உறுதியாக இடம் உண்டு என்று துறக்க உலகம் விரிவாக விளக்கம் பெறுகிறது. அதற்கு மாறானது நிரயம் (நரகம்) இவ்விடம் தெளிவுற்ற நிலையில் ஆழ்ந்தது. ஆழம் காண முடியாத கீழானது. கரியது, காரிருள் என்றும் குறிக்கப் பெறுகிறது. (இருக்கு வேதம் 4.5-5.7-104) என்று வேதக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். (ப. 68)

கம்பனும் வீடு பற்றியும் காப்பியத்தில் ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். தயரதன் தேவர் உலகம் (வீடு) சென்றமையைக் குறிக்கின்ற பாடல் -

“இந்திரன் முதல்வராய் கடவுளர் யாரும் ஈண்டி
சந்திரன் அனையது ஆங்கு மானத்தின் தலையில் தாங்கி
வந்தனை எந்தை தந்தை எனமனம் களித்து வள்ளல்
உந்தியான் உலகின் உம்பர் மீள்கிலா உலகத்து உய்த்தார்”
(தைலம் ஆட்டுப் படலம் - 60)

தேவேந்திரன் முதலாய கடவுளர்கள், எம்தந்தை வந்தான் என மகிழ்ந்து சந்திரன் போன்ற விமானத்தில் அவனை ஏற்றிப் பிரமன் உலகத்திற்கு மேலே உள்ள மீளா உலகத்திற்கு (வீடு) கொண்டு சேர்த்தனர் என்ற பொருளைத் தருகிறது இப்பாடல். வால்மீகி தயரதன் வீட்டுப்பேறு அடைந்தான் என்று கூறாது ஆவி பிரிந்தான் என்றுதான் கூறுகிறான். ஆனால், கம்பனோ வேதத்திற்குக் காப்பியத்தில் முக்கிய இடம் கொடுப்பதால் தயரதன் மீள்கிலா உலகம் எய்தினான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அச்சொர்க்க உலகம் பிரமன் உலகத்திற்கும் மேலாய் உள்ளது என்று குறிப்பிடுவதும் வேத அடிப்படையிலேயே ஆகும்.

நரகம் பற்றிய செய்திகளைக் கம்பன் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை என்றாலும் நரகத்திற்கு யாரார் செல்வார்கள் என்பதைப் பட்டியல் போடுகிறார். முதலில் பரதன் நரகம் எய்துவோரைப் பட்டியலிடுகிறான்.

“நன்றும் அத்தீயெரி நரகத்து (பாடல். 101). மீளரு நரகம் (102). என்றும், மெய்க்கெடு நரகிடை என்றும் (பாடல் 100 என்றும், வெந்துயர் நரகத்து வீழ்க (பாடல் - 104)” என்றும் நரகத்தைப் பற்றிக் கூறி அங்கு செல்லும் அறம் கடந்தவரைப் பட்டியல் இடுகின்றான்.

அதுபோல வீடணனை அடைக்கலம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூற வந்த இராமனும் நரகம் செல்வோரை ஒரு பாடலில் குறிப்பிடுவான். சரண் அடைந்தவரைக் காப்பாற்றாதவன், நன்றி மறந்தவன், மறைக் கடவுளைப் பொய் என்றவன் ஆகிய மூவரும் மீள்கிலா நரகில் வீழ்வார் என்று குறிப்பிடுவர்.

கம்பன் சொர்க்கம் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது வீடு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்.

“பாடுறு பசியை நோக்கி, தன்உடல் கொடுத்த பைம்புள்
வீடு பெற்று உயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமியது அன்றே”
(வீடணன் அடைக்கலம் - 109)

இப்பகுதி கம்பனால் கூறப் பெற்ற வேதக் கதையாகும். இக்கதையை வேதம் “கபோதோபாகயாநம்” என்று குறிப்பிடுகிறது.

எனவே, கம்பன் வேதப் பொருளைத் தரவேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடையவன் என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வாறு வீடு, நரகம் ஆகியவை பற்றிய வேதச் செய்திகளைக் கம்பன் தந்து செல்கிறார்.

வேதம் வகுக்கும் நெறிகளில் ஒன்று மனத்தைப் பற்றியதாகும். “மனங்கொண்டு ஆராய்ந்து - தவநெறியில் தனித்த உட்காட்சியால் மனத்தை ஒருமைப்படுத்துவது பற்றி இருக்கு வேதம் குறிப்பிடுகிறது. காட்சி அளவை, கருதல் அளவை என்ற பிரமாணங்களுக்கும் மனத்திற்கும் உரிய தொடர்பைச் சதப்த பிரமாணம் கூறுகிறது” என்கிறார் ஆசிரியர். (ச.பி. 10.4.2). எனவே, அளவை அடிப்படையில் மனமானது சிந்தனை செய்ய வேண்டும் என்று வேதம் கூறுகிறது.

இக்கருத்தை இராமன் சுக்ரீவனுக்குக் கூறிய அறிவுரையில் கம்பன் இடம்பெற வைத்துள்ளார்.

“புகை உடைத்து என்னின் உண்டு பொங்கு அனல் அங்கு என்று
உன்னும்” (அரசியல் - 9)

“செய்வன செய்தல், யாண்டும் தீயன சிந்தியாமை
வைவன வந்தபோதும் வசைஇல இனிய கூறல்
மெய்யன வழங்கல் யாவும் மேலின வெ:கல் இன்மை
உய்வன ஆகித் தம்மோடு உயர்வன் உவந்து செய்வாய்”
(அரசியல் - 11)

என்று இராமன் சுக்ரீவனுக்கு அறம் கூறுகின்றான். இதில் முதல் பகுதி கருதல் அளவையைக் குறிப்பதாகும். எங்கெங்கு புகை உள்ளதோ அங்கங்கு நெருப்பு உண்டு என்ற அனுமான அளவையாம் கருதல் அளவை ஒரு அரசனுக்கு இன்றியமையாதது என்று கூறுகிறான் இராமன். தத்துவங்களில் கூறப்பெறும் அளவைகளில் இந்த அனுமான அளவை சிறப்புடையது, வேதங்களிலும் அனுமான அளவை மனித மனம் பற்றிக் கூறும் இடங்களில் இடம் பெற்றுத் திகழுகிறது. எனவேதான் கம்பனும் அனுமான அளவையை முக்கியமாகக் குறிப்பிடுகிறார் எனலாம்.

இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டில் ஒரு அரசனுக்கு வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களை இராமன் எடுத்துக் கூறுகிறான். தீயன சிந்திக்கக்

கூடாது, செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்தல், இனியன கூறல், உண்மை பேசுதல், தானம் கொடுத்தல், பிறர் பொருள் விரும்பாமை என உள்ளிட்ட அற ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் மனத்தின் அடிப்படையில் எழும் உயர் செயல்களாகும். எனவே, கம்பன் வேத அடிப்படையில் மனம் பற்றிய சிந்தனைகளைத் தந்துள்ளார் எனலாம்.

கி. லட்சுமணன் கருத்து -

இலங்கை அறிஞர் கி.. லட்சுமணன் அவர்கள் “இந்தியத் தத்துவ ஞானம்” என்ற தன் படைப்பில் வேதம் என்ற தலைப்பில் மேலோட்டமான வேதச் செய்திகளைத் தந்துள்ளார். குறிப்பிட்ட வேதக் கருத்துக்கள் என்று எடுத்துக்காட்டவில்லை என்றாலும் வேதம் பற்றிய சுருக்கச் செய்திகள் அவர் நூலில் கிடைக்கின்றன.

“மந்திரம், பிரமாணம், உபநிடதம் ஆகிய மூன்றையும் சேர்த்து வேதம் என்ற பெயராலே வழங்குவது மரபு. (ப. 17)” மந்திரங்கள் இயற்கையின் பகுதிகளாகிய நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகியவற்றைத் தெய்வங்களாக்கி அவற்றிற்குச் செலுத்தும் வழிபாடுகளாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. வேதத்தில் அக்னியும் ஒரு தெய்வம் மற்ற தெய்வங்களுக்கு மனிதன் கொடுக்கும் பொருள்களை அவர்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதே அக்னியின் கடமை எனக் கருதப்பட்டது” என்கிறார். (ப. 19)

சரயு நதியில் கோமதி நதி கலக்கும் இடம் கண்டு பின் பாவங்கள் தீர்க்கும் புனித நதியான கௌசிகி என்னும் நதியை அடைந்தார்கள் விசுவாமித்திரரும் இராம லட்சுமணரும். அந்த நதியின் சிறப்பை விசுவாமித்திரர் கூறுவதாகப் பத்துப் பாடல்கள் காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. வேதங்கள் எவ்வாறு இயற்கையைப் போற்றுகின்றவோ அதுபோல இயற்கையான நதி போற்றப் பெறுகிறது.

“சுரர் தொழுது இறைஞ்சுதற்கு ஒத்த தூ நதியாவது”

(வேள்விப் படலம் - 6)

“மாநிலத்து உறுகண் நீக்கப் போதுக நதியாய்” (பாடல் - 3)

என்ற பகுதிகள் அந்நதியைப் போற்றும் பகுதிகளாகும்.

அதுபோல அடுத்துச் சோலையின் சிறப்பு கூறப் பெறுகிறது. அதில் திருமால் இருந்த சோலை என்றும், மாவலியின் வரலாறு நிகழ்ந்த இடம் என்றும் கூறப் பெற்றுத் தெய்வ நலம் பேசப்படுகிறது. அதுபோல அக்னி தெய்வம் என்பதைச் சீதை தீக்குளித்த பகுதியில் காணமுடிகிறது.

“அழுந்தின நங்கையை அங்கையால் சுமந்து
எழுந்தனன் அங்கி”

(மீட்சி - 86)

“வேட்பதும் மங்கையர் விலகினார் எனின்
கேட்பதும், பல் பொருட்கு ஐயம் கேடு அற
மீட்பதும் என்வயின் என்றும் மெய்ப் பொருள்

வான்பெரும் தோளினாய் மறைகள் சொல்லுமால்” (பாடல் - 92)

என்ற மீட்சிப் படலப் பகுதிகள் தீயினைக் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்திக் காட்டும் பகுதிகளாகும். குற்றமற்றவர்களை நிரூபணம் செய்வது தீக்கடவுள் தான் என்று வேதம் கூறுவதைக் கொண்டு முதல் பகுதியில் குற்றமற்ற சீதையைத் தாங்கி வந்தது அங்கி என்கிறார் கம்பன். அடுத்த பகுதியில் திருமணச் சாட்சியாக விளங்குவது தீக்கடவுள் என்பதும், உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவது தீக்கடவுள் என்றும் கம்பன் கூறுவது வேதப் பொருள் அடிப்படையே ஆகும்.

அடுத்து கி. லட்சுமணன் அவர்கள் கூறும் வேத விஷயங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களில் இன்றியமையாதது -

“ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய குறிப்பு வேதங்களில் முக்கியமான இடம் வகிக்கின்றது. ஒழுங்கைப் பற்றிக் குறிப்பதற்கு “றிதம்” என்ற சொல் வழங்கப் பெறுகின்றது. இயற்கையிலே ஒழுங்கு காணப்படுவதற்குத் தெய்வங்களே காரணமாயின் அத்தெய்வங்களும் ஒழுங்குடையனவாதல் வேண்டும்” என்கிறார். (ப. 21) இப்பகுதிக்குக் காப்பியத்தில் இடம்பெறும் வாலி இராமன் சந்திப்பை நினைவு கூறலாம். வாலி ஒழுங்கு தவறியவன் என்பதை இராமன் எடுத்துரைக்கிறான். இறுதியில்,

“தருமம் இன்னது எனும் தகைத் தன்மையும்
இருமையும் தெரிந்து எண்ணலை எண்ணினால்

அருமை உம்பிதன் ஆர் உயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ” (வாலிவதை - 101)

என்று வாலி தம்பி மனைவியைக் கைப்பற்றியதைக் கூறி. ஒழுக்கத் தவறியதைச் சுட்டிக் காட்டினான். மேலும் தான் அவனை மறைந்து நின்று கொன்றதற்குரிய நிலையில்,

“இல்லறம் துறந்திலாதோர் இயற்கை இழந்தும் போரின்
லில்லறம் துறந்தும் வாழ்வேற்கு இன்னனம் மேன்மை இல்லாச்
சில்லறம் புரிந்து நின்ற தீமைகள் தீருமாறு
நல்லறம் தொடர்ந்த நோன்பின் நவைஅற நோற்பல் நாளும்”
(அரசியல் - 23)

என்று தன் குற்றத்தையும் இராமன் குறிப்பிடுவதாக அமைந்த பாடல் பகுதிகள் வேத ஒழுக்கினைக் கம்பன் காட்டுவதாக அமைகிறது எனலாம்.

அடுத்து கி. லட்சுமணன் அவர்கள் கூறும் கருத்துக்களில் ஒன்று, ஒருவன் இறந்ததும் அவனுடைய ஆன்மா அவன் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக மோட்ச உலகிற்கோ அல்லது நரக உலகிற்கோ செல்லும் கருத்தைத்தான் வேதங்களிலே காண்கிறோம். ஆன்மாக்களுக்கு மறுபிறப்பு உண்டென்ற கருத்தை வேதங்களில் வெளிப்படையாகக் காணமுடியவில்லை” என்கிறார். (ப. 26)

இதனை அப்படியே கம்பன் தன் கவிதையில் கையாளுகிறார்.

“புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்கம்
என்னும் ஈது அருமறைப் பொருளே” (நகர - 5)

“தங்குபேர் அருளும் தருமமும் துணையாத்
தம்பகைப் புலன்கள் ஐந்து அலிக்கும்
பொங்கு மாதவரும் ஞானமும் புணர்ந்தோர்
யாவர்க்கும் புகலிடம்” (நகர - 6)

இவ்விரு பகுதிகளும் மோட்ச உலகம் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளாகும். புண்ணியம் செய்தோர் சொர்க்கம் புகுவார்கள் என்பதை வேதம் கூறுகிறது என்று கூறிய கம்பன், அருள், தருமம், ஐம்புலன் ஒழுக்கம்,

மாதவம் ஆகியன உடைய இல்லறத்தார், மற்றும் துறவறத்தார் புகலும் இடம் சொர்க்கம் என்றும் கம்பன் கூறுவது முன்கூறிய வேதக் கருத்தை வலியுறுத்துவதாகும்.

கடவுளைப் பற்றியும், ஆன்மாவைப் பற்றியும் வேதம் கூறிய கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த கி. லட்சுமணன் அவர்கள் உலகம் பற்றிக் கூறும்போது, “உலகம் உண்மை என்பது தான் வேதங்களில் காணப்படும் கருத்து. உலகம் உண்மையல்ல என்ற குறிப்பு வேதங்களிலே ஓரிடத்திலாவது வெளிப்படையாகக் காணப்படவில்லை” என்று குறிப்பிடுவார். இவ்வேதக் கருத்தைக் கம்பன் ஏற்றுத் தன் பாடல்களில் உலகம் பற்றிய செய்திகளைத் தருவார். காப்பியத்தின் கடவுள் வாழ்த்தே உலக உண்மையைக் காட்டுவதாகும்.

“உலகம் யாவையும் தாம் உள ஆக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா”

என்ற வரிகளில் உலகம் உண்மைப் பொருள் என்பதை நிலை நாட்டுகிறார். பிறிதோரிடத்தில்,

“உலகம் யாவையும் படைத்து அளித்து உண்டு உயிழ் ஒருவன்”
(நாட்டு - 3)

எனக் கூறுகிறார்.

“உலகம் ஈர் ஏழும் தண் ஒளிநிலாப் பரப்ப” (விடைகொடுத்த - 4) என்று பதினான்கு உலகங்களிலும் நிலவு தண்ஒளி பரப்பிற்று என்றும் கூறுகிறார். எனவே, கம்பனின் கருத்தும் வேதம் கூறுவது போல் உலகம் உண்மையானது என்பது பெறப்படுகிறது.

ஸ்வாமி கருத்து

அனுராகம் பதிப்பின் மூலமாக ஸ்வாமி என்ற அறிஞரின் நான்கு மறைகளைப் பற்றி அறிமுகம் நான்கு சிறு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் ஒரு சிறு நூலை இவர் படைத்துள்ளார்.

ரிக் வேதத்தில் ருத்ரன் இடம் பெற்றுள்ளமையை ஸ்வாமி எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறார்.

“ரதமாகப் பூமியையும், குதிரைகளாக வேதங்களையும், வாயுவை அம்பாகவும், பிரமாவே சாரதியாகவும் அமையவே விஷ்ணுவையே அம்பாகக் கொண்டு அவரே ஆத்மாவாகவும் இருக்க அதைத் தாங்கி ருத்ரன் திரிபுரத்தை எரித்ததாக வியாசர் (வேத முனிவர்) செய்யுள் செய்துள்ளார்” என்கிறார். (ரிக்வேதம் பக் - 26-27)

எனவே, வேதத்தில் சிவன் திரிபுரம் எரித்த நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றமை புலனாகின்றது. இந்நிகழ்ச்சியைக் கம்பன் தன் காப்பியத்தில்,

“செருமலை கின்ற போழ்தில் திரிபும் எரித்த தேவன்”

(பரசுராம -29)

“வன் திரிபுரம் எரித்த புங்கவன்”

(சடாயு உயிர் நீத்த -91)

“முப்புரங்கள் செற்ற சேவலோன்”

(சூர்ப்பனகை -39)

என்று பல இடங்களில் சிவன் முப்புரம் எரித்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து ஆசிரியர் திருமாலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது ரிக்வேதம் ஐந்தாம் மண்டலத்தில் 3வது பாதமாக, விஷ்ணுவின் வாமன அவதாரத் திருவடியைப் புகழ்ந்து தேவர்கள் ருத்ர பதவியைப் பெற விரும்புகிறார்கள். அதனாலே ருத்ரனும் விஷ்ணுவின் ரகசியமான பெயரை (ராம) மனதில் கொண்டிருக்கிறார் என்று கூறுகின்றது” என்கிறார். (ப. 27)

கம்பனும் வாமன அவதாரத்தில் திருமாலின் திருவடி உலகை அளக்க வானில் எழுந்தபோது,

“பயந்தவர்களும் இகழ் குறளன் பார்த்து எதிர்

வியந்தவர் வெருக் கொள விகம்பின் ஒங்கினான்

உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்பவே”

(வேள்வி - 34)

என்று காட்டுகிறார்.

திருமாலின் திருவடி வானில் உயர்ந்த பொழுது அது வளர்ந்த நிலையை “உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்பவே” என்ற உவமை மூலம் கம்பன் பெருமைப்படுத்துகிறார். உயர்ந்தவர்களுக்கு அளித்த தானத்தின் பயன் போல அவ்வுருவம் வளர்ந்தது. மாவலி சக்கரவர்த்தி விஷ்ணுவுக்குத் தானம் கொடுத்தான். எனவே, தானம் கொடுக்கப் பட்டவன் உயர்ந்த பரம்பொருள். கொடுக்கப்பட்ட தானம் மூன்றடி மண். அது மிகச் சிறியது என்றாலும், அத்தானமே மூவுலகையும் உரித்தாக்கிவிட்டது என்ற சிறப்பைக் கம்பன் கவிமூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

யசூர் வேதம் விஞ்ஞானத்தோடும் கர்மம், ஞானம், பக்தி பற்றியும் கூறுகிறது என்று கூறுகின்ற ஆசிரியர் ஸ்வாமி அவர்கள்,

“யசூர் வேதம் மேகம் உருவாகிறதை விவரிக்கிறது. ஆறு பருவ காலங்களைப் பற்றி விவரிக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் நிற்காமல் பறக்கும் ஆகாய விமானம் பற்றியும் கூறுகிறது” என்கிறார். (யசூர் வேதம் ப. 9)

கம்பனும் காப்பியத் தொடக்கத்திலேயே மேகம் உருவாகி மழை பொழிகின்ற காட்சியைத் தருகிறார்.

“நீறணிந்த கடவுள் நிறத்த வான்
ஆறு அணிந்து சென்று - ஆர்கலி மேய்ந்து அகில்
சேறு அணிந்த முலைத் திரு மங்கைதன்
வீறு அணிந்தவன் மேனியில் மீண்டதே” (ஆற்று - 2)

“பம்பி மேகம் பரந்தது பானுவால்
நம்பன் மாதூலன் வெம்மையை நண்ணினான்
அம்பின் ஆற்றுவும் என்று அக்குன்றின்மேல்
இம்பர் வாரி எழுந்தது போன்றதே” (பாடல் - 3)

இவ்விரு பாடல்களும் மேகம் வெண்ணீற்றுச் சிவன்போல் வெண்மை நிறத்தோடு சென்று கடல்நீரை உண்டு திருமகளை மார்பில் கொண்டவராகிய திருமாலின் கருமை நிறம் போல் மீண்டு, - சிவனின் மாமலையாகிய இமயமலை சூரியனால் அடைந்த வெப்பத்தைத் தணிக்க அம்மலையில் படிந்து பின் மழையைப் பெய்தது என்று எழுது

கிறார். மேகம் உருவாவதைக் கடவுளர்களோடு தொடர்புபடுத்திக் கம்பன் பாடியிருப்பது நினைந்து இன்புறத் தக்கது. அத்துடன் அவருடைய கற்பனையையும், வேதப் பொதுமையையும், வேதம் உயர் திறனையும் வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம்.

அதுபோல வேதம் ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் நிற்காமல் பறக்கும் விமானத்தைக் கூறியிருப்பது போலக் கம்பனும் புட்பக விமானம் பற்றிக் காப்பியத்தின் இறுதியில் குறிப்பிடுகின்றார். பரதன் காலம் கடந்து சென்றால் உயிர் விடுவான். அவன் உயிர் விடுத்தால் எம் குலமே அழியும். எனவே, விரைந்து செல்ல ஊர்தி உண்டோ என்று இராமன் வீடணனிடம் கேட்கிறான். அவன் குபேரனிடமிருந்து இராவணன் பெற்ற புட்பக விமானம் இருக்கிறது. அதில் நீ விரைந்து செல்லலாம் எனக் கூறி விமானத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறான்.

“ஓங்குமால் வெள்ளம் எழுப:து ஏறினும் ஒல்காது
சங்கு உளர் எலாம் இவருவது இவரின் நீ இனிது
பூங்குலா நகர் புகுதி இஞ்ஞான்று எனப் புகன்றான்” (மீட்சி - 143)

என்பது பாடல். விமானம் எழுபது வெள்ளம் சேனை ஏறினாலும் தளராது. நினைத்த உடனே அயோத்தி செல்லும் என்று விமானத் தன்மை பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. விமானத்தின் கொள்ளளவையையும் விரைவுத் தன்மையையும் பாடல் சிறப்புறக் கூறுகிறது.

யசூர் வேதம் 18ஆம் அத்தியாயம் 8 முதல் 12 வரை உள்ள செய்யுள்கள் அக்கால வாழ்வியலைத் தருகிறது. கடவுளின் பிரார்த்தனையாகவும் உள்ளது என்று கூறி, “எனது மணமும், பக்குவமும் உடைய உணவும்... பூக்களும் மரங்களும் கடவுளின் கருணையால் கிட்டுகின்றது எனலாம்” என்று யசூர் வேதம் குறிப்பிடுகிறது என்கிறார் ஆசிரியர் ஸ்வாமி. (ப. 20)

எனவே, வாழ்வியல் வளங்கள் எல்லாம் கடவுளின் அருளால் கிடைக்கிறது என்பதை வேதம் கூறுகிறது எனலாம். கம்பனும் இதனை ஏற்று மீட்சிப் படலத்தில் இலக்குவ, சீதை, வானரங்களோடு பரத்துவாசரின் ஆசிரமத்திற்கு விருந்தினராய் இருந்தபோது சிறு குறிப்பாகக் கூறுகிறார். பரத்துவாசர் விருந்தாக வந்த இராமனிடம்

வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்று கூற, இராமன் வரம் வேண்டுகிறான். அவன் கேட்ட வரம் அமைந்த பாடல்,

“அரிஇனம் சென்ற சென்ற அடவிகள் அனைத்தும் வானம்
சொரிதரு பருவம் போன்று கிழங்கொடு கனி காய் துன்றி
தூரி புனல் செழுந்தேன் மீக்கு விளங்கு” என விளம்புக என்றான்.
(மீட்சி - 199)

வானரக் கூட்டம் தான் செல்கின்ற வனம்தோறும் பருவமழை பெய்து அவைகள் விரும்பும் கிழங்கு, கனி, காய், நீர், தேன் ஆகியவை மிகுதியாகக் கிடைக்க அருள்புரி என்று இராமன் வரம் கேட்டான். அப்படியே ஆகட்டும் என முனிவனும் வரம் தந்தான். இங்கு தனக்கு உதவிய வானரக் கூட்டத்திற்குத் தெய்வ முனிவனிடம் வரம் கேட்கும்போது அவற்றிற்குரிய உணவுகளைக் கேட்டதால் வேதக் குறிப்பு இப்பாடலில் அமைந்திருக்கிறது என எண்ணலாம்.

சாமவேதத்தில் இசையின் பெருமை கூறப் பெற்றுள்ளது. ஏன் சாம வேதத்தின் மூலமே இசை தோன்றிற்று என்றும் கூறலாம்.

“கடவுள் ஒருவரே என்பதும் அவரே உலகம் உயிர்களாக எல்லாவற்றிற்கும் உயிராக இருக்கிறார்” என்று சாமவேதம் கூறுகிறது. மேலும் அவரே ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று குறிப்பிட்டு திரு வெட்டெழுத்து மந்திரத்தையும், அதன் சொற்பிரிவுகளையும், ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் எத்தனை எழுத்துக்கள் என்பதையும் சாமவேத சிரஸ் கூறுகின்றது” என்கிறார் ஸ்வாமி (ப. 16)

இச்சாம வேதக் கருத்தைக் கம்பன் படைத்த இரணிய வதைப் படலத்தில் தெளிவுறக் காணலாம். ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற எட்டெழுத்து மந்திரம் பற்றிய கருத்துக்களை, நாமத்தைப் பயின்றால் கிடைக்கும் பயனைக் கம்பன் சிறப்பாகக் காட்டியதை அப்பகுதிகள் மூலம் உணரலாம்.

அடுத்துத் தெய்வங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சாம வேதம் இந்திரன், வருணன், அக்னி ஆகிய தேவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. “அக்னி பலவிதப் பயன்களால் பாராட்டப்படுவது “ஆக்நேய”

காண்டத்தில் சாம வேதம் காட்டுகிறது. பலம் அடைய அக்னியைத் துதிப்பதும், பகைவரை அழிக்கத் துதிப்பதும் கூறப்படுகிறது” என்று ஆசிரியர் ஸ்வாமி குறிப்பிடுகிறார். (ப. 21)

கம்பனின் கவிதையிலும் அனுமன் இலங்கைப் பகையை அழிக்க, அக்னியைக் கருவியாக்கியமையும், அதே அக்னி அனுமனைச் சுடாமல் இருக்கச் சீதை அக்னியைப் போற்றுவதும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“கடவுள் படையைக் கடந்து அறத்தின் ஆணை கடந்தேன் ஆகாமே
விடுவீத்து அளித்தார் தெவ்வரே வென்றேன் அன்றோ இவர் வென்றி
சுடுவிக்கின்றது இவ்வூரைச் சுடுக என்று உரைத்த துணிவு”

(பீணிலீட்டு - 121)

என்ற பாடல் இலங்கையை எரியூட்ட எண்ணிய அனுமன் நினைவைக் கூறும் பாடலாகும். பகைவரே என் வாலில் தீயை வைத்து நகரைச் சுடுக என்று கூறிவிட்டனரே என மகிழ்ந்தான் அனுமன். எனவே, அக்னி பகைவரை அழிக்கப் பயன்பட்டமை பெறப்படுகிறது.

ஆனால், அதே நேரத்தில் அக்னி அனுமனைச் சுட வேண்டாம் என்று சீதை அக்னியை வேண்டுகிறாள். அதற்குரிய பாடல்,

“தாயே அனைய கருணையான் துணைமை ஏதும்

.....

நீயே உலகிற்கு ஒரு சான்று நிற்கே தெரியும் கற்பு - அதனில்
தூயேன் என்னின் தொழுகின்றேன்எரியே அவனைச் சுடல்

என்றாள்” (பாடல் - 122)

இப்பாடல் தாயே அனைய கருணையான துணையை என்று விளித்து தொழுகின்றேன் என்று சீதை கூறுவது - அக்னியை வழிபடும் முறையைக் காட்டுவதாகும். எனவே, அக்னி வழிபாடு கம்பனால் காட்டப் பெற்று வேதப் பொருள் அறியப்படுகிறது.

அதர்வண வேதம் என்ற நூலில் ஆசிரியர் ஸ்வாமி பெரும்பாலும் அவ்வேதம் கூறுகின்ற நோய்களையும், நோய்கள் தீர உரிய மருந்துகளையும் பெரும்பாலும் கூறியுள்ளார். மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும்

நிகழ்வுகளையும் ஆங்காங்கே குறித்துள்ளார். உழவர்களின் வாழ்வியலைக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறார். அதில் ஒரு பகுதி -

“வாய்க்கால் வயலில் நீர்ப்பாய வெட்டுவதும், மேயப்போன பசுக்கள் சூரியன் மறையும்போது திரும்பி வருதலும்” (ப. 10) என்று குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர். கம்பன் தன் ஆற்றுப் படலத்தில் சரயுநதி பல கால்வாய்களாகப் பிரிந்து பாய்வதைக் காட்டும்போது,

“காத்த கால் மள்ளர் வெள்ளக் கலிப்பறை கறங்க, கைபோய்ச்
சேர்ந்த நீர்த் திவலை பொன்னும் முத்தும் திரையின் வீசி
நீத்தம் ஆன்று அலையஆகி நிமிர்ந்து பார் கிழிய மீண்டும்
கோத்த கால் ஒன்றின் ஒன்றுகுலம் எனப் பிரிந்தது அன்றே”

(பாடல் - 18)

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. உழவர் காத்து நின்ற வாய்க்காலில் வெள்ளம் வருதலைக் குறிக்கப் பறை ஒலி எழுப்பப் பெற்றது. நீரும் ஆற்றில் ஓடி வந்து பூமியைக் கிழித்து நீளச் சென்றது. ஒரு கால்வாயிலிருந்து மற்றொரு கால்வாயாகக் குலம் பிரிவதுபோல் பிரிந்து சென்றது” என்ற பொருளைப் பாடல் தருகிறது. எனவே, வருணனைப் பகுதிகளில் வேதம் கூறிய வாழ்வியல் முறைகளைக் கம்பன் காட்டிச் செல்லும் கவித்திறன் கொண்டவர் என்பது புலனாகும்.

இவ்வாறு இன்றையப் படைப்பாளர்கள் படைத்த வேதம் பற்றிய கட்டுரைகளைக் கொண்டு, அவை வெளிப்படுத்திய கருத்துகளுக்கு ஏற்ப, கம்பனின் பாடல்கள் அமைந்த திறம் தொகுத்துத் தரப் பெற்றன. இனிக் கம்பனே வேத வாக்காகக் கூறுகின்ற செய்திகள் காண்பதும் நலமாகும் என்ற அடிப்படையில் சில சான்றுகள் தரப் பெறுகின்றன.

கம்பனின் வேதவாக்கியங்கள்

வேத மந்திரங்களைக் கூறுகின்றபோது தொடங்கும்போதும் முடிக்கும் போதும் “ஹரிஓம்” என்று சொல்லி ஓத வேண்டும். வேதத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் பரம்பொருளின் திருவடியை அன்றி வேறு ஒன்றினையும் பற்றமாட்டார்கள் என்பதைப் பாயிரத்திலேயே கம்பன் குறிப்பிடுகின்றார். முதல் பாடலில் பெயர் குறிப்பிடாத

பரம்பொருளைக் குறிப்பிட்ட கம்பன் மூன்றாவது பாடலில் வேதம் பற்றிய செய்தியை அதாவது வேதம் சொல்லுகின்ற முறையையும், வேதம் சொன்னவர் பெற்ற பயனையும் குறிப்பிடுவதால் நான்மறை களாகிய வேதங்களின்பால் அதிகப் பற்று இருந்தமை புலனாகின்றது.

“ஆதி அந்தம் அரி என யாவையும்
ஒதினர் அலகு இல்லன உள்ளன
வேதம் என்பன மெய்ந் நெறி நன்மையன்
பாதம் அல்லது பற்றினர் மற்று இலார்” (பாயிரம் - 3)

என்பது பாடலாகும். அளவு இல்லாததும் அழியாததுமாகிய வேதப் பொருளை அறிந்தால் உலக ஆசை நீங்கும் என்று இப்பாடலில் கம்பன் வலியுறுத்துவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வேதத்தை ஒதுவதோடு மட்டும் இல்லாமல் வேதம் சொல்லுகின்றபடி நடக்க வேண்டும் என்பதும் கம்பனின் கட்டளையாகும். இதனைச் சடாயுவின் மூலமாக இராமனுக்குக் கூறுகின்ற பாடலில் வலியுறுத்துகின்றார். சடாயு இராமனை நோக்கி நீ சீதையைத் தேடுவதும், தேவர்களுக்கு நன்மை செய்வதும் வேத விதிப்படிதான் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறான்.

“வேதநூல் முறையின் யாவும் விதியுளி நிறுவி வேறும்
தீது உள துடைத்தி என்றான் சேவடிச் கமலம் சேர்வான்”
(ஆரணிய - சடாயு - 212)

என்பது கம்பனின் எண்ணமாகும். காவியம் படிப்போரை வேத நெறிப்படி நன்மைகளைச் செய்து தீமைகளைப் போக்குங்கள் என்று சொல்லாமல் சொல்லுகின்றார். இதே கருத்தை இரணியன் வதைப் படலத்திலும் வேதம் கூறியுள்ளபடி குற்றமில்லாத தொழில்களைச் செய்தால் மேம்படுவார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆதி அந்தங்கள் இதனின் மற்று இல்லை பேர்உலகின்
வேதம் எங்ஙனம் அங்ஙனம் அவை சொன்ன விதியால்
கோதுஇல் நல்வினை செய்தவர் உயர்குவர்”
(இரணியன் வதை - 53)

இப்பாடலில் வேதநெறிப்படி செயல் செய்தால் வாழ்வில் உயர முடியும் என்று கம்பன் குறிப்பிடுவதால் மானிடச் சமுதாயம் வேதம் கூறுகின்ற நல்நெறியில் தத்தம் வினைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கம்பன் எண்ணுகிறார் என்பது பெறப்படுகிறது.

வேதத்தை உணர்ந்தவர்கள் தன்னை உணரமுடியும், தன்னை உணர்வதால் பிறவிகள் தீரும் என்று வேதம் சொல்வதாகக் கம்பன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

**“தன்னைத் தான் உணரத் தீரும், தகைஅறு பிறலி என்பது
என்னத் தான் மறையும் மற்றத் துறைகளும் இசைத்த எல்லாம்”**
(கிட்கிந்தா - கிட்கிந்தை - 92)

என்ற இப்பாடலிலும் தீவினையை நீக்கியவர் பிறவியை அறுப்பார் என்று வேதம் கூறுவதாகப் பாடலில் குறிப்பிட்டிருப்பது கம்பனின் வேதக் கல்வியையும், வேதப்பற்றையும் மேலும் வலியுறுத்துகிறது எனலாம்.

கம்பன் காட்டும் தீவினைகளில் ஒன்று தூதரைக் கொலை செய்வதாகும். தூதுவரைக் கொலை செய்யக் கூடாது என்பதைச் சொல்லும் பொழுது,

**“மாதரைக் கொலை செய்தார்கள் உள்ளன வரினும் வந்த
தூதரைக் கொன்றுளார்கள் யாவரே தொல்லை நல்லோர்”**
(சுந்தர - சிணிலீட்டு - 113)

இப்பாடலில் வேதவழியின்படி கம்பன் தூதுவரைக் கொல்லக் கூடாது என்பதற்கு அரசர்களைச் சான்றாகக் காட்டுகின்றார். அதாவது பெண்களைக் கொலை செய்த அரசர்கள் கூட உலகில் இருக்கலாம். ஆனால், தூதுவரைக் கொலை செய்த அரசர்கள் யாரும் இல்லை என்று கூறி வேத ஒழுக்க நெறியை வலியுறுத்துகிறார் கம்பன். இப்பாடலின் முதற் பகுதியில் வேதங்கள் வழங்கப்படுகின்ற இந்த உலகத்தில் உள்ள அரசர்கள் என்று கூறியுள்ளபடியால் வேதத்தின் அடிப்படையில் தான் கம்பன் இந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறார் என்பது தெளிவாகும்.

எனவே, வேதத்தை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்திருந்த கம்பன் வேதத்தின் இன்றியமையாமையையும், வேத வழி உலகம் நடக்க வேண்டும் என்ற தன்னுடைய எண்ணத்தையும் காப்பியப் போக்கில் ஆங்காங்கு பொதிந்து வைத்திருக்கிறார். எனவே, வேதம் பற்றிய கருத்து இல்லாத காண்டமே இல்லை என்றும் கூறலாம்.

குறிப்பாகச் சொன்னால் ஆதி காவியமான வால்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாத இரணியன் வதையைக் கம்பன் பாடியதற்குக் காரணம் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டாலும் இந்நூலைப் பயில்வோர் மனதில் வேதத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டவே இரணியன் வதையை அமைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் உறுதியாகத் தோன்றும். அந்த அளவிற்கு வேதத்தின் உட்பொருளை அறிந்த பிரகலாதனையும், வேதத்தை அறிந்தாலும் உட்பொருளை அறியாத இரணியனையும் கம்பன் எடுத்துக்காட்டி வேதமே இறுதியில் வென்றதாக, வேதமே பிரகலாதனுக்கு முடிசூட்டியதாகக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து இக்கருத்து உண்மை என்பது புலப்படும்.

எனவே, முடிவாகச் சொன்னால் வைதிகக் கொள்கையை உடைய கம்பன் அவைதிகக் கொள்கை உடைய அதாவது வேதத்தை ஏற்காத கொள்கையை உடைய சமயவாதிகளைத் திருத்துவதற்காகத் தானறிந்த வேதக் கருத்துக்களை எல்லாம் காப்பியத்துள் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார் என்று கூறலாம்.

காரைக்குடி கம்பன் விழாவில்
மீனாட்சி பழனியப்பா நினைவு அறக்கட்டளைச்
சொற்பொழிவு நூல்கள்

1. தாய்தன்னை அறியாத 70.00
- டாக்டர் சுதா சேஷ்யன்
2. கம்பனின்மன வளம் 70.00
- டாக்டர் அ.அ. ஞானசுந்தரத்தரசு
3. கம்பனின் எண்ணமும் வண்ணமும் 100.00
- டாக்டர் இளம்பிறை மணிமாறன்

தமிழுக்கு மணிமகுடமாக தமிழ்ப் புத்தகப்
பதிப்பிலொரு முத்திரைச் சித்திரமாக
வெளிவந்துள்ளது.

- ❖ அழகான வடிவமைப்பு
- ❖ அருமையான அச்சு
- ❖ டெம்மி அளவு - 440 பக்கங்கள்
- ❖ உயர்தரமுள்ள மேப் லித்தோ தாள்
- ❖ நேர்த்தியான கெட்டி அட்டை
- ❖ விலை ரூ. 130.00

நூல்களின் தேவைக்கு தொடர்பு கொள்ளவும் :

உமா பதிப்பகம்

171, (புதிய எண் 18), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.

தொலைபேசி : 2521 5363, 2525 0092

இந்நூலின் ஆசிரியர்

முனைவர் பழ.முத்தப்பன் அவர்கள் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கவர். குறிப்பாகத் திருமுறைகளிலும், சித்தாந்த நூல்களிலும் சிறப்புப் புலமை பெற்றவர். இவரின் இப்புலமை பேச்சுரைகளாகவும், எழுத்துரைகளாகவும் உலகெலாம் சென்று பயன் தந்து வருகின்றன. தமிழ்நாடு தவிர இலங்கை, சிங்கப்பூர் முதலான வெளிநாடுகளிலும், இவரது சித்தாந்தப் பேச்சுப்பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. இவரின் எழுத்துப் பணிகள் வாயிலாக திருமுறைகளில் அகக் கோட்பாடு, சிந்து இலக்கியம், சிவஞான சித்தியாரின் நூல்கள் ஓர் ஆய்வு முதலான ஆய்வு நூல்கள் வெளிவந்தன. சித்தாந்த நூல்கள் பல உரை பெற்றன. ஞானாமிர்தம், சிவஞான சித்தியார் (பரபக்கம்) ஆகியன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவரின் இப்பணிகளால் சைவ உலகம் மேன்மை பெற்று வருகிறது. இவரின் இம்மேன்மையைப் போற்றும் வகையில் பல நிறுவனங்கள் இவரை அவ்வப்போது பாராட்டி வருகின்றன. குன்றக்குடி ஆதீனம் இவருக்குத் 'தமிழாசிரியர்' என்ற பட்டத்தை அளித்துச் சிறப்பித்தது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் தற்போது இவருக்கு 'சித்தாந்தச் செம்மணி' என்ற பட்டத்தை வழங்கியது. உறையூர் வாரவழிபாட்டு மன்றம் இவரின் தொடர்பொழிவைப் பாராட்டி 'சிவஞானச் செம்மல்' என்ற பட்டம் தந்து பெருமை கொண்டது.

உமா
பதிப்பகம்